

(டாக்டர் மு. கருணாநிதி)

[1975 மார்ச் 11]

பறக்கத் தேவையில்லை என்ற உத்தரவு வந்த பிறகு, ஐ.ஜி. அவர்கள் அரசுக்கு இது பற்றி எழுதினார்கள். “தேசியக் கொடியைப் பறக்க விடக் கூடாது என்று உத்தரவு வந்திருக்கின்றதே, அதற்குப் பதிலாக வேறு எந்தக் கொடியைப் பறக்க விடலாம்?” என்று கேட்டு எழுதியிருந்தார்கள். “அதற்குப் பதிலாக போலீஸ் துறை பயன்படுத்தும் வண்ணமான நீல வண்ணக் கொடியில் தமிழக அரசின் சின்னத்தைப் பதித்து அதைப் பறக்க விடுங்கள்” என்று தமிழக அரசு அவர்களுக்குச் சொல்லியிருக்கிறது. அதன்படி இன்று காலையிலிருந்து அந்தக் கொடி பறக்க விடப்படுகின்றது.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவரவர்களே, என் தேசியக் கொடியைப் பறக்கவிடக் கூடாது என்று மத்திய அரசு உத்தரவிட்டிருக்கின்றது? அதற்கான காரணம் என்ன என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : தலைவரவர்களே, கோவா, பாண்டிச்சேரி போன்ற மாநிலங்களிலே இது பற்றிய பிரச்சினை எழுந்ததாகவும் அதன் தொடர்பாக எல்லா மாநிலங்களிலுமே ஐ.ஜி. அலுவலகங்களில் இந்தக் கொடியினைப் பறக்கவிட வேண்டாம் என்றுதான் இந்த உத்தரவு வந்திருக்கின்றது.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவரவர்களே, தலைமைச் செயலகத்தில் தேசியக் கொடி பறக்கலாமா அல்லது வேறு ஏதாவது கொடி பறக்கலாமா?

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : இரண்டு கொடிகளுமே பறக்கலாம் என்று சொன்னால் மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்கலாம்.

திரு. வி. வெங்கட் : தலைவரவர்களே, தேசியக் கொடி ஐ.ஜி. அலுவலகத்தில் மட்டுமா அல்லது அனைத்து போலீஸ் அலுவலகங்களிலும் பறக்க விடக் கூடாது என்று சொன்னார்கள் என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : தலைவரவர்களே, இப்போது வந்துள்ள உத்தரவில், ஐ.ஜி. அலுவலகங்களில் மட்டும் பறக்க விடக் கூடாது என்று கண்டிருக்கின்றது.

7. 1975-76 ஆம் ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கை மீது விவாதம்—
தொடர்ச்சி.

*திரு. ஆர். சக்தி மோகன் : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் இந்த மாமன்றத்திலே 1975-76 ஆம் ஆண்டிற்காக சமர்ப்பித்திருக்கின்ற நிதிநிலை அறிக்கையினை என் கட்சியின் சார்பில் வரவேற்றுச் சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன்.

1975 மார்ச் 11]

(திரு. ஆர். சக்திமோகன்).

எந்த வகையில் பார்த்தாலும் இந்த நிதி நிலை அறிக்கையின் மீது குறை சொல்லக் கூடிய அளவிற்கு எதுவுமே இல்லை. மிகக் கொடுமையான வறட்சியுள்ள இந்தக் காலத்திலே, இதனால் மக்கள் பெருமளவிற்குப் பாதிக்கப்பட்டுள்ள நிலையில், அவர்களுடைய துயரங்களைப் போக்குவதற்கான திட்டங்களைச் செயல்படுத்துவதற்கான வருவாயைத் தேடுவதற்குப் போதுமான வரிகளை விதிப்பதற்கு அதிகாரம் இல்லாத நிலையில், பணக்காரர்களும் பாதிக்கப்படாமல், பாமரர்களும் பாதிக்கப்படாமல், இப்படிப்பட்டதொரு நிதிநிலை அறிக்கையைத் தயாரித்திருப்பது சாதாரணமாக எல்லோராலும் முடியாது. மக்களுடைய நிலையை நன்கு அறிந்தவர்களால்தான் முடியும் என்ற வகையில் இது அமைந்திருப்பதற்காக நமது முதல்வர் அவர்களையும் அரசாங்கத்தையும் பாராட்டுகிறேன்.

இந்த நிதிநிலை அறிக்கையில் ஏறத்தாழ 26 கோடி ரூபாய் பற்றாக்குறை என்று இருந்தாலும், அதை அப்படியே விட்டுவிட்டு, வெறும் ஆறு கோடி ரூபாய்க்குத்தான் வரி போடப்பட்டிருக்கின்றது. முதலில் பிண்ணைக்குக்கும் வரி என்று இருந்த குறை மாறி, முதலமைச்சர் அவர்கள் நேற்று பேரவையில் அறிவித்ததைப் போல் பிண்ணைக்குமீது போடப்பட்டிருந்த வரி எடுக்கப்பட்டுவிட்டதாக அறிவித்த அவரைப் பாராட்டுகிறேன்.

மேலும் இதுவரையில் காகித அளவில் துருப்பிடித்துக் கிடந்த திட்டங்கள் எல்லாம் இந்த நிதிநிலை அறிக்கையின் மூலம் செயல்படுத்தப்பட்டுக்கின்றது என்பது மகிழ்ச்சியான செய்தி. பாராட்டுகிறேன்.

மக்களின், “நெஞ்சறிந்து உதவிட வேண்டியது கடவுளைச் சார்ந்தது. நிலை அறிந்து உதவிட வேண்டியது அரசைச் சார்ந்தது” என்ற முறையில் இன்றைக்கு ஏழை மக்கள் படும் பல தொல்லைகளை அறிந்து பஞ்சம் பற்றாக் குறையால் அவதியுறும் மக்களுக்கு உதவிகளை அளிக்கத் தக்க விதத்தில் இந்த நிதிநிலை அறிக்கை தயாரித்துக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வளவு திறமையான—எவரையும் பாதிக்காத—நிதிநிலை அறிக்கையை, மக்கள்மீது நல்லெண்ணம் கொண்டவர்களாகவும், அந்த அளவுக்கு பொருளாதார நிபுணத்துவம் கொண்டவர்களாகவும் இருந்தாலன்றி, இப்படியொரு பட்ஜெட்டைத் தயாரிக்க முடியாது. அவ்விரு சிறப்பியல்புகளும் முதல்வரவர்களிடம் இருக்கின்றன என்பதை இவ்வறிக்கை நிரூபிக்கின்றது. குறிப்பாக திட்டங்களைச் செயலாக்குவது பற்றிச் சொல்லும்போது, கிருதமால் திட்டம் நீண்ட நெடுங் காலமாக இருந்து வருகிறது. இதை நிறைவேற்றித் தரவேண்டும் என்று பல மனுக்களைக் கொடுத்தும் இதுவரையில் அது நடைமுறைப்படுத்தப்படாமல் இருந்து வந்தது. இந்த நிதிநிலை அறிக்கையின் மூலம் அந்தத் திட்டம் அமுலுக்கு வரும் என்று முதலமைச்சர் அவர்கள் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். அடுத்து பொய்கைப் பாலம் புதுப்பிக்கப்பட இருக்கின்றது. மதுரையில் திருமலை மன்னன் கட்டிய மகால் இன்று நல்ல முறையில் ஒரு சர்வ தேச பில்கிரிம் செண்டராக மாற்றப்பட்டு சிறந்த ஒரு பொருள் காட்சி கூடமாக அதை மேம்பாடையச் செய்வதற்காக அரசு நடவடிக்கை எடுக்க இருப்பதை நாம் பாராட்டியாக வேண்டும்.

(திரு. ஆர். சக்தி மோகன்)

[1975 மார்ச் 11]

(பிற்பகல் 4-50)

அடுத்தபடி, அதிருஷ்டத்தால் கைவிடப்பட்ட விதவைகள், அனாதைகளுக்கு நல்ல மாதிரி திட்டம்.....

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : அதிருஷ்டத்தால் கைவிடப்பட்டவர்கள் அல்ல, துரதிருஷ்டத்தால் கைவிடப்பட்டவர்கள்.

திரு. ஆர். சக்தி மோகன் : அதிருஷ்டத்தால் கைவிடப்பட்டவர்கள் தான். அனாதைகளுக்கும், விதவைகளுக்கும் உரிய ஒரு நல்ல திட்டம் இது. அந்த வகையில் எத்தனை தடவை அதை பாராட்டினாலும் தரும். ஏனென்றால் அனாதைகளுக்கான விடுதிகள் இருந்தாலும்கூட, அவைகள் எந்த அளவுக்குப் பராமரிக்கப்படுகின்றன என்று விளக்கம் சொல்வதற்கு நான் தயாராக இல்லை. விதவைகளைப் பொறுத்த மட்டில், இது நல்லதொரு திட்டம். ஆனால் நல்ல முறையில் அவர்கள் இந்தத் திட்டத்தைப் பயன்படுத்தக் கூடிய அளவிலே, இந்தத் திட்டத்தைப் பற்றி இப்படி ஒரு திட்டம் இருக்கின்றது, இதைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுங்கள் என்று கலெக்டர்கள், மாவட்ட ஆட்சி அலுவலகங்கள் மூலமாகவும் அல்லது அதற்குக் கீழுள்ள தாலுகா அலுவலகங்கள் மூலமாகவும் நல்ல முறையில் பிரச்சாரம் செய்து ஆதரவற்ற விதவைகள் பயன்படக் கூடிய அளவுக்கு இந்தத் திட்டத்தை அமல்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இதில் எந்த விதமான நிபந்தனையும் இல்லாமல் அவர்களுக்கு உறவினர்கள் இருக்கிறார்களா, வருமானம் இருக்கிறதா, உற்றார் உறவினர்கள் உதவி செய்ய யாராவது இருக்கிறார்களா என்று ஆராய்ந்து பாராமல், உண்மையில் எந்த விதவை நான் நிராகரிக்க இருக்கிறேன், எனக்கு உதவி வேண்டும் என்று மனுப் போடுகிறார்களோ அந்த விதவைகளுடைய வேண்டுகோளைத் தலைமை அதிகாரிகள் நேரடியாக விசாரித்து உடனடியாக இந்தத் திட்டத்தின் பயனை அவர்கள் அனுபவிப்பதற்கு தக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று நான் இந்த சந்தர்ப்பத்திலே கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஒரு முக்கிய வேண்டுகோள். நாடெங்கும் இருக்கின்ற உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கு, ஆங்காங்கு இருக்கின்ற நகராட்சிகள், மாநகராட்சிகள் சொத்து வரி என்ற பெயரில் ஏராளமான வரிகளைப் போட்டு தொல்லைகள் கொடுக்கின்றார்கள் என்று பல புகார்கள் என்னிடம் கொடுத்திருக்கின்றார்கள். அரசாங்கத்திலிருந்து உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கு மானியமும் தரப்படுவதில்லை. மாணவர்கள் மூலம் பெறப்படுகின்ற ஸ்பெஷல் பீஸ் தவிர வேறு வருமானம் எதுவும் இல்லை. சொத்துக்களுக்கு வரி அதிகமாகப் போட்டால், அதை நாங்கள் கட்டுவதற்கு முடியாத நிலையில் இருக்கிறோம். ஆதலால் அரசாங்கம் ஏதாவது ஒரு மாற்று ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டார்கள். அதற்கு உண்மையில் மது அரசாங்கம் நல்ல முறையிலே.....

1975 மார்ச் 11]

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : தலைவர் அவர்களே, ஒரு சந்தேகம். விதவை, விதவை, விதவை என்று விதவைக்கு மட்டும்தான் விதி விலக்கு இருக்கிறதா என்ன? மற்ற வாழ்க்கையிலே வழக்கிவிழுந்த பெண்கள்—கைம்பெண்கள் அப்படிப்பட்டவர்களுக்குக் கூட ஆறுதல் அளிப்பதாக இருந்தால் மிகப் பொருத்தமாக இருக்கும். வெறும் விதவைகளுக்கு மட்டும்

திரு. ம. பொ. சிவஞானம் : விதவைகள் வாழ்வை இழந்தவர்கள். கைம்பெண்கள், வாழ்க்கையில் வழக்கி விழுந்தவர்கள், இரண்டுக்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : வழக்கி விழுந்தவர்கள். வாழ்க்கையில் தவறிப்போனவர்கள்.

திரு. ஆர். சக்தி மோகன் : விதவைகள் வேறு, சமுதாயத்தில் சறுக்கி விழுந்தவர்கள் வேறு. * * *

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : பத்திரிகையில் இதெல்லாம் வரக் கூடாது. அசிங்கமாக இருக்கின்றதல்லவா? அந்த வார்த்தைகளை expunge பண்ணுகிறேன்.

திரு. கே. ராஜாராம் : தலைவர் அவர்களே, உறுப்பினர் அவர்கள் பேசும்போது வரியைப் பற்றி சொன்னார்கள். அவர்கள் சொன்னது அர்பன் லேன்ட் டாக்ஸா அல்லது முனிசிபல் பிராப்பர்டி டாக்ஸா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. ஆர். சக்தி மோகன் : தலைவர் அவர்களே, நகரச் சொத்து வரிதான். சில உயர் நிலைப் பள்ளிகளிலே எந்தவிதமான வருமானமும் இல்லாமல் சிரமப்படுகிறார்கள். ஒரு காலத்தில் கல்வி சேவையாக இருந்தது, இந்தக் காலத்தில் அது ஒரு வியாபாரமாகக் கூட மாறிவிட்டது. அப்படி இருந்தாலும் கூட, சில உயர்நிலைப் பள்ளிகள் மிக நேர்மையான முறையிலே கல்வித் தரத்தை உயர்த்தி மாணவர்களுக்குத் தக்க போதனைகள் கொடுக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஏற்கெனவே நகர வைகளால் போடப்பட்டிருக்கிற வரிகளுக்கு மேலாக மாநகராட்சி ஏற்பட்டதன் பிறகு அதிக வரிகள் போடுவதால், அவர்கள் கட்ட முடியாமல் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, அப்படி வரி போடுவது என்றால், அரசாங்கமே அவர்களுக்குப் பதிலாக அந்த வரியைக் கட்டலாம் அல்லது வரி போடாமலே ரத்து செய்யப்படலாம் என்ற யோசனையை, கோரிக்கையை, தலைவர் அவர்களே, உங்கள் மூலமாக அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

(திரு. ஆர். சக்தி மோகன)

[1975 மார்ச் 11]

அடுத்தபடியாக, ஏற்கெனவே முதலமைச்சர் அவர்கள், “இல்லாத” மக்களுக்கு இதுவரை எப்படி எப்படி நலன்கள் புரிய வேண்டும் எனத் திட்டமிட்டு அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கும் விதத்தில் எப்படி நாட்டம் செலுத்தியிருக்கிறார்களோ அதுபோல இந்த நிதி நிலை அறிக்கையிலும் ஏற்பாடு செய்துள்ளார். இன்னும் நல்ல முறையில் மக்களுக்கு நல் வாழ்வு அளிப்பதற்கான ஏற்பாட்டைச் செய்ய நமக்கு அதிகாரம் போதவில்லை என்றும், ஆகவே, மாநில சுயாட்சி வேண்டும் என்றும் ஒரு கோரிக்கை இணைப்பைச் சேர்த்து, இரண்டு மன்றங்களிலும் நல்ல கருத்துக்களை கடந்த ஒரு வாரமாக மோதலிட்டிருக்கிறார்கள். அருமையான கருத்துக்களை நாம் கேட்டோம். இதில் எனக்கும் ஈடுபாடு உண்டு. மாநில சுயாட்சி வேண்டும், அதிக அதிகாரம் வேண்டும், இருக்கின்ற அதிகாரம் போதவில்லை என்பதை நாம் பல தடவை இந்த மாமன்றத்தில் அதிகமாக விவாதித்து இருக்கிறோம். அதைப்பற்றி எடுத்துக் கூறியும் இருக்கிறோம். இந்த மாநில சுயாட்சி என்பது— நான் கடந்த ஆண்டு நடந்த அவைக் கூட்டத்திலே கூட கூறியிருக்கிறேன்—திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் முதல் குரல் அல்ல, இது ஏற்கெனவே, தேசிய முகாமிலிருந்து ஏற்பட்ட குரல் என்று. கராச்சியில் நடந்த காங்கிரஸ் மாநாட்டுத் தீர்மானத்திலே மொழிவழி மாகாணம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அதைத் தொடர்ந்து, 1947 அல்லது 1948 என்று கருதுகிறேன், அப்போது மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் திரு. ம. பொ. சி. அவர்களுடைய தலைமையின் கீழ் நாங்களே மாநில சுயாட்சிக்கான தீர்மானங்கள், திட்டங்கள் போட்டு பொதுக்கூட்டங்கள் நடத்தியிருக்கிறோம். அன்றைக்கு திரு. ம. பொ. சி. அவர்கள் தமிழகத்திற்கு சோஷலிச குடியரசு வேண்டும் என்று கேட்டார்கள். 1937 அல்லது 1938 என்று கருதுகிறேன், மாகாண சுயாட்சி என்ற புத்தகத்தை ப. ராமசாமி அவர்களே திரு. ஏ. என். சிவராமன் அவர்களோ மணிக் கொடி பிரசுராலயத்திலிருந்து எழுதியிருக்கின்றார்கள். தேசியத்தை மையமாக வைத்து, மாநில சுயாட்சி தேவை என்பதற்குரிய விளக்கங்கள் அதிலே இருக்கின்றன. நான் இயல்பானால் அந்தப் புத்தகத்தைத் தேடி தலைவர் அவர்களுக்குச் சமர்ப்பிக்கின்றேன். இப்போது முதல்வர் அவர்கள் சொல்லுகின்ற மாநில சுயாட்சியிலே மேலும் சில விளக்கங்கள் தேவைப்படுகின்றன. மாநில சுயாட்சி என்றால், அதிக அதிகாரம் இதுவரை கேட்டோமே அதுதான், அல்லது பிரிவினையா? பிரிவினை அல்ல என்பதற்கு உத்தரவாதம் கொடுக்கப்பட்டுவிட்டது. இதிலே எந்தவிதமான மாநில சுயாட்சி வேண்டும் என்பதை நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். நிதிநிலை அறிக்கையில் இருக்கிறவாறு அண்ணா அவர்கள் கூறியதாக முதல்வர் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்களே, அதைப் பார்த்தால், பாதுகாப்பு என்ற ஒன்றைத் தவிர இதர எல்லா அதிகாரங்களையும் மாநிலங்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுத்துவிட்டு அந்த மாநிலங்கள் கொடுக்கின்ற அதிகாரத்தை மட்டும் மத்திய அரசு வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றால், மத்திய அரசு என்ற ஒன்று தேவை தானா என்ற கேள்வி ஏற்படும். ஆகவே, எந்த முறையிலேயான மாநில சுயாட்சி என்பதை விளக்க வேண்டும். அமெரிக்கா மாதிரியான மாநில சுயாட்சியா, பிரிட்டன் போன்ற இடங்களில் இருக்கின்ற மாநில சுயாட்சி போன்றதா? ஜனநாயகம் என்று சொல்லும் போது, பெயர்தான் பொதுவேயன்றி

1975 மார்ச் 11]

(திரு. ஆர். சக்தி மோகன்)

நாட்டுக்குநாடு ஜனநாயக நடைமுறை மாறுபட்டிருக்கின்றது என்பதைப் பார்க்கிறோம். ஆகவே, மாநில சுயாட்சி என்பது பிரிந்து போவதாக அமைந்துவிடாது. தேசிய ஒருமைப் பாட்டிலே நம்பிக்கையுள்ள நாம் பிரிந்து போவதை ஒருகாலும் அனுமதிக்கப்போவதில்லை. என்றாலும் கூட பல நண்பர்கள் திரு. ஷேக் அப்துல்லா மாதிரி முதல்வர் அவர்கள் ஆக வேண்டும், முஜிபுர் ரகுமான் போல ஆக வேண்டும் என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். அப்படியெல்லாம் ஆகத் தேவையில்லை. நமக்கு கலைஞர் அவர்கள் கலைஞர் ஆகவே, தமிழ் நாட்டின் தளபதியாக, தானைத் தலைவனாக, தன நாயகனாக இருக்க வேண்டும் என்றுதான் நான் இந்த அவையில் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். திரு. ஷேக் அப்துல்லாவுக்கு அவர்கள் கொடுத்திருக்கிற உரிமை, அவர் இன்று பெற்றிருக்கிற அதிகாரம் இது பற்றி எல்லாம் விளக்கினால், நீண்ட நேரமாகும். திரு. ஷேக் அப்துல்லா பிரதமர் இந்திராஜியை ஜெயித்திருக்கிறார் அல்லது பிரதமர் இந்திராஜி திரு. ஷேக் அப்துல்லாவை ஜெயித்திருக்கிறார் என்பதற்கு அடுத்து வருகின்ற மாதங்களில் விளக்கம் தெரியும். ஆகவே, மாநில சுயாட்சி என்றால், பிரிந்து போகாத அளவுக்கு அமெரிக்க மாநில சுயாட்சி போல என்று நாம் தனியாக ஒரு திட்டமிட்டு, முதலில் அதை விளக்கக்கூடிய அளவிலே இந்தியாவில் இருக்கக்கூடிய முதல் மைச்சர்களில் ஒரு ப்ராதிப் பேரையாவது நம்முடைய பக்கத்திலே சேர்த்து அதன் பிறகு மாநில சுயாட்சியைப்பற்றி, தேசியத்தை மையமாக வைத்து அதிக அதிகாரங்கள் வேண்டுமென்ற ஒரு கோரிக்கைதானே தவிர வேறல்ல என்பதை மக்களிடம் விளக்க வேண்டும். அது நாட்டைப் பிரிக்கின்ற, துண்டாடுகின்ற கோரிக்கை அல்ல என்பது தெளிவாக்கப்பட வேண்டும். முதலில் முதல்மைச்சர் அவர்கள் ஒரு 4, 5 மாநில முதல்மைச்சர்களையாவது நம் பக்கத்தில் சேர்த்து அதன் பிறகு மக்கள் மத்தியிலே இந்தத் திட்டத்தை நாம் வைத்து மக்களுடைய ஆதரவை முதலில் பெற்றதற்குப் பிறகு அதற்கான போராட்டத்தை நாம் ஆரம்பிக்கவேண்டுமே தவிர, அவசரப்பக்கடாது. அரசியலிலே அவசரமும் கூடாது, அதே சமயத்தில் அசமந்தமும் கூடாது. இந்த இரண்டு சூழ்நிலைக்கு ஏற்ற ஒரு நிலையில் இருக்க வேண்டும். அதிகாரப் பற்றாக்குறையினால் இன்றைக்கு மக்களுக்கு ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. குறிப்பாக, இன்னும் சொல்லப்போனால் இந்த ஜனநாயக முறை இப்படியே இருந்தால் இந்த ஏழை மக்களுக்கு, இல்லாத மக்களுக்கு எந்த நலனையும் எந்த அரசும் செய்ய முடியாது. எப்படியோ கலைஞர் அவர்கள் இருக்கிற அதிகாரத்தை வைத்துக்கொண்டு, தனக்கு ஏழை மக்களின் மேல் இருக்கும் நல்லெண்ணத்தை வைத்துக்கொண்டு முடிந்த வரையில் நன்மைகளைச் செய்திருக்கிறார். லெவி கொள்முதல் பற்றியெல்லாம் சொன்னார்கள். நமது விவசாயிகளிடத்திலே இன்னும் அதிகம் கருணை காட்டி அவர்களுக்கு லெவிக்கு அதிகமான விலை கொடுத்து, மத்திய அரசு விதித்திருக்கிற அளவுக்கும் மேல் அதிக விலை கொடுத்து, அந்த விவசாயிகளைத் திருப்தியாக வைத்துக்கொண்டால், அவர்கள் மூலம் அரசாங்கத்துக்குக் கிடைக்கின்ற உதவி ஏராளமாக இருக்கும். வியாபாரிகள் மூலம் கிடைக்கிற உதவியைக் காட்டிலும் அதிகமாக இருக்கும். ஆகவே, மக்களுக்கு நல்லது செய்வதற்காக மத்திய அரசாங்கத்தின் வரம்பை

(திரு. ஆர். சக்தி மோகன்)

[1975 மார்ச் 11]

மீறிக் கூட சில அயிட்டங்களை நாம் செய்து அதன் மூலம் அவர்களுக்குக் கோபம் ஏற்படுமானால், அந்தக் கோபத்தை எதிர்த்துப் போராட அத்தனை கட்சிகளும் ஒன்றுபடும் என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

(பிற்பகல் 5-00)

கவர்னர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் உரையிலே நான் இந்த விடுதலைப் போராட்ட வீரர்களுக்கு வருமான உச்ச வரம்பு ரூ. 100 என்பதை நீக்க வேண்டும். அல்லது அதை ரூ. 300க்கு உயர்த்த வேண்டும் என்று வேண்டினேன். முதலமைச்சர் அவர்கள் ஏழை மக்களுக்கு எல்லா நலன்களையும் அளிக்கின்ற எண்ணம் படைத்தவர்கள். புதுப்புது அறிவிப்புகளை போவையிலே அறிவித்த மாதிரி, இதற்கான ஒரு அறிவிப்பையும் இங்கே தருவார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

அடுத்து, குற்றப்பரம்பரை சட்டத்திற்குட்பட்ட முதலாளத்தார் மறவர்கள் மறுவாழ்வுக்கான திட்டத்தை விரைவிலே ஆரம்பிக்கிறோம் அல்லது அதற்கு ஏற்பாடு செய்கிறோம் என்ற அறிவிப்பைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொள்கிறேன்.

பேச வாய்ப்பளித்தமைக்காக தலைவரவர்களுக்கு நன்றி கூறி அமைகிறேன். வணக்கம்.

*திரு. ம. பொ. சிவஞானம்: மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, இந்த அவையின் முன்பு தமிழக முதல்வரும், நிதி அமைச்சருமான கலைஞர் அவர்கள் வைத்துள்ள 1975-76 ஆம் ஆண்டினுடைய நிதிநிலை அறிக்கை தமிழ் மணம் கமழ்வதாக இருப்பதைப் பார்த்து, நான் மிக்க மகிழ்ச்சியடைகிறேன். அறிக்கையின் தொடக்கத்திலே, கலைஞருடைய தமிழ் மணக்கிறது. அறிக்கையின் இறுதியிலே, அண்ணாவின் அழகு தமிழ் காட்சியளிக்கின்றது. அறிக்கையின் தொடக்கமும் இறுதியும் தமிழ் வளர்ந்து வருகிறது, மறுமலர்ச்சி அடைந்து வருகிறது என்ற உண்மையை உணர்த்துகின்றன. வானம் பொய்த்ததால் கலைஞருடைய கை, அதாவது தமிழக அரசினுடைய கை, வறண்டாலும், அவர் கையிலேயுள்ள தமிழுக்கு வறட்சி கிடையாது என்ற உண்மையை இந்த அறிக்கை நன்றாக எடுத்துக் காட்டுகிறது. யாரோ ஒரு நண்பர் சொன்னார், “நாவல் போல் இருக்கின்றது நிதிநிலை அறிக்கை” என்று. இலக்கியப் பயிற்சி இல்லாத குறை என்று நினைக்கிறேன். இந்த அறிக்கையைப் படிக்கின்றவர், இலக்கியப் பயிற்சியும், பண்பும், ரசிக்கும் தன்மையும் பெற்று இருப்பாரானால், நான் பெற்றது போன்ற மகிழ்ச்சியையே பெற்றிருப்பார். நான், என்னுடைய ஊன் உணர்வெல்லாம் ஒன்றிச் சொல்கின்றேன்; இப்படிப்பட்ட நல்ல தமிழ் அரசியலிலே மணக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் காலம் எல்லாம் பாடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றேன். “தமிழ் வளர்ந்தால் என்ன கிடைக்கும்? சோறு கிடைக்குமா?” என்று கேட்பவர்களுக்கு நான் பதில் சொல்ல முடியாது. இதிலே தமிழ் மணம் கிடைக்கும்; அதனால் தமிழர் மாணம் செழிக்கும்.

1975 மார்ச் 11]

திரு. கே. ராஜாராம் : தலைவரவர்களே, வயிற்றுக்கு உணவு இல்லாத போது சற்று செலிக்கு ஈயப்படும் என்பது போல..

திரு. ம. பொ. சிவஞானம் : இங்கே எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்களும் ஏற்றுக்கொள்வதுபோல, வயிற்றுக்கு உணவு இல்லாத நேரத்தில் செலிக்கு இனிய தமிழ்-அழகு தமிழ்கொடுத்ததற்காக நான் முதலமைச்சர் அவர்சளை முதலிலே பாராட்டுகிறேன்.

இன்னொன்று; இதே நேரத்தில் மத்திய ஆட்சியினுடைய நிதிநிலை அறிக்கையை அங்கு—டில்லியில்—ஒரு தமிழர் பாராளுமன்றத்திலே கொடுத்தார். இங்கு-தமிழகத்திலே நிதி நிலை அறிக்கையை ஒரு தமிழர் சட்ட மன்றத்திலே வைத்தார். அவர் கொங்கு மண்டலத்தார்; இவர் சோழ மண்டலத்தார். அது ஆதிக்கப் பட்டஜெட்டாக அமைந்து விட்டது. ஆனால், இது அடித்தளத்திலே உள்ள மக்களுக்கு வாழ்வளிக்கும் பட்டஜெட்டாக அமைந்து விட்டது. நான் மாநில சுயாட்சி கேட்பதால் டில்லி மீது காழ்ப்பு கொண்டு இதைச் சொல்கிறேன் என்று யாரும் எண்ண வேண்டாம். அதற்காகத்தான் நான் தொடக்கத்திலே மத்திய நிதியமைச்சர் நம்மவர் என்று சொன்னேன். ஆட்சி வேறுபட்டாலும், கட்சி வேறுபட்டாலும் அமைச்சர் தமிழர்தானே! அந்தக் காரணத்தால், அந்தத் தமிழர் தந்த மத்திய பட்டஜெட், இதைவிட இன்னும் நன்றாக இருந்து தமிழருக்குப் பெருமை தேடித் தரத்திருக்கக்கூடாதா என்று நான் நினைக்கிறேன்.

மத்திய அரசினுடைய பட்டஜெட் 10 ஓயிரம் கோடி ரூபாய், நம் முன்னாள் பட்டஜெட் 536 கோடி ரூபாய்தான். நமக்குக் கொடுப்பதற்கு கடமைப்பட்டிருக்கின்ற—கொடுப்பதற்கான நிதி வளம் உள்ள மத்திய அரசு நாம் மனநிறைவு பெறக்கூடிய வகையில் நிதி உதவி கொடுக்க வில்லை. இந்த நிலையிலே இப்படிப்பட்ட ஒரு அருமையான பட்டஜெட்டை அரசு தயாரித்திருக்கிறது. இது தான் இந்த பட்டஜெட்டைப் பாராட்டுவதற்குக் காரணமாக அமைந்திருக்கின்றது.

இந்த பட்டஜெட்டிலே மக்களுக்கு வேண்டியவை எல்லாம் கிடைத்து விட்டன என்று நான் சொன்னால், ஒன்று, நான் என்னை ஏமாற்றிக் கொள்வதாகும் அல்லது ஆளுவோரை ஏமாற்றுவதாகும். மக்கள் எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருப்பனவற்றையெல்லாம் கொடுக்க வசதி இருந்தும் இந்த அரசு கொடுக்கத் தவறிவிட்டது என்று சொன்னால், குற்றம் சொல்லவேண்டிய இடத்தை மாற்றிச் சொன்ன குற்றத்திற்கு நான் ஆளாவேன். ஆகவே, குறைந்த நிதி வசதியை வைத்துக்கொண்டு, இதைவிடவும் சிறந்த அளவுக்குத் தயாரித்திருக்க முடியாது என்பதை நான் இந்த அவையிலே கூறி, முதல்வர் அவர்களைப் பாராட்ட விரும்புகிறேன். நமக்குக் கொடுக்கப் பணம் இருந்தும் கொடுக்க டில்லிக்கு மனம் இல்லை. அது தரித்திர புத்தி. மக்களுக்குக் கொடுக்க மனம் இருந்தும், இங்கே பணம் இல்லை. இது தரித்திரம். இரண்டையும் ஒட்டிட்டுப் பார்க்கிறபோது, தரித்திர பட்டஜெட் இங்கே, தரித்திர புத்தி பட்டஜெட் அங்கே என்ற நிலையைப் பார்க்கிறோம்.

(திரு. ம. பொ. சிவஞானம்)

[1975 மார்ச் 11]

மத்திய அரசின் மான்ய உதவி, கடன் இவைகளை எல்லாம் எதிர்பார்த்துத்தான் இங்கே பட்ஜெட்டைத் தயாரித்திருக்கின்றோம். ஆம்; மாமியார் வீட்டுப் பணத்தை மூலதனமாக வைத்து மருமகன் கடை தொடங்கினால் எப்படியோ, அப்படி! இந்த அரசு தனக்காகத் தானே நிதி திரட்ட வாய்ப்பு இருந்தும், உரிமை இல்லாத காரணத்தால் இதற்கு வருகிற வருவாய் பெருவாரியாக அதாவது, கணிசமான அளவுக்கு மத்திய மான்யம், கடன் உதவி என்ற நிலையிலேதான் இருக்கிறது. இந்த நிலை மாறுகிற நல்ல நாள் வரவேண்டும் என்று நான் பிராத்திக்கின்றேன்.

இன்னொன்றும் நான் சொன்னால், இங்குள்ள பட்டதாரி நண்பர்கள் என்னைத் தவறாக எண்ணக்கூடாது. பல்கலைக்கழகப் பட்டம் பெறாத ஒருவர் முதலமைச்சராகவும், நிதியமைச்சராகவும் இருந்து, இவ்வளவு சிறந்த பட்ஜெட்டைத் தயாரித்துக் கொடுத்திருக்கின்றார்கள். இப்படியே 7 ஆண்டு காலமாக தொடர்ந்து கொடுத்து வந்திருக்கின்றார்கள். தமிழ் மட்டும் வளரவில்லை; தமிழறிந்த தமிழனும் வளர்கின்றான். “எங்கும் தமிழ்; எதிலும் தமிழ்” என்று. ஆனால், தமிழ் நாட்டை தமிழ் மட்டுமே அறிந்தவன் எப்படி ஆள முடியும் என்று கேட்கின்றார்களே, அவர்களுக்கு, “இப்படித்தான் ஆள முடியும்” என இந்த பட்ஜெட்டை காட்டுகிறது.

மாண்புமிகு திரு. க. அன்பழகன் : தலைவரவர்களே, பல்கலைக் கழகம் முதல்வர் அவர்களுக்கு டாக்டர் பட்டமே வழங்கிவிட்டது. எனவே மற்ற பட்டங்களை விட இதுவும் உயர்வுடையது. அப்படிப்பட்ட பட்டத்தை பல்கலைக் கழகம் வழங்கிய பின்னரும், இன்னும் பட்டம் பெறாதவர் என்று சொல்வது அவ்வளவு சரியல்ல.

திரு. ம. பொ. சிவஞானம் : தலைவரவர்களே, டாக்டர் என்பது மரியாதைப் பட்டம்தான். மெக்காலே கல்வித் திட்டப்படி பட்டம் கொடுக்கிறார்கள் படிப்புக்காக. அதைத்தான் நான் சொன்னேன். டாக்டர் பட்டத்தை ஒரு முறைதான் கலைஞர் வாங்கினார். நடட்டிலுள்ள பல்கலைக் கழகங்கள் ஒவ்வொன்றும் அவரைக் கூப்பிட்டு டாக்டர் பட்டம் கொடுக்குமானால், நானும் மகிழ்ச்சியடைவேன். எனக்கும் தந்தால், நானும் போய் வாங்கிக்கொள்வேன்.

மத்திய நிதிநிலை அறிக்கையைத் தயாரிப்பதிலே அங்குள்ள நிதியமைச்சர் அவர்களே பெரும்பங்கு எடுத்துக்கொண்டார்கள் என்று பத்திரிகையில் படித்தபோது, நான் மகிழ்ச்சியடைந்தேன். ஒரு தமிழர் தனது ஆற்றிலே அங்கே காட்டினார் என்பதற்காக இங்கும் கலைஞர் அவர்களுடைய கை வண்ணம், வரிக்கு வரி.....

ஒரு மாண்புமிகு உறுப்பினர் : இலாகாவின் தயாரித்திருப்பார்கள்.

திரு. ம. பொ. சிவஞானம் : தலைவரவர்களே, இலாகாவின் தயாரித்தாலும் கூட, அதிலே கலைஞருடைய கைவண்ணத்தைக் காண்கிறோம். அதிலே உள்ள குறை ஒன்றை நான் இங்கே குறிப்பிட்டாகவேண்டும்.

1975 மார்ச் 11]

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

“ஊதிய உயர்வுக்குக் கோரிக்கை வைப்பதற்கு வாய்ப்பற்ற பல கோடி மக்கள் இந்திய நாட்டில் இருக்கின்றார்கள். காரணம்—அவர்களுக்கு எந்த ஊதியமும் இல்லை! ஊதியம் இருந்தால்தானே உயர்த்த வேண்டுமென்ற குரலே எழப்போகிறது? அவர்களுக்கும் சேர்த்துத்தான்—சரியாகச் சொல்வதானால், அவர்களை முக்கியமாக வைத்துத்தான், நமது பொருளாதாரப் புரட்சியை உருவாக்க வேண்டும்” என்று நமது முதல்வர் சொல்லியிருக்கிறார்.

இந்தத் தத்துவம், பொன் எழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட்டு, அரசின் ஒவ்வொரு இலாகாவினுடைய அலுவலகந்தோறும் வைக்க வேண்டிய ஒன்று என்பதில் ஐயப்பாடே கிடையாது. ஆனால், பட்ஜெட்டின் உள்ளே புகுந்து பார்க்கின்றபோது, இந்தத் தத்துவம் நடைமுறைக்கு வரவில்லை என்ற மனக்குறையே எனக்கு ஏற்படுகின்றது. ஊதிய உயர்வு கோரிக்கையை வைப்பதற்கு வாய்ப்பற்ற பல கோடி மக்கள் இந்த நாட்டிலே இருக்கின்றார்கள். ஊதிய உயர்வு கோரிக்கை மாத்திரம் அல்ல; அகவிலைப்படி உயர்வு கோரிக்கை வைக்கவும் அவர்களுக்கு வாய்ப்பு கிடையாது. அவர்கள், மக்களிலே நூற்றுக்கு எண்பது சதவிகிதத்தினர். எஞ்சியுள்ள இருபது சதவிகிதத்தினர் டிரேட் யூனியன் முறைக்கு உட்பட்டவர்கள். இந்த டிரேட் யூனியனுக்குட்பட்ட இவர்கள் தான் ஊர்வலத்தை நடத்தி, ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தி, அரசை இசை பாடி, வசை பாடி, எப்படியோ ஊதிய உயர்வு—அகவிலைப்படி உயர்வு வாங்கி விடுகின்றார்கள். இவர்களுக்கு ஊதிய உயர்வு கொடுப்பதால்—அகவிலைப்படி உயர்வு ஏற்படுவதால், விலைவாசி இன்னும் உயர்ந்து சாதாரண மக்கள் கஷ்டப்படுகின்றார்கள். நான் பல நேரங்களில் கேட்டிருக்கிறேன். ஏதேனும் ஒரு வேலை நிறுத்த ஊர்வலமோ, ஊதிய உயர்வு கோரிக்கை ஊர்வலமோ வீதிகளில் போய்க்கொண்டிருக்கின்றபோது, அதைப் பார்த்து, இன்னொரு பக்கம் மூட்டை சுமந்து கொண்டு போகின்ற தொழிலாளி, கூடை சுமந்து கொண்டு போகின்ற தாய், “ஆமாம், நீங்கள் எல்லாம் சம்பள உயர்வு வாங்கிவிட்டு, விலைவாசியை உயர்த்தி, எங்கள் வயிற்றிலே அடியுங்கள்” என்று சொல்லிக்கொண்டு போவதை நாம் கேட்கிறோம். ஆனால், வாய் இருந்தும் குருடராய்க் கிடக்கின்ற இந்தக் கோடிக்கணக்கான மக்களுக்கு இங்கு ஆளுவோர் தங்கள் உள்ளத்தில் இடம் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதை இந்த அறிக்கை காட்டுகின்றது. ஆனால், பயன் என்ன? அகவிலைப்படி உயர்வாக 24 கோடி ரூபாய் கொடுக்கப்படுகிறது. முதலில் சொன்ன 12 கோடி ரூபாய் போதாது என்று இப்போது 24 கோடி ரூபாய் கொடுக்கப்படுகிறது பட்ஜெட்டில் வழி வகுக்க. அதனை நான் தவறு என்று சொல்லவில்லை. அரசாங்கம் தன் அலுவலர்களைத் திருப்திப்படுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றது. அதை நான் வரவேற்கிறேன். ஆனால் நாட்டின் பொருளாதார நிலையையும் நாம் பார்க்கவேண்டுமல்லவா? இதிலே ஒரு நியதியை ஏற்படுத்திக் கொள்வது நல்லது. அரசாங்கத்திற்குக் கிடைக்கிற வருவாயிலே நிர்வாகச் செலவுக்கென இத்தனை சதவிகிதம்தான் ஒதுக்க வேண்டும் என்பதை ஒரு தத்துவம் ஆவேண்டும். 35 சதவிகிதம் அல்லது 30 சதவிகிதம் என்று நிர்வாகச் செலவுக்கு ஒரு வரம்பு வைக்க வேண்டும். வருவாயின் மற்ற அல்லது 70 சதவிகிதத்தை மக்களின் நலனுக்காக என்று ஒதுக்கு

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

[1975 மார்ச் 11]

தத்துவத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். இல்லையேல், அரசாங்கம் தனது வருவாயைத் தனக்காகவே செலவழித்துக்கொள்வதாகத்தான் ஏற்படும். இதை அரசாங்கம் உணர்ந்திருக்கிறது என்பதை இந்த அறிக்கை காட்டுகிறது.

அடுத்தபடியாக, இந்த வரவு-செலவுத் திட்டத்திலே, பிற்பட்டவர்களுக்காக—தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்காக, குடியிருப்புகளும், ஆஸ்டல்களும் கட்டும் திட்டங்கள் காணப்படுகின்றன. அதைப்பற்றி இங்கே எனக்கு முன் பேசியவர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள். அவைசனையெல்லாம் நான் மனப் பூர்வமாக ஆதரிக்கிறேன். அதைவிடவும் சிறப்பாக, அனாதைக் குழந்தைகளுக்கும், காப்பாரற்றுவிட்ட கைம்பெண்களுக்கும் வாழ்வளிக்க இந்த அரசு பொறுப்பேற்குமென்று அறிவிக்கப்பட்டிருப்பது, அதற்காகத் திட்டமும் வசூலும் இருப்பது, நாட்டை அதிகமாகக் கவர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. சமுதாயத்திலே அப்படிப்பட்ட மனப்பான்மை இருக்கிறது. விதவைப் பெண்களுக்கு வாழ்வளிக்க அரசு முயற்சி எடுக்கிறது என்றால், திரு வி. கல்யாணசுந்தரனார் இன்று இருந்திருந்தால், அவர் கலைஞரை வாழ்த்தி ஒரு காப்பியமே பாடியிருப்பார். பெண்ணின் பெருமை பற்றி காலம் எல்லாம் பேசி வந்த அவர் இன்று இருந்திருந்தால், வாயார வாழ்த்தியிருப்பார். காந்தியடிகள், திரு வி. கல்யாணசுந்தரனார், வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை, பாரதியார், பாரதிதாசன், பெரியார், அண்ணா ஆகியவர்கள் எல்லாம் வற்புறுத்தி வந்த சமுதாய சீர்திருத்தத்திலே விதவைகள் துயர் துடைப்பதும் ஒன்றாகும்.

(பிற்பகல் 5-10).

ஆனால், அவர்களையும் ஒருபடி மிஞ்சியிருக்கிறார் கலைஞர். அவர்கள் கூட விதவைகளுக்கு உதவி அளிக்க அரசு முன் வர வேண்டுமென்று சொல்லவேயில்லை. சமுதாயத்தைப் பார்த்துத்தான் அவர்கள் அப்படிச் சொன்னார்கள். அதைவிடவும் ஒரு படி மேலே போய், “இது அரசு பொறுப்பேற்க வேண்டிய ஒன்று; மக்களைப் டூர்த்துச் சொற்பொழிவாற்ற வேண்டிய ஒன்றல்ல; பிரச்சாரம் செய்ய வேண்டிய ஒன்றல்ல” என்று கலைஞர் சொல்லாமல் சொல்லி விட்டார். அனாதைக் குழந்தைகளுக்கும் ஆதரிப்பாரற்ற விதவைகளுக்கும் வாழ்வளிக்க இந்த ஆட்சியே பொறுப்பேற்க முன் வந்திருப்பதற்காக நான் மிக்க மகிழ்ச்சியடைகிறேன். நான் போற்றும்—முதல்வர் போற்றும்—சிலப்பதிகார கலைக் கூடம் அமைக்க காரணமாக இருந்திடும்—இளங்கோவடிகள் தம்முடைய சிலப்பதிகாரக் காப்பியத்திலே, விதவைகள் துயரை வருணிக்கிறார்.

கண்ணகி பூம்புகாரிலே பிறந்து, மதுரையிலே கணவனை இழந்த போது—கோவலன் கொலையுண்டான் என்ற செய்தியை முதன் முதலாகக் கேட்போது, அவன் முதலில் குமறியழுது சொன்னது,

‘இன்புறு தன்கணவர் இடர் எரி அகம் மூழ்கத்
துன்புறு வனநோற்றுத் துயருறும் மகளிரைப் போல்
மன்பதை அவர்தூற்ற மன்னவன் தவறிழைப்ப
அன்பனை இழந்தேன் யான் அவலங்கொண்டு அழியவோ’

1975 மார்ச் 11]

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

என்பதாகும். “கணவனை இழந்த கைம்பெண்ணை நான் எப்படி வாழ வேன்?” என்று அழுதாள். 2 ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இந்த நிலை. வ.உ. சிதம்பரம் பிள்ளை அவர்கள், தாம் உயிர் விடுகிறபோது, விடுதலை பெறும் நாட்டிலே உயிர் விட நேர்ந்ததற்கு வருந்தினார். அதோடு, தம் அருகிலிருந்த தூத்துக்குடி மாசிலாமணி பிள்ளை என்ற நண்பரிடம், “பிள்ளைவா, உங்களுக்குத் தெரியுமா? இந்த நாட்டிலே இளம் விதவைகள் எவ்வளவோ பேர் வாழ்வற்று கண்ணீர் விடுகிறார்கள். ஒரு சான்று சொல்லுகிறேன். கம்பன் ஒரு நாள் அதிகாலையே நேரத்திலே கிராமப் புறத்திலே சென்றுகொண்டிருந்தபோது, ஒரு வீட்டிலிருந்து ஒரு அழகைக் குரல் வந்தது. யாரோ அழுதவன் வாயை அடைத்ததால், அழகை நின்று விட்டது. அந்த வீட்டின் திண்ணையில் அமர்ந்து, “அழுவது யார்? என் அழுகிறார்?” என்று கம்பர் கேட்டார். கணவனை இழந்தவன் காலையில் ஒப்பாரிப்பாடி அழுவது அந்த நாளில் வழக்கம். அதன்படி, அந்த வீட்டு அம்மாள் கணவனை இழந்ததற்காக ஒப்பாரிப்பாடி அழுதார்கள் என்று கேள்வியுற்றார். “நானே அதிகாலையிலும் அழுவார்களோ?” என்று கேட்டார். “அழுவார்கள்” என்று பதில் கிடைத்தது. மறு நாள் வந்து கேட்டதிலே,

“சில்லென்று பூத்த
சிறுநெருஞ்சிற் காட்டினுள்ளே
நில்லென்று சொல்ல
நிறுத்தி வைத்துப் போனீரே.”

என்று பாடினாள். “கணவனை இழந்த விதவைக்கு உலக வாழ்வு என்பது நெருஞ்சிக் காடு போன்றது. அந்த நெருஞ்சிக் காட்டின் நடுவே என்னை விட்டு விட்டுப் போய்விட்டாயே! நான் முன்னே போகவும் இந்த சமுதாயம் அனுமதிக்காது. நான் பின்னே போகவும் முன்காடான தால், முடியாது. என் நிலை என்னே!” என்று அவள் அழுதாள். இதைப் போன்ற விதவைகள் எத்தனை ஆயிரம் பேரோ? எத்தனை இலட்சம் பேரோ? என்று சொல்லி பிள்ளை அவர்கள் கண்ணீர் விட்டு அழுதார் என்று மாசிலாமணி பிள்ளை அவர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். அந்த சிதம்பரம் பிள்ளையுடைய கண்ணீரைத் துடைப்பதற்கு இது ஒரு நல்ல திட்டம் என்று சொல்லி, மனமார் அரசை வாழ்த்துகின்றேன்.

அனாதைக் குழந்தைகளை அனாதை இல்லங்களில் கொண்டுபோய் விட்டால் தாயும் தந்தையும் இல்லாமல் இருந்தால்தான் ஏற்றுக் கொள்ளுகிறார்கள். தந்தை இல்லாது தாய் மட்டும் இருந்தால் அனாதை என்று ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கிறார்கள். உண்மையில் தந்தை இல்லாமல் தாய் இருந்தால், அவளும் ஒரு அனாதைதான். எனவே, அந்த குழந்தையை நிச்சயமாக அனாதை என்று ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். பல அனாதை இல்லங்களுக்கு நானே பரிந்துரை செய்து அனுப்பியிருக்கிறேன். தாயிருக்கிற காரணத்திற்காக ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்து விட்டார்கள்.

[திரு. ஆர். சக்திமோகன்]

[1975 மார்ச் 11]

ஆதரிப்பாரற்ற விதவைகளுக்கு நீங்கள் வாழ்வளிக்கிறபோது—மானியமோ அல்லது வேறு உதவியோ தருவதோடு அல்லாமல், அவள் எத்தனை குழந்தைகளோடு அல்லலப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறாளோ, அந்தக் குழந்தைகள் அனைத்தையுமே சர்க்கார் எடுத்து கல்வியளிக்கவும், வளர்க்கவும், வாழ்வளிக்கவும் பொறுப்பேற்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஆறு கோடி ரூபாய்க்கு வரி போடப்பட்டிருக்கிறது, 26 கோடி ரூபாய் பற்றுக்குறை இருப்பதால். நான் வரி போடுவதே தவறு என்று சொல்லக்கூடியவனல்ல, யாருமே அப்படிச் சொல்ல முடியாது. தாங்கக்கூடிய சக்தி படைத்தவர்களுக்கு வரியைப் போட்டு, தேவைப்படுகின்றவர்களுக்கு அந்த வரியிலிருந்து நிவாரணம் தருவதுதான் ஆட்சியினுடைய கடமை. வரியே போடாமல் ஆட்சியை நடத்த முடியாது. மக்களுக்கு புதிய புதிய நலன்கள் வழங்கவும் முடியாது. ஆனால், யாருக்கு வரி போட்டால் தாங்கிக் கொள்வார்களோ, அவர்களுக்கு வரி போட அரசியல் சட்டம் அரசுக்குச் சாதகமாகவே இல்லை. அந்த அதிகாரம் மத்தியிலே இருக்கின்றது. அங்கு ஆயிரம் கோடி ரூபாய் வருவாயாக இருந்தது 1950-ஆம் ஆண்டிலே! 25 ஆண்டுகளுக்குள் 10 ஆயிரம் கோடி ரூபாயாக உயர்ந்திருக்கிறது மத்திய ஆட்சியினுடைய வருமானம். அந்த வளமான நிலை தமிழகத்திற்கு இல்லாதிருந்தும், கூடுமானவரை சமுதாயத்தின் அடித்தளத்திலுள்ள மக்கள் பாதிக்கப்படாத வகையில் வரி போட்டிருக்கிறீர்கள். ஆறு கோடி ரூபாய்க்குத்தான் வரி போட்டிருக்கிறீர்கள். அதே நேரத்தில் தாழ்த்தப்பட்டோர், மீனவர், விதவைகள், அனாதைக் குழந்தைகள் இவர்களுக்கெல்லாம் வாழ்வுதர இந்த ஆறு கோடி ரூபாயைவிடவும் அதிகமான தொகை—அபிவிருத்தித் திட்டத்திலே செலவழிக்க—ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதைப் பார்த்து மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

நிதிநிலை அறிக்கையில் ஒரு குறையை என்னால் பார்க்க முடிகிறது. அந்தக் குறையை என்னால் எடுத்துக் காட்டாமல் இருக்க முடியவில்லை. தமிழுக்கென ஒரு தனி நிதி இந்த ஆண்டிலே ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நான் போன ஆண்டிலும் இங்கு சொன்னேன். அதற்கு முன் சட்டப் பேரவையிலும் சொன்னேன், “எல்லாவற்றிற்கும் நிதி ஒதுக்குகிறீர்கள், தமிழுக்கு என்று ஒரு தனி நிதி ஒதுக்கவில்லையே” என்று. இந்த பட்ஜெட்டிலே தமிழுக்கென தனி நிதி ஒதுக்கியிருக்கிறீர்கள். நான் நினைக்கிறேன் ஏற்கனவே தமிழுக்கென செய்யப்பட்டு வரும் செலவுகள் எல்லாம் அதிலே தொகுத்துத் தரப்பட்டிருக்கிறது என்று. மூதலமைச்சர் அவர்கள் பதில் சொல்ல வேண்டும். எழுபத்தேழு இலட்சம் ரூபாய் தமிழுக்கு என்று ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது ஒரு புதிய திட்ட ஏற்கான புதிய நிதி ஆகாது. “அகர முதலி”க்கும் மற்றவற்றுக்குமாக ஏற்கனவே செலவழிக்கப்பட்டிருப்பது—கல்வி பட்ஜெட்டிலே சேர்க்கப்பட்டிருப்பது—தனியாகப் பிரித்துக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது வரவு-செலவுத் திட்டத்திலே. அதிலே, நான் திருப்தியடைய முடியவில்லை. ஒரு புதிய திட்டம் வேண்டும். அந்தத் திட்டத்திற்கு என்று பல கோடி ரூபாய் புதிதாக ஒதுக்கப்பட வேண்டும். அந்தத் திட்டத்தைச் செயல்படுத்த சர்க்கார்

1975 மார்ச் 11] [திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

இலாகாவையே நம்பியிராமல் உத்தியோகப் பற்றற்றவர் தலைமையில் தமிழ் வாரியம் ஒன்று அமைக்கப்பட வேண்டும். இதைச் செய்தாலொழிய, தமிழ் ஒரு அங்குலமும் முன்னேற முடியாது. இதை அரசு செய்ய வேண்டுமென்று நான் போன ஆண்டிலே பட்ஜெட் சொற்பொழிவிலே கேட்டேன். அப்பொழுது முதல்வர் “விரைவிலே இந்த வாரியம் அமைக்கப்படும்” என்று பட்ஜெட் விவாத முடிவிலே சொன்னது எனக்கு அதிருஷ்டமிருந்தால் அவருக்கும் நினைப்பிருக்கும். எனக்கு நன்றாக நினைப்பிருக்கிறது. இந்த பட்ஜெட் விவாத முடிவிலும் அவர்கள் உறுதி மொழி சொல்வார்கள் என்று நான் எதிர்பார்க்கிறேன்.

தமிழ் ஆட்சி மொழிச் சட்டம் நிறைவேறியது 1956-ல். அப்பொழுது இருந்த கல்வி அமைச்சர் சொன்னார், 10 ஆண்டு காலத்திற்குள் ஆங்கிலத்துக்குப் பதிலாக—“அரசு தலைமை அலுவலகங்களில் தமிழை ஆட்சி மொழியாக்கும் பணி முடிவு பெற்றுவிடும்” என்று. பத்து ஆண்டு என்ன, 19 ஆண்டு ஆகிவிட்டது; இன்னும் ஒரு அங்குலம் கூட நகரவில்லை என்பதை நான் சொன்னால், அரசு ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் உண்மை நிலை எதுவென்று சொன்னால், நானும் ஏற்றுக்கொள்வேன். சிலப்பதிகார கலைக் கூடமும், கட்டபொம்மன் நினைவுச் சின்னமும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இங்கே கூட, இதற்கு நான் ஆங்கிலத்தில்—மேலவைத் தலைவர் அவைக்கு வருங்கால்—கட்டியும் கூறும் நிலை மாறி தமிழிலேயே கட்டியும் கூறுவதைக் கேட்கிறபோது, என்னுடைய காதெல்லாம் இனிங்கிறது. அமைச்சர்கள் இல்லங்கள் பெயர்கள் மாறுகின்றன. தெருக்களின் பெயர்கள் மாறுகின்றன. ஊர்ப் பெயர்கள் மாறுகின்றன. ஆனால் தமிழின் தலை யெழுத்து மாறவில்லை. தமிழ்த்தாய்க்கு முன்பு 3 வேளை பூஜை நடந்து வந்தது, இப்பொழுது 6 வேளை பூஜை நடக்கிறது. அலங்கார ஆராதனை எல்லாம் மிக அழகாக நடக்கிறது. ஆனால், கை விலங்கு கால் விலங்கு கழற்றப்படவேயில்லை. ஆங்கிலத்தின் ஆதிக்கம் எவ்வளவு குறைக்கப் படுகிறது என்பதை வைத்துத்தான் தமிழுக்கு ஏற்பட்ட வளர்ச்சி, வாடிவுபற்றி முடிவு கட்ட வேண்டும். தெருப் பெயர்களும், ஊர்ப் பெயர்களும், பூங்காப் பெயர்களும், சோலைப் பெயர்களும், மண்டபங்களின் பெயர்களும் தமிழாகி விடுவதால் மட்டுமே தமிழ் வளர்ந்துவிட முடியாது. சுதந்திரம் வந்து 29 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும், திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சி வந்த 9-வது ஆண்டு கொண்டாடப்படுகிற நிலையிலும் ஆங்கில ஆதிக்கத்தை முறியடித்து ஒரு அங்குலம் கூட தமிழ் முன்னேறவில்லை என்று சொன்னால், வேறு யார் முன்னேற்றிவிடப் போகிறார்கள்? மேலும் நான் இங்கே முறையிட்டுக்கொள்கிறேன். இந்தக் குறைபாட்டை நான் இங்கே சொல்லாவிட்டால் என் மனச்சாட்சிப்படி நான் நடந்துகொள்வ தாகாது. ஆனதால்தான் அதை நான் தெளிவாக இங்கே சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்த ஆண்டிலே பட்ஜெட்டிது பேசியவர்கள் எல்லாம்..

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : “பட்ஜெட்” என்று ஆங்கிலத்தில் ஏன் சொல்லுகிறீர்கள்? நீங்களே ஆங்கிலத்தில் சொல்லலாமா? தமிழிலே சொல்லலாமே.

1975 மார்ச் 11

திரு. ம. பொ. சிவஞானம் : தலைவரவர்களே, இதெல்லாம் ஆங்கில ஆதிக்கத்தை நீக்கச் சொல்வதற்கு எதிராகச் சொல்லுவது. அம்மாதிரி தாங்களும் சொல்லக்கூடாது. ஏனென்றால், தாங்கள் எங்களை ஆதரிக்கின்றவர்கள். நான் தெளிவாகச் சொல்கிறேன், நான் ஆங்கில மொழியின் ஆதிக்கத்தை எதிர்க்கிறேனெயொழிய ஆங்கிலச் சொற்களை அல்ல. “ஆங்கிலச் சொற்களைச் சொல்கிறேயே” என்பது, எதிர்வாதமாகாது. எங்கும் தமிழ், எதிலும் தமிழ், ஆனாலும்கூட, பிறமொழிச் சொற்கள் அங்குமிங்கும் வரத்தான் செய்யும். அதை எதிர்க்கிற அளவுக்கு எனக்கு மொழி வெறி கிடையாது என்பதைப் பெருமையோடு நான் இந்த அவையிலே சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இன்னொன்றையும் நான் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : “பட்ஜெட்” என்பதற்கு சுத்தமான தமிழ் “வரவுசெலவுத் திட்டம்” என்று இருக்கிறதே. தாங்கள் சுத்தமான தமிழிலேயே சொல்லியிருக்கலாமே! “கவர்னர் புரோக்ரோ” என்று நான் ஆங்கிலத்திலே சொல்வதற்குக் காரணம் அதற்கு சுத்தமான தமிழ் இல்லை. அதனால்தான் அதுமாதிரி சுத்தமான தமிழ் இல்லாத இடத்தில் ஆங்கில எழுத்தைக் கையாள்கிறோம் என்பதற்காகத்தான் சொல்கிறேன்.

திரு. ம.பொ. சிவஞானம் : தலைவரவர்களே, நான் அந்தக் கருத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறேன். தமிழிலே எல்லாம் நடப்பதற்கு என்ன செய்யப் போகிறீர்கள் என்று தெரிய வேண்டும். தமிழில் மாறுவதற்கு எதிர்ப்பு இருக்கிறது என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். சூழ்நிலை சரியாக இல்லை என்பதையும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன்—ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால், அந்தச் சூழ்நிலையை மாற்றியமைக்கத் தானே நீங்கள் வந்தது? அந்தச் சூழ்நிலையை மாற்றியமைப்பீர்கள் என்று நம்பித்தானே உங்களை ஆதரிக்கிறது இந்த நாடு. அந்த நிலையில், சூழ்நிலையை மாற்றுவதற்கு உங்களால் முடியவில்லையெனில், மாற்றுவதற்கு வேறு என்ன திட்டம் கொண்டு வரப்போகிறீர்கள்? மாற்றியமைப்பதற்கு என்ன வழிவகை காணப் போகிறீர்கள்? அது முடியாது என்று சொன்னால், அதற்குப் பிறகு நான் அதைப்பற்றி ஒன்றுமே சொல்வதற்கில்லை. முதலமைச்சர் அவர்கள் அப்படிச் சொல்லமாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

இந்த வரவு-செலவுத் திட்டத்தைப்பற்றிப் பேசுகிறபோது எல்லோருமே “மாநில சுயாட்சி” பற்றிப் பேசினார்கள். இங்கும் பேரவையிலும் எல்லா இடங்களிலும் சுயாட்சி என்பதே பேச்சு! பாரதியார் பாடினார், “எங்கும் சுதந்திரம் என்பதே பேச்சு. நாம் எல்லோரும் சமம் என்பது உறுதியாச்சு—இதை சங்கு கொண்டே வெற்றி ஊதுவோமே தரணிக் கெல்லாம் எடுத்து ஒதுவோமே” என்று. சுதந்திரம் என்ற சொல்லுக்கு நாடு முழுவதும் ஆதரவு கிடைத்தபொழுது, அந்த மகா கவி பொங்கியெழுந்த—பூரித்தெழுந்து பாடிய பாடல் இது. இப்பொழுது நானும் பூரிப்படையலாமா என்று பார்க்கிறேன். ஏனென்றால், எங்கும் சுயாட்சி என்பதே பேச்சு. எந்தப் பேச்சு வந்தாலும் சுயாட்சி என்ற வார்த்தை வராமல் இல்லை. பிரதமர் கூட “இப்பொழுது ஒரு மேனியாகப் போச்சு,

1975 மார்ச் 11] [திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

மாநில சுயாட்சிபற்றிப் பேசுவது” என்று சொன்னார். ஆனால், பாரதியார் சொன்னது சுதந்திரத்திற்கு ஆதரவான குரல். இப்பொழுது நாம் என்ன பார்க்கிறோம்? நேற்றுவரை திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திலிருந்தபோது ஆதரித்தவர்கள், நேற்றுவரை டில்லியின் இராணுவத்தையே தமிழ்நாட்டுத் தெருவில் சந்திக்கத் தயாராக இருந்தவர்கள்—திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தில் இருந்தபோது மாநில சுயாட்சிக்காக உயிர் கொடுப்பதற்குத் தயாராக இருக்கிறேன் என்று கலைஞருக்கு உறுது கூறியவர்கள்—கட்சி மாறிய உடனே சுயாட்சிக்கு எதிரிகளாக மாறிவிடுகிற ஒரு நிலையைத்தான் பார்க்கிறோம்.

(பிற்பகல் 5-20).

நல்ல வேளையாக, அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழக உறுப்பினர் நண்பர் திரு. வெங்கா அவர்கள், “சுயாட்சியை அண்ணா அவர்கள் சொன்னார் என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறோம்” என்று சொன்னார்கள். நான் அதை ஏற்றுக்கொள்கிறேன். அதை ஏற்றுக்கொண்டு, அவர் மூலமாக அவர் கட்சி நண்பர்களுக்குச் சொல்கிறேன், ஒரு கட்சியைவிட்டு—தனி நபர் மீதுள்ள கோபத்தால்—வேறு கட்சி மாறினாலும், வேலைத் திட்டம் மாற வேண்டுமே ஒழிய, தலைமை மாறவேண்டுமே ஒழிய, கொள்கை மாறிவிடக்கூடாது. மாநில சுயாட்சி என்பது வேலைத் திட்டமல்ல; கொள்கை. அந்தக் கொள்கையை எங்கிருந்தாலும் ஏற்றுக் கொண்டு நடத்துவதற்கு உறுதி இருக்க வேண்டும். அங்கே இருக்கிற தலைமை அதற்குச் சாதகமாக இல்லையென்றால், அப்பொழுது அந்தத் தலைமையின் பிறப்பும் வளர்ப்பும் சூழ்நிலையும் அதற்குக் காரணமா என்று ஆராய்ந்து பார்த்து, அதுதான் காரணம் என்றால், அங்கு உந்து சக்தியாக, முன்னோடும் சக்தியாக, திரு வெங்காவைப் போன்றவர்கள் இருந்து வேலை செய்ய வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொள்ளத்தான் அவர்களுடைய பெயரை இங்கு குறிப்பிட்டுச் சொல்கிறேன்.

திரு. வி. வெங்கா : தலைவர் அவர்களே, நேற்று மேலவையிலே நான் மட்டும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. என்னுடைய கட்சியே ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. இதற்கு உதாரணமாக எங்கள் கட்சியைச் சேர்ந்த திரு. எஸ். டி. சோமசுந்தரம் அவர்கள் மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் வேண்டும் என்பதை பாராளுமன்றத்திலே வலியுறுத்தியிருக்கிறார்கள் என்பதை மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். எங்களுடைய கட்சி இந்தச் சூழ்நிலையில், இப்போது இருக்கக்கூடிய முதல் அமைச்சருக்கு அதிக அதிகாரங்கள் தேவையில்லை என்றுதான் சொல்கிறதே தவிர, தமிழ் நாட்டிற்கு அதிக அதிகாரங்கள் தேவையில்லை என்று சொல்லவில்லை.

திரு. ம. பொ. சிவஞானம் : காங்கிரஸ் சுதந்திரம் கேட்டபோதுகூட காந்தியடிகள் சுதந்திரப்போரா நடத்தியபோதுகூட, ரொம்பப் பேர் இப்படித் தான் சொன்னார்கள். “தமிழ் நாட்டிற்குச் சுதந்திரம் வந்துவிட்டால், அது பார்ப்பான் கைக்குப் போய்விடும்”—அவர்கள் சொன்ன வார்த்தையைச் சொல்கிறேன்—என்று பார்ப்பனர் அல்லாதார் சொன்னார்கள்.

[திரு. ம. பொ. சிவசுரானம்]

[1975 மார்ச் 11]

“இந்தியாவிற்குச் சுதந்திரம் வந்துவிட்டால், அது உயர் ஜாதியார் கையில் போய்விடும்” என்று தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் பயந்தார்கள். முஸ்லிம் களோ, சுதந்திரம் வந்துவிட்டால் இந்துக்கள் கையில் போய்விடும் என்று பயந்தார்கள். இந்தப் பயங்கள் எல்லாம் ஒரு ஏகாதிபத்தியம் நிலைப் பதற்குத் துணையாக இருந்ததே தவிர, சுதந்திரம் பெறுவதற்கு உறு துணையாக இல்லை என்பதைச் சரித்திரம் காட்டுகிறது. ஆகவே, நண்பர் களைக் கேட்கிறேன், சுயாட்சி, அதிகாரப் பரவல் இரண்டையும் போட்டுக் குழப்ப வேண்டாம். சுயாட்சி வேறு, அதிகாரப் பரவல் வேறு. இப் போதும் நான் சொல்கிறேன். திராவிட முன்னேற்றக் கழகமும், தமிழரசுக் கழகமும் மாநில சுயாட்சி கேட்கின்றன என்றால், அதனுடைய பொருள் என்ன? அமெரிக்காவிலே, மாநிலத்திற்குத் தனிக்கொடி; மாநிலத்திற்கு ராஜ்ய கீதம் தனி, ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் தனி அரசியல் சட்டம். மலேசியாவில் கூட, மாநிலத்திற்குத் துறைமுகம் வைத்துக்கொள்ள உரிமை இருக்கிறது. பெனங் துறைமுகம் பெனங் மாநிலத்திற்குரியது. மத்திய சமஷ்டிக்குச் சேர்ந்தது அல்ல. இவையெல்லாம் சேர்ந்ததுதான், மாநில சுயாட்சி. நான் இன்னும் ஒன்றையும் சொல்கிறேன், கலைஞர் அவர்கள் மிக தீர்க்கதரிசனமாக, பிரத்தியட்ச உணர்வோடு, இங்கே கொண்டுவந்து நிறைவேற்றிய தீர்மானம், அந்த மாநிலியாக சுயாட்சி கோரிக்கை கூட அல்ல. அதிகாரப் பரவல்தான் கோரிக்கை. உண்மையில் அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் கேட்பது, அதிகாரப் பரவல்தான்—கூடுதலான அதிகாரம்தான் என்றால், அந்தத் தீர்மானத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, அதைச் செயல்படுத்த வேண்டும். நீங்கள் கூடுதலான அதிகாரம் கேட்கிறீர்கள்; திராவிட முன்னேற்றக் கழகமும் தமிழரசுக் கழகமும் மாநில சுயாட்சி கேட்கின்றன என்றால், அப்பொழுது என்ன ஆகிறது? நீங்களும் நாங்களும் சேர்ந்து மத்திய ஆதிக்கத்திற்கு எதிரிகள் என்றுதானே ஆகிறது? அந்த உண்மையை ஒத்துக்கொள்கிற துணிவு, உங்களுக்கு ஏற்பட வேண்டும். நீங்கள் கூடுதல் அதிகாரம் கேட்டாலும், நாங்கள் அதைவிடக் கூடுதலான அதிகாரம் கேட்டாலும், அப்பொழுதும் டில்லியில் குவிந்த அதிகாரத்திற்கு நாம் எதிரிகள்தானே! கூடுதல் அதிகாரத்திற்காக நீங்கள் மத்திய ஆட்சியை எதிர்த்துப் போராடத் தொடங்கினால், உங்கள் பின்னாலே வருவதற்கு நான் தயாராகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்பதை வணக்கத்தோடு இங்கே சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆனால் சுயாட்சிக் கோரிக்கையை எதிர்ப்பதற்காக அதிகாரப் பரவல் கோருகிறோம் என்று மக்களுக்கு முகம் காட்டிப் பயந்து சொல்கிற வாதம் ஒருநாளும், எடுபடாது, எடுபடக்கூடாது.

கிராம சுயாட்சி வேண்டும் என்று நண்பர் திரு. சுந்தரேசத் தேவர் அவர்கள் சொன்னார்கள். கிராம சுயாட்சிக்கு நான் எதிரி அல்ல. நான் காந்தியவாதி. கிராம சுயாட்சியை நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். அதிகாரப் பரவல் முறைப்படிதான் கிராம சுயாட்சி கேட்க வேண்டும். ஆனால், மாநில சுயாட்சி என்பது இன அடிப்படையில் கேட்கப்படுகிறது. அது, தமிழ் இனத்தின் பிறப்புரிமையாகும். தமிழ் நாடு என் தாய்நீடு. அதற்கு, தன்னைத்தான் ஆண்டுக்கொள்ள உரிமை உண்டு. ஆனால் இந்த அணுகுண்டு-ஹைட்ரஜன் குண்டு சகாப்தத்திலே, வல்லரசுகள் மிரட்டுகிற காலத்திலே, ராஜராஜ சோழன் காலத்து சுதந்திரம் இன்றைக்கு ஜீரணிக்க

1975 மார்ச் 11]

[திரு ம. பொ. சிவசுாநம்]

முடியாத ஒன்று என்று எண்ணப்படுவதால், பாதுகாப்பும், அயல்நாட்டு உறவும், போக்குவரத்தும்—மத்தியில் கொடுக்கிறோம். மற்றவற்றையெல்லாம் மாநிலங்களுக்கு இருக்க அனுமதி கேட்கிறோம். இந்தச் சுயாட்சிக்கு நீங்கள் தயாராக இல்லையென்றால், நீங்கள் கேட்கிற கூடுதல் அதிகாரத்திற்காகவேனும் மத்திய ஆட்சியை எதிர்த்துப் போராடுங்களேன். அதை விட்டுவிட்டு, அவர்களிடம் சரணடைந்துவிட்டு, “நாங்கள் கேட்பது மாநில சுயாட்சி அல்ல; கூடுதல் அதிகாரம் கேட்கிறோம்” என்று தப்பித்துக்கொண்டு விடுவது?

கிராமங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் கேட்பதை நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். கிராம சுயாட்சி என்பது நிர்வாகச் சீர்திருத்தம். ஆனால் மாநில சுயாட்சி என்பது தேசிய இனங்களின் பிறப்புரிமை. இதையும் அதையும் போட்டுக் குழப்புவது, ஒன்று, பலவீனத்தாலே இருக்கலாம் அல்லது கொஞ்சம் அவகாசம் எடுத்து யோசிக்காத குறைபாடாக இருக்கலாம். எனவே அவகாசம் எடுத்து யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். கிராம சுயாட்சிக்கு நான் எதிரானவன் அல்ல என்று கூறிக்கொள்கிறேன்.

காஷ்மீரத்தின் நிலை தனி நிலை என்று ஷேக் அப்துல்லா கூட நம்முடைய முதல்வரிடம் சொன்னார். “தமிழ் நாடு அப்படி அல்ல. ஆகவே, அவரவர்கள் நிலைக்கு ஏற்பக் கேட்க வேண்டும்” என்றார். அதையே பிரதமரும் சொல்லிவிட்டார். நான் சொல்கிறேன், தமிழ் நாட்டிற்கும் தனியான சூழ்நிலை உண்டு. காஷ்மீரத்திற்கு ஒரு தனி சூழ்நிலை என்றால், அதே சூழ்நிலை இங்கும் இருக்க வேண்டும் என்ற அவசியமில்லை. ஆனால், இங்கேயும் ஒரு தனி சூழ்நிலை உண்டு. இது வேறுவிதமான சூழ்நிலை. எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்களுக்குத் தெரியும். வயதானவர்களாதலால். இந்த மாநிலத்திலேதான், 1920-ஆம் ஆண்டு முதற்கொண்டு 1936 வரை 16 ஆண்டுகள்—இரட்டை ஆட்சிமுறை வெற்றிகரமாக நடந்தது. மாண்டேகு-செம்ஸ்போர்டு சீர்திருத்தம் இந்திய மாநிலங்களிலேயே வெற்றிகரமாக நடந்த மாகாணம் இது. இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது? இதற்கு ஒரு தனி நிலை இருக்கிற தென்பதுதானே! அதுமட்டுமல்ல; இந்தி மொழியை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்து, பள்ளிகளில் பாடமாகக் கூட வைக்கக்கூடாது என்று தீர்மானம் கொண்டுவந்து, எதிர்பாரின்றி நிறைவேற்றப்பட்டது இந்த நாட்டில் என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது. வேறு எந்த மாநிலத்திலும் அப்படிச் செய்யப்படவே இல்லை. காங்கிரஸ்கூட எதிர்த்து ஓட்டுப் போடாமல் அமைதியாக இருந்தது; இந்த மாகாணத்தின் சூழ்நிலை காங்கிரசைக்கூட நடுநிலை வகிக்க வைத்தது, இந்தி எதிர்ப்புத் தீர்மானத்தின் மீது; மதிப்புக்குரிய தலைவர் திரு. காமராஜர் அவர்கள், புதுவை மாநிலத் தேர்தலின்போது “தமிழ்நாட்டின் சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப, இங்கே உள்ள ஸ்தாபன காங்கிரசின் கீழ் அதற்கு எதிரியான புதிய காங்கிரசோடு நட்பு கொள்ள வேண்டும்” என்றார். பழைய காங்கிரசுக்கு அகில இந்திய ரீதியில் புதிய காங்கிரசம் எதிரி. அந்தப் புதிய காங்கிரசோடு தமிழ் நாட்டின் ஸ்தாபன காங்கிரஸ் கிளை தமிழ் நாட்டளவில் உறவு கொள்ள வேண்டும் என்றார். “என்” என்றால் “தமிழ் நாட்டின் நிலை தனி” என்று அவர் சொன்னார். தமிழ் நாட்டிற்கு இன்னும் எத்தனையோ வகையில்

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

[1975 மார்ச் 11]

ஒரு தனி சூழ்நிலை இருக்கிறது. தமிழ் மொழி சமஸ்கிருதத்தின் கிளை மொழி அல்ல. இந்தி மொழியோடு உறவுடைய மொழியல்ல; கலாச் சாரத்திலேயும் தமிழ் மக்கள் வந்தேறிகளோடு ஐக்கியமாகிவிடவில்லை. கலை, கலாச்சாரம், வரலாறு, பழக்க-வழக்கங்கள், மொழி, இலக்கியம் ஆகிய அனைத்திலும் தனித்தன்மை பெற்றது தமிழ் நாடு. காஷ்மீரத்திற்கு அடுத்து ஒரு தனிச் சூழ்நிலையைப் பெற்றுள்ள மாநிலம் தமிழ் நாடுதான். அதனாற்றான், இதற்கு சயாட்சி வேண்டுமென்று கேட்கிறேன். நேற்றுவரை அனைத்து மாநிலங்களுக்கும் சயாட்சி என்பதுதான் எனது கோரிக்கை. அதனால்தான் “தமிழக சயாட்சி” அல்லது “சயாட்சித் தமிழகம்” என்று சொல்லாமல், மாநில சயாட்சி என்று நாம் சொல்லிக்கொண்டு வந்தோம். நான் கலைஞர் அவர்களை வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்; நாம் கொள்கையை மாற்ற வேண்டாம். ஆனால், குரலை மாற்ற வேண்டும். அனைத்து மாநிலங்களுக்கும் சயாட்சி வேண்டும் என்பதுதான் நம்முடைய கொள்கை. ஆனால் அவர்களே, அந்த அந்த மாநிலத்தின் சூழ்நிலைக்கு ஏற்பதான் இதற்கு முடிவுகட்ட முடியும் என்று சொல்லிவிட்ட பிறகு, தமிழ் நாட்டிற்கு உள்ள சூழ்நிலை குஜராத்திற்கு இல்லை. குஜராத்திற்கு உள்ள சராசர சூழ்நிலை தமிழ் நாட்டிற்கு இல்லை. தமிழ் நாட்டிற்கு உள்ள சூழ்நிலை உத்தரப் பிரதேசத்திற்கு இல்லை. உத்தரப் பிரதேசத்திற்கு இருக்கிற-அகில இந்தியாவிலும் ஆதிக்கம் செலுத்துகிற—சூழ்நிலை நமக்கில்லை. அதனால், தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரையில், இதற்கு ஒரு தனிச் சூழ்நிலை இருப்பதால், “தமிழ் நாட்டுக்கு சயாட்சி கொடு” என்றே நாம் கேட்க வேண்டும். இதற்கொரு கிளர்ச்சி நடத்த வேண்டும். அனைத்து மாநிலங்களுக்கும் சயாட்சி கொடுத்தால், நமக்கு மகிழ்ச்சி. இதற்காக, உத்தரப் பிரதேசம், மத்தியப் பிரதேசம், பீகார், ராஜஸ்தான், அரியானா எல்லாம் சேர்ந்து வரும் என்று நாம் எதிர்பார்க்க முடியாது. அவர்கள், இந்திக்காரர்கள், ஆளுகிற ஜாதியாகப் போய்விட்டவர்கள்.

காஷ்மீருக்குத் தனிச்சூழ்நிலை இருக்கிறதென்று சொன்ன அப்துல்லா, பிரிவினை கேட்டவர் அல்ல. யார் யாரிடம் சரணாகதி அடைந்தார் என்று இங்கு வாதம் நடந்தது. நான் அதில் புக விரும்பவில்லை. அப்துல்லாவிடம் இந்திரா சரணாகதி அடைந்தார் என்று சொல்ல என் தேசபக்தி அனுமதிக்கவில்லை. இந்திராவிடம் அப்துல்லா சரணாகதி அடைந்தார் என்று சொல்ல என் லட்சியப் பிடிப்பு அனுமதிக்கவில்லை. அப்துல்லாவின் நிலை என்ன? காஷ்மீர் இந்தியாவில் சேர்ந்ததற்கு காஷ்மீர் மன்னரும் ஜவகர்லால் நேருவும் செய்துகொண்ட உடன்படிக்கை தான் காரணம் என்றாலும், அந்த உடன்படிக்கையின் உயிர்நாடி, அப்துல்லாதான். அப்துல்லாதான் காஷ்மீரை இந்தியாவோடு இணைத்தார். இணைக்கிறபோது என்ன ஒப்பந்தம்? ஒரு அமைதியான சூழ்நிலையில் இந்த இணைப்பைப்பற்றி ஒட்டெடுக்க வேண்டும் என்பதாகும். காலதாமதமாக, “அப்துல்லா பிரதமராக இசைந்தது அவருடைய தேசபக்தியைக் காட்டுகிறது, ஒப்புக்கொண்டபடி அமைதியான சூழ்நிலையில் ஒட்டெடுப்பு நடத்த வேண்டும்” என்று சொன்னார். அந்த ஒப்பந்தத்தில் இருக்கின்ற வாக்கெடுப்பு ஷரத்தை அமுல் நடத்தக் கேட்டதுதான் அப்துல்லா செய்த பாவம். “வாக்கெடுப்பு முன்னணி” என்று அவர்

1975 மார்ச் 11] [திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

வைத்தது பிரிந்து போக அல்ல; எனவே இவர்கள் ஒப்பந்தத்திலேயிருந்து மீறினார்கள். அவர் “ஒப்பந்தத்தை அமுல் நடத்து” என்றார். இது வெல்லாம் முடிந்தவொன்றாகப் போனதிலே நமக்கு மகிழ்ச்சி. வடகோடியில் உள்ள காஷ்மீர் சுயாட்சி பெற்ற நிலையில், நாம் நம்முடைய கிளர்ச்சியை, “சுயாட்சிக் கிளர்ச்சி” என்பதைவிட, “காஷ்மீர் பாணி கிளர்ச்சி” என்று பெயர் வைத்து நடத்தினால், அது தவறல்ல.

ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயண் அவர்களுடைய கிளர்ச்சியைப்பற்றியோ மத்திய அரசு மீது அவர் சொல்லும் குற்றச்சாட்டைப்பற்றியோ நான் இங்கே ஒன்றும் சொல்ல விரும்பவில்லை. அது ஒரு தனிப் பிரச்சினை. அவர் ஒன்று சொன்னார், “இந்தியா சர்வாதிகார நாடாக மாறினால், தமிழ்நாடு பிரிந்து போய் விடும்” என்று. அவர் உத்தரப் பிரதேசம் பிரிந்து போய்விடும் என்று சொல்லவில்லை. அவர் பிறந்த பீகார் பிரிந்து போய்விடும் என்று சொல்லவில்லை. குஜராத்ைச் சொல்லவில்லை. கம்யூனிஸ்ட் செல்வாக்குள்ள மாநிலங்களைச் சொல்லவில்லை. தமிழ்நாடு பிரிந்து போய்விடும் என்றார். நான் அதற்கு இதுதான் பொருள் என்று நம்புகிறேன்; ஜனநாயகம் இல்லாத ஒரு ஆட்சியில் தமிழ்நாடு இருக்காது. சோஷலிசத்திற்கு எதிரான ஒரு சர்வாதிகார ஆட்சியில் தமிழ்நாடு இருக்காது. ஒரு சமய சார்புடைய ஆட்சியிலே தமிழ்நாடு இருக்காது. சமய சார்பற்ற தத்துவம் தமிழ் நாட்டின் பிறப்புரிமை. ஜனநாயகம் என்பது தமிழ் நாட்டினுடைய பிறப்புரிமை. இதற்கு மாறுபட்ட சர்வாதிகாரத்தின்கீழ் தமிழ்நாடு இருக்காது என்பதை ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயண் மிக அருமையாகக் கண்டுபிடித்ததற்கு நான் மகிழ்ச்சி அடைவதோடு, அவரைப் பாராட்டுகிறேன். மற்ற வகையிலே எல்லாம் அவரோடு எனக்கு வேற்றுமை இருந்தாலும், இந்த ஒன்றை அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டதற்கு நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

(பிற்பகல் 5-30)

முதலமைச்சர் அவர்களை நான் கடைசியாகக் கேட்டுக்கொள்ளுவது ஒன்று உண்டு. நாம் இங்கே சுயாட்சித் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றி விட்டோம். நாம் வெற்றி கண்டு விடுவோம் என்று இருந்தால் போதாது. ஏதாவது செய்தாக வேண்டும். ஒரு அதிர்ச்சி நடவடிக்கையை எடுத்தாக வேண்டும். அன்று நாம் நமது சட்ட மன்றத்தில் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றி டில்லிக்கு அனுப்பி வைத்தோம். அதிலே நாம் வற்புறுத்தியது அதிகாரத்தைப் பரவலாக்க வேண்டும் என்பதைத்தான். அப்போது “இது மாநில சுயாட்சிக்கோரிக்கை அதிகாரங்களைப் பரவலாக்கக் கோருகிறது” என்று சொன்னேன். மீண்டும் அதை உறுதிப்படுத்துகிறேன். ஆனால், அந்தத் தீர்மானத்திற்கு மத்திய அரசு கொடுத்த மதிப்பென்ன? சிக்கிம் சட்ட மன்றம் தீர்மானம் போட்டது, இந்தியாவோடு இணைய வேண்டும் என்று. மத்திய

[திரு. ம. பொ. சீவசுரணம்]

[1976 மார்ச் 11]

அரசு அதை ஏற்றுக்கொண்டது. அது ஜனநாயகம் என்கிறார் பிரதமர். தமிழ் நாட்டிலுள்ள சட்ட மன்றம் தீர்மானம் போடுகிறது, அதிகாரம் பரவலாக்கப்பட வேண்டும் என்று. அது ஜனநாயகம் அல்லவாம். என்ன இது? இப்படிப்பட்ட ஒரு ஜனநாயகம் டெல்லியில் அமைந்திருக்கிறது என்றால் என்னவென்று சொல்வது?

சுயாட்சித் தீர்மானத்தை மத்திய அரசிற்கு அனுப்பி வைத்து அவர்கள் அதற்கு மதிப்புத் தர தவறிய பிறகு, இரண்டு முறை நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் டெல்லிக்குச் சென்று வந்திருக்கிறார்கள். இரண்டு முறை பிரதமர் அவர்களைச் சந்தித்தார்கள். முதல்வர்கள் மாநாட்டில், இதை எழுப்பியிருக்க வேண்டும். “சட்ட மன்றத்தில் தீர்மானம் போட்டு அனுப்பினோமே என்ன ஆயிற்று? என்ன நடவடிக்கை எடுத்தீர்கள்?” என்று கேட்டிருக்க வேண்டும். கேட்டார்களா, இல்லையா என்பது தெரியாது. பிரதமர் அவர்கள் சொல்லியிருக்க வேண்டும், “இதை ஏற்றுக் கொள்ளுகிறோம் அல்லது மறுக்கிறோம்” என்று. அதுதான் ஜனநாயகப் பண்பாடு. “மறுக்கிறோம்” என்று சொல்லியிருக்கட்டும், பரவாயில்லை. அதுவும் ஜனநாயகம்தான். ஆனால் அதையும் சொல்லவில்லை. நாம் ஒரு முடிவிற்கு வர வேண்டும். சட்ட மன்றத்தில் இருந்துகொண்டு, தீர்மானங்களைப் போட்டுக்கொண்டே சுயாட்சி பெற முடியுமா என்றால் முடியாது. முஜிபுர் ரெஹ்மான் வங்க தேசத்திற்கு சுதந்திரம் பெற்றது அதிகாரத்தில் அமர்ந்துகொண்டல்ல. நாம் சுதந்திரம் கூட கேட்கவில்லை, சுயாட்சியைத்தான் கேட்கிறோம். முஜிபுர் ரெஹ்மான் வங்க மாநில சட்ட மன்றத்தில் 200 இடங்களில் 198 இடங்களைப் பிடித்து விட்டும், சட்ட மன்றத்திற்கு உள்ளே வர மாட்டேன் என்று சொல்லி விட்டார். 100-க்கு 55 சதவிகித இடங்களை பாகிஸ்தான் தேசிய அசெம்ப்ளியில் பெற்றுவிட்ட பின்னரும், சுயாட்சித் தீர்மானம் போடும் உரிமை தந்தால் உள்ளே வருகிறேன், இல்லையெனில் வரமாட்டேன் என்று சொல்லிவிட்டார். சுயாட்சி கேட்கும் ஒரு கட்சி, உரிமை கேட்கும் ஒரு கட்சி, அதை மறுக்கும் மேல் ஆதிக்கத்தினரின் கீழ் இருந்தால் அவர்களுடைய அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டிருந்தால், காலப் போக்கில் உரிமையைக் கேட்கும் கட்சி வலிவிழந்துவிடும்; அதனுடைய உரிமைக் கிளர்ச்சியும் பலவீனப்பட்டுவிடும். இதை உணர்ந்துதான் ஷேக் அப்துல்லாவும், முஜிபுர் ரெஹ்மானும் அவர்களுடைய மேல் ஆதிக்கத்தின்கீழ் அதிகாரத்திற்கு வர மறுத்தார்கள். முஜிபுர் ரெஹ்மான் பாகிஸ்தான் பிரதமரிடம், “சுயாட்சிக்காக நாங்கள் தீர்மானம் போட்டால், அதை மறுக்க மட்டோம்” என்ற உத்தரவாதத்தைக் கொடுங்கள் என்று கேட்டார். அதை மறுக்க வேண்டாம். இங்கே நீங்கள் செக்ரடேரியட்டுக்கு, வந்ததைத் தப்பு என்று சொல்லவில்லை. இது ஒரு முறை, வந்தோம். தீர்மானம் போட்டு அனுப்பிப் பார்த்தோம். பயனில்லை. சட்ட மன்றத்தில் நிறைவேற்றி அனுப்பிய தீர்மானம்தான் கடைசி முயற்சியாக இருக்க வேண்டும். அதை அவர்கள் மறுத்தால், அதற்குப் பிறகு நாம் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். அந்த நடவடிக்கை

1975 மார்ச் 11] [திரு. ம. பெர. சிவசுரன்]

டெல்லியில் அமர்ந்துள்ள இந்தி சாம்ராஜ்யத்தை எதிர்த்துப் போராடி சிறையில் நாம் சந்திப்பதாக இருக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

*திரு கே. ராஜாராம் : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவரவர்களே, 1973-74-ம் வருஷ வரவு-செலவுக் கணக்கையும், 1974-75-ம் வருஷத்திய திருத்தப்பட்ட வரவு-செலவு திட்டத்தையும், 1975-76க்கான வரவு-செலவுத் திட்டத்தையும் பற்றி நமது அவையில் அநேகமாக எல்லா உறுப்பினர்களும் தங்கள் அபிப்பிராயங்களைச் சொல்லிவிட்டார்கள். பல பிரச்சினைகள் இங்கே எழுப்பப்பட்டு அவற்றுக்கெல்லாம் நமது முதலமைச்சர் அவர்களுடைய பதிலை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

இந்த நேரத்திலே, தமிழ் நாடு எப்போதும் கண்டிராத ஒரு பஞ்சம் ஏற்பட்டு அந்தப் பஞ்சம் எப்போதும் இப்படியே தொடர்ந்து இருக்காது, நமக்கும் நல்ல காலம் வரும் என்று எண்ணும்படியான நிலைமையில் கடந்த ஒரு வாரமாக தஞ்சை, கோவை, இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி போன்ற பகுதிகளிலே நல்ல மழை பெய்து நமக்குக் கொஞ்சம் நம்பிக்கை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட நிலைமையில் இங்கே நாம் பஞ்சம், வறட்சி மற்ற பல பிரச்சினைகள் பற்றி இங்கே விவாதம் நடத்திக் கொண்டு வருகிறோம்.

இந்த மாநிலத்திலே மதுவிலக்கை ரத்து செய்து, மீண்டும் அதை அமுலுக்குக் கொண்டு வந்ததுடன், குதிரைப் பந்தயத்தையும் ரத்து செய்ய முடிவு செய்திருப்பதால் நாம் ஒரு கணிசமான தொகையை நமது வருவாயினத்திலிருந்து இழந்து விடக்கூடிய நிலைமை நடப்பு வரவு செலவுத் திட்டத்தில் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. இதையெல்லாம் நமது அரசாங்கம் எப்படி சரிகட்டப் போகின்றது என்று எதிர்க் கட்சியிலுள்ள நாங்கள் எதிர்பார்ப்பது முறைதான். இந்த வரவு-செலவினங்களைச் சரிகட்டுவதற்கு பற்றுக்குறையாக ரூ. 20 கோடியை அப்படியே விட்டுவிட்டு மேலும் பற்றுக்குறையாக இருந்த ரூ. 6 கோடிக்கு வரிகள் விதிப்பதின் மூலம் அதைச் சரிகட்டியிருக்கின்றார்கள். இந்த இருபது கோடியை அப்படியே பற்றுக்குறையாக விட்டுவிடுவது என்பது நம் மாநிலத்தின் நிதித்துறையின் திறமையை எடுத்துக்காட்டுகிறது என்று நான் சொன்னால் அது குறைவாகாது என்றே நினைக்கிறேன். ஏன் என்றால் நாம் 1973-74லிருந்து நமது மாநிலத்தின் வரவு-செலவுத் திட்டத்தை எடுத்துப் பார்த்தால், இந்த இருபது கோடி ரூபாய் பற்றுக்குறையாக இருப்பது வருஷக் கடைசியில் அநேகமாக துடைக்கப்பட்டுவிடும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

நமது முதலமைச்சரும் தைரியமாகத்தான் இந்த இருபது கோடி ரூபாய் பற்றுக்குறையை அப்படியே விட்டுவிட்டார். பட்ஜெட் மெமோராண்டம் என்று நமக்குக் கொடுத்திருப்பதில் பார்த்தால், முதல் பக்கத்திலே சொல்லப்பட்டிருக்கும் விளக்கத்தைப் பார்த்தால், இது நன்றாக விளங்கும். இரண்டாவது பத்தியில் 1973-74 வரவு-செலவுத் திட்டம்

[திரு. கே. ராஜாராம்]

[1975 மார்ச் 11]

தான் முடிவான கணக்கு. 1973-74 ஆம் வருஷத்திற்கான வரவு-செலவுத் திட்டத்தின் முடிவான கணக்கு என்ன என்று நமக்கு இந்தத் திட்டத்தில் சமர்ப்பித்திருக்கிறார்கள். 1974-75 ஆம் ஆண்டிற்கான வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் வரும் மார்ச் 31-ம் தேதியோடு முடிவடைய வேண்டியது, அதற்குத் திருத்தப்பட்ட திட்டம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த முடிவான கணக்கை 1973-74ஐப் பொறுத்தவரையில் பார்க்கும் போது, ரூ. 484 லட்சம் வருவாய் பற்றாக்குறை இருக்கும் என்று எதிர் பார்க்கப்பட்டது. ஆனால் முடிந்த கணக்குப்படி அந்த ஆண்டில் ரூ. 1,367 லட்சம் அதாவது 13.67 கோடி உபரியாக இப்போது தெரியவருகிறது. முதலில் 4.84 கோடி ரூபாய் நமக்குக் பற்றாக்குறையாக இருக்கும் என்று இந்த அவையிலும் பேரவையிலும் வைத்து நிறைவேற்றிய அந்தத் திட்டத்தின் இறுதிக் கணக்கை மூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு பார்க்கும்போது ரூ. 8.84 கோடி குறைவுக்குப் பதிலாக ரூ. 13.67 கோடி மிச்சமாக இருக்கிறது. இதே மாதிரித்தான் பொதுவாக ஒவ்வொரு ஆண்டும் இருந்து வருகிறது என்றால், இது தமிழ் நாட்டின் நிதி இலாகாவின் திறமையைக் காட்டுகிறது என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது. இன்றைக்கு இல்லை, இருபது இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாக நமக்குத் தெரியும், நமது நிதி இலாகா, அந்தத் துறையில் பெரிய “ஜயண்ட்ஸ்” என்று சொல்லத்தக்கவர்களால் நிர்வகிக்கப்பட்டுவரும் இலாகா. இதற்காக அவர்களைப் பாராட்ட வேண்டும். நிதித் துறையைப் பாராட்டும்போது முதலமைச்சர் அவர்களை ஏன் பாராட்டவில்லை என்று சொல்லக்கூடாது. ஏனென்றால் இலாகாவுக்குத் தலைவரே அவர்தான்.

(பிற்பகல் 5-40)

மதுவிலக்கு மூலமும், மற்ற துறைகளிலும் பெருந்த தொகைகளை நாம் இழந்திருக்கிறோம். வருவாய் வரக்கூடிய 50 கோடி ரூபாயை நாம் இழந்திருக்கிறோம். இதைச் சரிக்கட்டுவதற்கு எத்தனையோ இனங்களில் முக்கிய செலவுகள் குறைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் கிராம அபிவிருத்தித் திட்டங்களும், சமுதாய அபிவிருத்தித் திட்டங்களும், கிராமங்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய நல்ல காரியங்களும் இம்மாதிரி பாதிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்பதுதான் என்னுடைய கருத்து. கிராம அபிவிருத்தித் திட்டம் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சென்ற ஆண்டில் 1 கோடி 80 லட்சம் ரூபாய் கம்யூனிட்டி டெவலப்மெண்ட்காகக் கொடுத்ததை இப்போது 98 லட்சமாகக் குறைத்திருக்கிறார்கள். சென்ற ஆண்டில் 75 லட்சம் ரூபாய் செலவழித்து ‘Project programmes of Rural Development and Employment’ என்று 35 லட்சம் ரூபாயாக ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் கிராம சம்பந்தமான திட்டங்கள் பூராவக்கும் சென்ற ஆண்டில் எவ்வளவு நிதி ஒதுக்கப்பட்டிருந்ததோ அது பூராவும் பாதியாகக் குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. எந்த கிராமத் திட்டங்களை எடுத்தாலும், கிராமங்களுக்காக என்றிருக்கின்றவை பூராவும் அதிகமாக பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அப்படி பாதித்துதான் இந்த நிதிப் பற்றாக்குறையைச் சமாளித்திருக்கிறார்கள் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். பட்ஜெட் மெமோராண்டத்தில் கூட விரிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சமுதாய வளர்ச்சி

1975 மார்ச் 11]

[திரு. கே. ராஜாராம்]

யும், ஊராட்சிகளும் என்பதில் 1974-75-ல் ஒதுக்கிய தொகை 1 கோடி 80 லட்சம் ரூபாய். ஆனால் நடப்பாண்டில் ஒதுக்கியிருப்பது 98 லட்சம் ரூபாய். கிராம வளர்ச்சி வேலை சம்பந்தமான பணித் திட்டங்களுக்கு சென்ற வருஷம் ஒதுக்கியதற்கு மேலே செலவழித்திருக்கிறார்கள்; ரூ. 50 லட்சம் அதற்கு ஒதுக்கி ரூ. 75 லட்சம் செலவழிக்கப்பட்டது. ஆனால் நடப்பாண்டில் ரூ. 35 லட்சமாக அது குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. நமது அரசுதான் இப்படிச் செய்திருக்கிறது என்றால், கிராம அபிவிருத்திக்காக மத்திய அரசு கொடுக்கும் பணம் கூட சென்ற ஆண்டிலே கொடுத்ததைப் பாதியாகக் குறைத்திருக்கிறார்கள். பின்தங்கிய வகுப்பினர்களுக்கு சென்ற ஆண்டிலே 78 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டது. ஆனால் இந்த ஆண்டு ரூ. 50 லட்சம்தான் மத்திய அரசு கொடுத்திருக்கிறது. சிறு பாசனம் என்பது பஞ்சாயத்து யூனியன் மூலம் கிராம மக்களுடைய அபிவிருத்திக்கு செய்யக்கூடிய “மைனர் இரிகேஷன்”, அதற்கும் சென்ற ஆண்டு ஒதுக்கியது 152 லட்சம் ரூபாய். ஆனால் இந்த ஆண்டு 25 லட்சம் ரூபாய்தான் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, மதுவிலக்கை மீண்டும் அமுலுக்குக் கொண்டுவந்ததன் மூலம் அதிகமாக பாதிக்கப் பட்டிருப்பது கிராமங்கள்தான். கிராமத்தில் நடக்க வேண்டிய அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் பூராவும் அரை பாதியாகக் குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதற்காக ஒதுக்கப்பட்ட நிதி பூராவும் குறைந்துவிட்டது என்று சொன்னால், மிகையாகாது. அதே நேரத்தில் சென்னை போன்ற நகரங்களுக்கு சென்ற ஆண்டில் ஆன செலவைக் காட்டிலும் இப் பொழுது இரண்டு மடங்கு ஆகியிருக்கிறது. நமது மாநிலத் தலை நகரில் அதிகமாகச் செலவழிப்பதைப் பற்றி நான் பொருமைப்படவில்லை, அதைப்பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. ஆனால் அதே நேரத்தில் கிராமங்கள் எவ்வளவு பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதைத்தான் நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

இப்பொழுது நிவாரண வேலைகள் நடக்கின்றன. நண்பர் திரு. ராம கிருஷ்ணத் தேவர் அவர்கள் சொன்னதிலிருந்து மிக நல்ல நிலைமையில் இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் நிவாரண வேலைகள் நடந்து வருகின்றன. ஒவ்வொரு ஊரிலும் நடந்து வருகின்றன, அந்த வேலைகளை அவரே நேராக இருந்து பார்த்து வந்து சொன்னதிலிருந்து நானும் இந்த அரசைப் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் நான் அன்றைக்கே, கவர்னர் உரை மீது பேசும் போதே இந்த வறட்சி நிவாரணப் பணிகளுக்குக் கூலி கொடுப்பதில் தான் பெரிய தவறுதல்கள் ஏற்படுகின்றன என்று சொன்னேன். 5 ரூபாய், 6 ரூபாய் சம்பளம் என்று கொடுக்கிறார்கள். இந்தக் கூலியை கண்டிராக்டர்கள் மூலமாகக் கொடுப்பதனால், 2 ரூபாய், 3 ரூபாய்க்கு மேல் அவர்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை. இம்மாதிரித் தகராறு வருகிறது. ஆகையால் அவர்களுக்கு தானியமாகப் போட்டுவிடுங்கள் என்று யோசனை சொன்னேன். இதே யோசனையை நமது உணவமைச்சர் அவர்கள் இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்யும் போது, அதைப் பாராட்டிப் பேசி, நிவாரணப் பணியில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களுக்கு தானியத்தைக் கூலியாகப் போடுவது பற்றி அரசு யோசிக்கும் என்று சொன்னது கொஞ்சம் ஆறுதலளிக்கிறது. அதைத் தாமதமில்லாமல் சீக்கிரம் கொடுத்து விடுங்கள். அதில் முக்கால் வாசி தானியமாகக் கொடுத்து

[திரு. கே. ராஜாராம்]

[1975 மார்ச் 11]

விடுங்கள், கால் வாசி ரொக்கமாக அப்படியே கொடுத்துவிட்டால் உப்பு, புளி, மிளகாய் வாங்க அவர்களுக்கு மிக வசதியாக இருக்கும். ஆக, நிவாரணப் பணியில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களுக்கு முக்கால் வாசி தானியமும், கால் வாசி ரொக்கமும் கொடுத்தால் நலம் என தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்த லெவி. ஏக்கருக்கு என்ன கொடுக்க வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் ஒவ்வொரு ஏக்கருக்கும் இவ்வளவு கொடுக்க வேண்டுமென்று விதித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அங்கே இருக்கக்கூடிய அதிகாரிகள் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும், நிலமென்றால் எல்லாம் ஒரே மாதிரி நிலமல்ல. ஒரு ஏக்கரில் 20 மூட்டைகள் விளைகிற நிலமும் இருக்கிறது. 30 மூட்டை விளைகிற நிலமும் இருக்கிறது. 10 மூட்டை, 5 மூட்டை விளைகிற நிலமும் இருக்கிறது. ஆகவே, எல்லா கிராமங்களிலும் உள்ள நிலங்களுக்கும் லெவி ஒரே மாதிரியாகப் போட்டுவிடக் கூடாது. ஒவ்வொரு கிராமத்திலும், அந்த கிராமத்தில் உள்ள முக்கியஸ்தர்களை நியமித்து அந்த கிராமத்திலே எத்தனை ஏக்கர் இருக்கிறது என்று பார்த்து, எத்தனை மூட்டைகள் கொடுத்துவிட வேண்டும் என்று சொன்னால், அவர்கள் பார்த்து, பகிர்ந்து யாருக்கு அதிகமாக விளைகிறதோ அவர்களிடமிருந்து அதிகமாகவும், யாருக்குக் குறைவாக விளைகிறதோ அவர்களிடமிருந்து குறைவாகவும் வாங்கி, அவர்களுடைய கோட்டாவைக் கொடுத்து விடுவார்கள். அந்த வகையில் தமிழ் நாட்டிலுள்ள கிராமங்கள்—அநேகமாக நான் போகாத கிராமங்கள் இல்லை என்று சொல்ல முடியும் கடந்த 25 ஆண்டுக் காலமாக—எல்லா கிராமங்களும் இந்த வகையில் மிகவும் ஒற்றுமையாக இருக்கும். தாசில்தார் அவர்களோ, சிவில் சப்ளைஸ் ஆபீசரோ சென்று கிராம மக்களைக் கூட்டி வைத்து உங்கள் கிராமத்திற்கு இத்தனை ஏக்கர் நஞ்சை இருக்கிறது, இத்தனை மூட்டைகள் கொடுத்துவிட வேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டால், அவர்களே வசூல் செய்து கொடுத்து விடுவார்கள். அப்படியில்லாமல் ஒருவனுக்கு விளைந்திருப்பது 5 மூட்டை. அவன் ஏக்கரேஜ்படிக்கு 8 மூட்டை கொடுக்க வேண்டும் என்று சொன்னால் எங்கிருந்து கொடுக்க முடியும்? இந்த மாதிரி கஷ்டங்கள் தான் ஒவ்வொரு ஊரிலும் இருப்பதாக இப்போது புகார்கள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. கொஞ்சம் லோக்கலாக உள்ள உத்தியோகஸ்தர்கள் இதைச் சரியானபடி தாராள சிந்தையுடன் அரசுக்கும் கிடைக்க வேண்டிய கோட்டா குறையாமல் கிடைக்கச் செய்ய வேண்டும். அதே நேரத்தில் மக்களுக்கும் கஷ்டமில்லாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அரசாங்கம் சென்னையில் இருந்து கொண்டு என்ன செய்ய முடியும்?

மதுரையில் மஹாத்மா காந்தி அவர்கள் தங்கியிருந்த வீட்டை—சரித்திர சம்பந்தப்பட்ட விஷயம், அந்த வீட்டிலிருந்து தான் “நான் இனிமேல் முழு ஆடை உடுத்துவதில்லை, முழங்கால் வரை தான் உடுத்துவேன்” என்று அவர்கள் முடிவு செய்தது—அந்த வீட்டை விலைக்கு வாங்குவதற்காக அரசாங்கம் முயற்சி செய்வதற்கும், இப்போது மதுவிலக்கை மீண்டும் அமுலுக்குக் கொண்டு வந்ததற்கும் நான் என்னுடைய மனப்பூர்வமான பாராட்டுதல்களையும், நன்றியையும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். நல்ல காரியம் இதுதான். நல்ல காரியம்

1975 மார்ச் 11]

[திரு. கே. ராஜாராம்]

செய்யும்போது, யார் செய்தாலும் பாராட்ட நாம் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். மதுரையில் அந்த வீட்டை—விலை அதிகமாக இருந்தாலும் கூட பரவாயில்லை—விலைக்கு வாங்கி நல்ல காரியம் செய்ய முதலமைச்சர் அவர்கள் மனம் வைத்தார்கள். இது ஒரு பெரிய காரியம். அதை வாங்கி சும்மா வைக்காமல் காந்தியடிகளுக்கு மிகவும் பிரியமான கதர் டிப்போவாகவே வைத்து அதைச் செயல்படுத்தப்போகிறேன் என்று முதலமைச்சர் அவர்கள் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இது மிகப் பெரிய காரியம் என்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

அதே மாதிரி, குதிரைப் பந்தயத்தை இப்படியே தள்ளிப் போட்டுக் கொண்டே போவார்கள் என்று நினைத்து முதலில் தெரிந்து பேசுவோம் என்று அவரைக் கேட்டேன். நான் இங்கே அதைப் பற்றிப் பேசும்போது அதைப் பற்றி முழுவதும் தெரிந்து கொண்டு பேசலாம் என்று தான் அவரிடம் பேசினேன். ஆனால் அவர், இந்த குதிரைப் பந்தயத்தை இன்னும் நீட்டிக்கொண்டு போவேன் என்று சந்தேகப்பட வேண்டாம் என்று தெரிவித்தார்கள். அதற்கு அடுத்த நாள் மிக உறுதியாக பேரவையில், “நான் கண்டிப்பாக குதிரைப் பந்தயத்தை மார்ச் மாதம் 31 ஆம் தேதிக்கு மேல் இருக்க விடமாட்டேன், ஒழித்துவிடுவேன்” என்று சொன்னது இந்த நாட்டு மக்கள் வயிற்றில் பால் வார்த்தது போல் இருக்கிறது. இது ஒரு பெரிய காரியம். எத்தனையோ ஆண்டுகளாக, நல்லவர்கள் எல்லோரும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் அதை உங்கள் கரத்தினால் எடுக்கும்படியான ஒரு நிலை, நமது மாண்டிமிகு முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு பெரும் புகழைக் கொடுக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன்.

(பிற்பகல் 5-50)

இங்கே துணைத் தலைவர் அவர்களே முந்திக் கொள்வார்கள் என்று நினைத்தேன். அவர்கள் விட்டு விட்டார்கள். எனக்குத் தெரிந்தவரையில் காங்கிரஸ் கட்சி 30 ஆண்டுகாலமாக ஒவ்வொரு வருடமும் குதிரைப் பந்தயத்தை ரத்து புண்ணை வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டு, மகாநாடுகளிலும், சட்டசபையிலும் பேசுவது என்றுதான் இருந்து கொண்டிருந்தது. வருகிற ஏப்ரல் 1 ஆம் தேதியிலிருந்து இது நிச்சயமாக அமுலுக்கு வருகின்றது என்று முதலமைச்சர் அவர்கள் என்னிடம் சொன்னது எனக்குப் பெரு மகிழ்வைத் கொடுத்தது. அதற்காக என்னுடைய தனிப்பட்ட பாராட்டுதல்களையும் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். பட்ஜெட்டில் துண்டு விழுவதைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். நம்முடைய நிதி இலாகா இதைச் சமாளித்துவிடும் என்று முதலமைச்சர் அவர்கள் ஒரு நம்பிக்கையான வார்த்தையைச் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். நமக்கு உரிமை இருக்கிறது. நாம் உரிமையோடு கேட்க வேண்டும். நானும் உரிமை என்ற வார்த்தையைச் சொல்கிறேன். ஆறு கோடி ரூபாய் துண்டு விழுந்திருக்கிறது. மத்திய அரசு ரூ. 20 கோடி அல்லது ரூ. 25 கோடி என்ற அளவிலாவது வறட்சி நிவாரணத்திற்குக் கொடுக்க வேண்டும். அப்படிக் கொடுத்தால்தான் நல்லது. துயர் துடைப்பதற்கு என்று ரூ. 55

1975 மார்ச் 11]

[திரு. கே. ராஜாராம்]

கோடி அல்லது ரூ. 60 கோடி என்று செலவழிப்பதில் பாதிyாவது அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்வது நியாயமாகும். ஆகையினால் குறைந்தது ரூ. 25 கோடி வந்தாலும், இப்போது விழுகின்ற பற்றாக்குறைக்குச் சரியாகப் போய்விடும். நாம் யாரும் துண்டு விழுகிற பட்ஜெட்டை நமது முதலமைச்சர் அவர்கள், நிதி அமைச்சர் அவர்கள் சரிக்கட்டாமல் விட்டுவிட்டார் என்று சொல்ல வேண்டியதில்லை. கணக்கு முடிக்கும் போது, துண்டு விழாமல் கொடுக்கப்படும் என்ற தைரியம் எனக்கு இருக்கிறது. இத்தனை கஷ்டங்களுக்கு இடையிலேயும் எத்தனையோ காரியங்கள் செய்ய வேண்டும். மத்திய அரசு ஏற்றுக் கொள்ளாமல் இருக்கின்றது என்று இந்த அவையில் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். இதனை மத்திய அரசு ஏற்று விரைவில் உதவ முன் வரும் என்று நம்புகிறேன் என்று அவரைப்போல் நானும் நம்புகிறேன். மத்திய அரசு அவசியம் இதை ஒத்துக்கொள்ளும் என்று நான் நினைக்கின்றேன்.

(மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் தலைமை.)

தூத்துக்குடி தமிழ் நாட்டில் முக்கியமான ஒரு இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. நடப்பு ஆண்டிற்கு சமர்ப்பித்திருக்கும் வரவு செலவுத் திட்டத்தைப் பார்ப்போமானால், இன்னும் ஐந்தாறு ஆண்டுக் காலத்திற்குள் தூத்துக்குடி ஒரு பெரிய இண்டஸ்ட்ரியல் செண்டராக ஆகிவிடும் என்று தெரிகிறது. அதோடு சேது சமுத்திரத் திட்டத்தையும் பார்க்க வேண்டும். என்னவோ தெரியவில்லை, இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் ஒரு வார்த்தை கூட அதைப்பற்றிச் சொல்லவில்லை. வேண்டுமென்றே விட்டிருக்கலாம் என்று எண்ணுகிறேன். அதற்கு ஒரு வாய்ப்பு இருக்கும் என்றே விட்டிருக்கின்றார்கள். சேது சமுத்திரத்தைப் பற்றி இப்போது ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. சேது சமுத்திரத்திட்டம் நிறைவேறினால்தான் தூத்துக்குடியில் கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களைச் செலவழிப்பதற்கு தக்க பிரயோஜனம் உண்டு. இல்லையென்றால் அதனாலே நஷ்டம்தான் ஏற்படும். தூத்துக்குடித் துறைமுகத்திற்கு கோடிக்கோடியாகக் கொட்டியும் பெரிய துறைமுகமாக அதை நாம் உபயோகப்படுத்த முடியாது. இன்றைக்கு சேது சமுத்திரக் கால்வாய்த் திட்டத்தைக் கைவிடக் கூடாது. அப்படி இல்லாமல் கை விட்டுவிட்டோம் என்றால், கப்பல்கள் எல்லாம் கொழுப்புக்குச் சென்று தூத்துக்குடியைத் தொடாமலே போய்விடும்; வேறு வழியும் இல்லை. ஆனால் சேது சமுத்திரம் கால்வாயை வெட்டி விட்டால், இலங்கையைச் சுற்றிச் செல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை. அந்த வாய்க்காலால் தூத்துக்குடித் துறைமுகத்திற்குப் பலன் ஏற்படும்; வட்டியாவது கட்டும். இல்லையென்றால் பயனில்லை.

சேது சமுத்திரத்திட்டம் இல்லையென்றால் அதை மத்திய அரசுக்கு நாம் எடுத்துக் காட்டவேண்டும். சேது சமுத்திரத் திட்டத்தை நிறைவேற்ற ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, சி. எம். சி. ஆஸ்பத்திரி விவகாரம் தமிழ் நாட்டிலே எல்லோருடைய மனதையும் பாதித்துக் கொண்டிருக்கக் கூடிய ஒரு விவகாரம். ஒரு வாரமாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது.

1975 மார்ச் 11]

[திரு. கே. ராஜாராம்]

முதலமைச்சர் அவர்களிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். இன்று நண்பர் திரு. பலராமன் அவர்கள் அங்கிருந்து வந்திருக்கின்றார்கள். நல்ல ஒரு சூழ்நிலை ஏற்பட்டு வருகிறது என்று தெரிகிறது. அங்கு எந்தக் கட்சி சார்பும் இல்லாத ஒரு கமிட்டி நியமித்திருக்கின்றார்கள். முதலமைச்சரைச் சந்திக்க வருகிறார்கள். நானும் திரு. பலராமனும் முதலமைச்சர் அவர்களுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். அவர் பேசியதிலிருந்து எப்படியாவது இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க வேண்டுமென்று எண்ணுகின்றார்கள் என்பதை நான் இங்கே சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். ஏனெனில், அவர் சொன்ன வழி நல்ல வழியாகத் தெரிகிறது. அரசு தலையிட்ட பிறகு, அந்த மேனேஜ்மெண்டாரும், முதலமைச்சர் அவர்களிடம் வந்து பேசி “செட்டில்” பண்ணிக் கொண்டு விடுவதுதான் நியாயம். பிடிவாதமாக இருக்கக் கூடாது என்று நான் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். திரு. பலராமன் அவர்கள் வேலூரைச் சேர்ந்தவர்கள்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : நானும் வேலூர் தான்.

திரு. கே. ராஜாராம் : அவைத் தலைவரும் வேலூரைச் சேர்ந்தவர் தான். தமிழ் நாட்டில் கலையோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்ற ஒரு விஷயம். இதை சீக்கிரம் முடித்துத் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கின்றேன். இந்த மேனேஜ்மெண்டாரும் அதிகத் தாமதமில்லாமல் சீக்கிரம் முதலமைச்சர் அவர்களைக் கலந்து பேசி இதை “செட்டில்” செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். காலம் தாழ்த்துவதால் விரும்பத்தகாத காரியங்கள் ஏற்படுகின்றன. ஒரு நாள், ஒரு நாள் என்று காலதாமதமாகிக் கொண்டே போகிறது. அதற்கு இடம் கொடுக்காமல் “செட்டில்” செய்ய வேண்டுமென்று நான் வேண்டுகோள் விடுக்கிறேன். முதலமைச்சர் அவர்களிடம் நான் அப்பீல் பண்ண வேண்டிய அவசியமில்லை. ஏனென்றால் நிர்வாகத்தோடு பேசி இதைச் செய்ய அவர்கள் தயாராக இருக்கிறார்கள். அவர்களும் இந்த ஆட்சியின் தலைவர் என்ற முறையில் முதலமைச்சர் அவர்களிடம் வந்து பேசி முடித்துக் கொள்வதில் கவரவக் குறைவு ஒன்றும் ஏற்படுவிடாது. பேசி முடித்துக் கொண்டால், அவர்களுக்கும் கவரவமாகப் போய்விடும். தமிழ் நாட்டு ஆட்சித் தலைவரிடம் வந்து பேசி இதை முடித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று அவர்களுக்கும் வேண்டுகோள் விடுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, மாநில சுயாட்சி பற்றி இப்போது ஒரு வார காலமாக அதிகமாகப் பேச்சுக்கள் அடிபடுகின்றன. ஏற்கெனவே இரண்டு சபைகளிலும் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றி அனுப்பி வைத்திருக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு விஷயம். அப்போதே நான் சொன்னேன். மாநில சுயாட்சி என்றால் அதிக அதிகாரம் வேண்டும் என்று கேட்கும் பட்சத்தில், எங்கள் கட்சியைப் பொறுத்த வரையில், எந்த விதமான ஆட்சேபனையும் கிடையாது. இந்த வார்த்தைதான் ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறது. புரொவின்கியல் இன்டிபென்டன்ஸ், மாநிலத்திற்குத் தனி ஆட்சி, சுயாட்சி, இந்தியா சம்பந்தம் இல்லாத ஒரு ஆட்சி என்றும் அதற்கு அர்த்தம் கொள்ளலாம். அப்படி இருப்பதனாலே இதைப் பல பேர் ஆட்சேபிக்

[திரு. கே. ராஜாராம்]

[1975 மார்ச் 11]

கிருட்களே தவிர, வேறு ஒன்றுமில்லை. அதிக அதிகாரங்கள் வேண்டும் என்பதிலே யாருக்கும் ஆட்சேபணை இல்லை. ஆகையால் என்னென்ன அதிகாரங்கள் நமக்கு வேண்டும் என்பதை வகுத்து அதிலே எழுதி அனுப்பவேண்டும் என்று சொன்ன பிறகுதான், இந்த அவையில் விவாதமே வைத்தோம். பலவிதமான விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசினோம். மீண்டும் அதைப்பற்றிப் பேசித் தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமே தவிர இதற்குப் போராட்டம் எதுவும் தேவையில்லை.

இந்த அவையின் துணைத் தலைவர் அவர்கள் என்னுடன் சிறையில் இருந்தவர்கள். இரண்டு பேரும் நாடு கடத்தப்படுபவர்கள்போல தமிழ் நாட்டிலிருந்து ஆயிரம் மைல்களுக்கு அப்பால் கொண்டு போடப்பட்டு சிறையில் வைக்கப்பட்டிருந்தோம். அப்படி எல்லாம் நாங்கள் கஷ்டப்பட்டு இந்த நாட்டிற்குச் சதந்திரம் பெற்றோம். அசோகன் காலத்திலே கூட இந்தியா ஒரு தேசமாக இருந்ததில்லை. கடைசியில் மகாத்மா காந்தி, ஜவஹர்லால் நேரு, சர்தார் வல்லபாய் பட்டேல் இவர்களெல்லாம் செய்த முயற்சியின் மூலம் இந்த நாடு ஒரு சதந்திர நாடாக நமக்குக் கிடைத்தது. இதைத் துண்டாடி சிறுசிறு நாடுகளாகப் பிரிந்து செல்லக் கூடிய எந்தவிதமான யோசனையையும் நாங்கள் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. அதற்காக நாம் சிறைக்குச் செல்லவில்லை. இதைப்பற்றி நான் பேசியபோது முதலமைச்சர் அவர்கள் தெளிவாக அன்று சொன்னார்கள். அது இன்றும் காதில் தெளிவாக ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. நாம் கேட்பது அதிக அதிகாரமே தவிர, இந்தியாவிலிருந்து பிரிந்து செல்வதாகச் சொல்லவில்லை என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். ஆகையால் நாங்கள் அந்தத் தீர்மானத்திற்கு அன்று எதிர்த்து ஓட்டுப் போடாமல் இருந்தோம்.

(பிற்பகல் 6-00)

இப்பொழுதும் அதைத்தான் சொல்கிறேன். அதிக அதிகாரங்கள் வேண்டுமென்று நீங்கள் மத்திய அரசைப் பார்த்து கேட்பதிலோ போராடுவதிலோ எங்களுக்கு ஆட்சேபணையில்லை. மத்திய அரசை பலவீனப்படுத்தி மீண்டும் சிறுசிறு துண்டாக்கி இந்தியா பல்வேறு பாகங்களாகச் சிதறுண்டு போகக்கூடிய நிலைமைக்கு நீங்கள் செல்வீர்களானால், அதைக் கேட்டுக் கொள்ளுவதற்கு நாங்கள் தயாராக இல்லை. துணைத் தலைவர் அவர்கள் இந்த மாநில சுயாட்சியை இவ்வளவு தூரம் ஆதரித்துப் பேசினாலும் கூட இந்த நாடு சிதறுண்டு போவதற்கு அவர்களும் தயாராக இல்லை என்று நான் சொல்லுவதை ஒப்புக் கொள்ளுவார்கள். இந்திய நாட்டினுடைய நாள் சொல்லுவதை கெட்டுப் போகாமல் நமக்கு எவ்வளவு அதிகாரங்கள் ஐக்கியம், ஒற்றுமை கெட்டுப் போகாமல் நமக்கு எவ்வளவு அதிகாரங்களைப் மத்திய அரசிடமிருந்து பெற முடியுமோ அவ்வளவு அதிகாரங்களைப் பெறுமளவுக்கு நடத்தும் முயற்சிக்கு உங்களோடு ஒத்துழைக்க நாங்கள் தயாராக இருப்போம். ஆனால் அதே நேரத்தில் நாடு மட்டும் துண்டு ஆகக் கூடாது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொண்டு தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி கூறி, முடித்துக் கொள்கின்றேன்.

1975 மார்ச் 11]

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவரவர்களே, இந்த ஆண்டு அவை முன் வைக்கப்பட்ட நிதி நிலை அறிக்கையின் மீது எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களும் மற்ற கட்சிகளினுடைய தலைவர்களும், மாண்புமிகு உறுப்பினர்களும் நல்ல பல கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறியமைக்கு முதற்கண் என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்த நிதி நிலை அறிக்கை குறித்து என்னுடைய நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் பேசுகிறபொழுது, மாநில அரசினுடைய நிதி நிலை அறிக்கை எந்த வகையிலே அமைந்திருக்கிறது என்பதைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது, ஒன்றைத் தெளிவாகச் சொன்னார்கள். மத்திய அரசினுடைய நிதி உறவுகளைப்பற்றித் தொடராமல் மாநிலத்திலுள்ள நிதி உறவுகளைப்பற்றி, தன்னுடைய நிதிக்கொள்கை பற்றிய கருத்தைச் சொல்ல இயலாது என்று அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அதற்கான காரணத்தையும் அவர்கள் சுட்டிக் காட்டினார்கள். மத்திய அரசினுடைய நிதியும் மாநில அரசினுடைய நிதியும் கிட்டத்தட்ட பிணைப்புடையவை என்பதை நான் வலியுறுத்துகின்றேன் என்றும் அவர்கள் கோடிட்டுக் காட்டினார்கள். இங்கு வைக்கப்பட்டுள்ள நம்முடைய 1975-76-ஆம் ஆண்டுக் கான வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் வருவாய்க் கணக்கை நாம் எடுத்துக் கொண்டால் 537.5 கோடி ரூபாய் வருவாய்க் கணக்கிலும், மூலதனக் கணக்கு என்று எடுத்துக்கொண்டால் 41.8 கோடி ரூபாய் செலவாகவும், கடன் கணக்கு என்று எடுத்துக் கொண்டால் 42.3 கோடி என்றும் வகை செய்யப்பட்டு, மொத்தம் 621.6 கோடி ரூபாய் என்ற அளவில் இருக்கிறது. பல்வேறு நிறுவனங்களுடைய வாயிலாகச் செலவிட செய்யப்பட்டுள்ள வழிவகைகளில் 80 கோடி ரூபாய் ஆக மொத்தம் 701.6 கோடி ரூபாய் செலவுக்கு இந்த வரவு-செலவுத் திட்டத்தின் வாயிலாக வகை செய்யப்படுகிறது. அதாவது 702 கோடி ரூபாய் என்று நாம் வைத்துக் கொள்ளலாம். இந்த 702 கோடி ரூபாயில் திட்டச் செலவு 170 கோடி ரூபாய் என்று நிதி நிலை அறிக்கையில் நான் குறிப்பிட்டிருக்கின்றேன். திட்டத்தில் சேராத செலவு என்பதில் வளர்ச்சித் திட்டங்கள் எல்லாம் இணையும் என்பதையும் நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. காவல்துறை, நிதி நிர்வாகம், மாவட்ட நிர்வாகம், நம்முடைய சட்டப்பேரவை, மேலவை நடவடிக்கைகள், இவைகள் எல்லாம் வளர்ச்சிப் பணிகளிலே சேராது. இவைகளுக்காக ஆகின்ற மொத்தச் செலவு 185 கோடி ரூபாய். இதை ஒரு சதவிகிதமாக வைத்துப் பார்த்தால் திட்டச் செலவுக்காக 24 சதவிகிதமும் திட்டத்தில் சேராத வளர்ச்சிப் பணிச் செலவுகளுக்காக 49 சதவிகிதமும், மொத்தம் 73 சதவிகிதமும், வளர்ச்சிப் பணிகள் அல்லாத செலவுகளுக்காக 27 சதவிகிதமும் நம்முடைய வரவு செலவுத் திட்டத்திலே அடங்குகின்றன என்பதை நான் குறிப்பிட விரும்புகின்றேன். இந்த 702 கோடி ரூபாயில் மத்திய அரசு ஏற்கின்ற பொறுப்பு என்பதை நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். மத்திய அரசிடமிருந்து நிதி ஆணைக் குழுவினுடைய பரிந்துரையையொட்டி நமக்கு வருகின்ற வரவு இனம் என்று பார்த்தால். வருமான வரி, எக்ஸைஸ் டியூட்டி என்று எல்லாம் சொல்லப்படுகின்ற இந்த வரிகளின் வாயிலாக மாநிலங்களுடைய பங்காக 97 கோடி ரூபாய் கிடைக்கிறது. மத்திய அரசு வரிவிதித்து அதன் காரணமாக எல்லா மாநிலங்களிலும் வரி திரட்டப்பட்டு அந்தப் பங்காக நம்முடைய மாநிலத்துக்குக் கிடைக்கிற தொகை 99 கோடி ரூபாயாகும். மாநிலத் திட்டப் பணிகளில் மத்திய அரசு ஊக்குவிக்கின்ற திட்டங்கள் என்கின்ற

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1975 மார்ச் 11]

அளவில் மத்திய அரசு தருகின்ற மானியத் தொகையாக 22 கோடி ரூபாய் தான் நம்முடைய மாநிலத்திற்குக் கிடைக்கிறது. கடன்களிலே எவ்வளவு கிடைக்கிறது என்று பார்த்தால், அது தான் வேடிக்கை. உதாரணமாக இந்த ஆண்டு நிகரமாக கடன் மூலமாக நமக்குக் கிடைப்பது ஒரு கோடி ரூபாய். பார்த்தால் 25 கோடி ரூபாய், 30 கோடி ரூபாய் மத்திய அரசு கடனாகத் தருகிறது என்ற கணக்கு வரும். அந்தக் கணக்கிலேயே சென்ற ஆண்டிலே நாம் தர வேண்டிய கடனை கழித்துக்கொண்டு மிச்சமுள்ள நிகரக் கடன் என்று வரவு வைக்கப்படும். உதாரணத்திற்கு 45 கோடி ரூபாய் இந்த ஆண்டு கடனாகத் தருகிறது. என்று நாம் வைத்துக்கொண்டால், நாம் மகிழ்ச்சியடைகிற அதே நேரத்திலே அதிலே சென்ற ஆண்டு கடனிலே யிருந்து 44 கோடி ரூபாயைக் கழித்துக் கொண்டு நிகரக் கடன் 1 கோடி ரூபாய் என்று தருகிறது. ஆக நான் குறிப்பிட்ட, மாநிலத்துக் குரிய வரிகளிலே வர வேண்டிய பங்கு 99 கோடி ரூபாய். மாநிலத் திட்டப் பணிகளில் மத்திய அரசு ஊக்குவிக்கும் திட்டங்கள் என்கின்ற வகையிலே 22 கோடி, நிகரமாக வருகின்ற கடன் ஒரு கோடி, ஆக 122 கோடி ரூபாய் மத்தியிலிருந்து நமக்குக் கிடைக்கிறது. அப்படிக் கிடைப்பதிலும் நம்முடைய வரி அங்கே சென்று திரும்பிக் கிடைப்பது 99 கோடி ரூபாய். ஆகவே 22 அல்லது 23 கோடி ரூபாய் தான் நமக்கு மத்திய அரசிடத்திலிருந்து கிடைக்கிறது என்கின்ற கணக்கை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இது நான் குறிப்பிட்ட மொத்தச் செலவான 702 கோடி ரூபாயில் 17 சதவிகிதமாகத் தான் அமைகிறது என்பதை எண்ணிப் பார்த்தால், நம்முடைய நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள், அவர்களுடைய உரையின் தொடக்கத்திலே குறிப்பிட்டதைப்போல், மத்திய அரசினுடைய நிதி உறவுகளோடு மாநில அரசினுடைய நிதி உறவுகள் எந்த அளவுக்கு பின்னிப் பிணைந்து கிடக்கின்றன என்பது தெரியும் அது மாதிரமல்ல, பின்னிப் பிணைந்து கிடக்கின்றன என்று சொன்னால் கூட, அதை மகிழ்ச்சிகரமாக ஏற்றுக்கொள்ளலாம். சிக்கிச் சீரழிந்து தவிக்கின்றன என்று வேறு வாசகத்தை அதற்கு அமைப்பதுதான் பொருத்தமுடையதாக இருக்கும். இவைகளையெல்லாம் மனதில் கொண்டோன், ஏற்படுகின்ற சங்கடங்களையெல்லாம் நினைத்துத்தான், நிதி நிலை அறிக்கையிலே நான் தொடக்கத்திலே, மத்திய அரசினுடைய பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள், பொருளாதாரப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு எடுத்துக் கொள்ளாத முயற்சிகள், இந்த வேதனையின் நிழல் எல்லாம் நம்முடைய மாநில அரசினுடைய வரவு-செலவுத் திட்டத்திலே படிந்திருக்கின்றன என்கின்ற எண்ணத்தோடு இந்த நிதி நிலையை ஆராய்ந்திட வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொண்டேன். அந்தக் காரணத்தினால்தான் நமக்கு ஏற்பட்ட பற்றாக்குறை, அந்தப் பற்றாக்குறையை எப்படி நிறைவு செய்வது என்கின்ற வகையிலே எழுந்த பிரச்சினை, அதற்காக நாம் விதித்திருக்கின்ற வரிகள் என்பவை யெல்லாம் இங்கே எடுத்துக் காட்டப்பட்டன. நம்முடைய எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் பேசுகிற நேரத்திலே வரி அதிகமில்லை என்கின்ற அளவிலே அதைப்பற்றி அதிகமாகத் தாக்கா விட்டாலும் கூட, காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பலரும் இந்த வரி விதிப்பு நியாயமற்றது என்கின்ற வகையிலே தங்களுடைய கருத்துக்களை இந்த மாமன்றத்தில் எடுத்து வைத்திருக்கின்றார்கள். இந்த வரி விதிப்புகள்

1975 மார்ச் 11]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

சாமான்ய மக்களைத் தொடக் கூடியவை என்கின்ற கருத்துக்களும் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டன. குறிப்பாக நம்முடைய மாண்புமிகு அங்கத்தினர் திரு. தாமோதரன் அவர்கள் வாசனை திரவியங்களுக்கு, வாசனை சாமான்களுக்கு வரி போட்டதற்காக மிகவும் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டார்கள். மத்தியிலே இருக்கிற நிதியமைச்சரும் இந்தப் பெண்கள் ஆண்டு கொண்டாடுகிற நேரத்திலே வாசனை திரவியங்களுக்கு வரி போட்டு விட்டார், இங்கே இருக்கிற நிதியமைச்சரும் வாசனை திரவியங்களுக்கு வரி போட்டு விட்டார், பெண்களின் கோபத்துக்கு, சாபத்துக்கு இவர்கள் ஆளாவார்கள் என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். இலக்கியப்படி சொல்வோமேயானால், பெண்களுக்கு இயல்பாகவே மணம் உண்டா இல்லையா என்பதைப்பற்றி ஒரு பெரிய ஆராய்ச்சியே சிவபெருமானுக்கும் நக்கீரருக்கும் ஏற்பட்டு, அது பெரிய இலக்கியமாகவே உருவெடுத்திருக்கிறது. அந்த வகையிலே நாம் செயற்கை வாசனை தர வேண்டியதில்லை என்கின்ற வகையிலும், அப்படி செயற்கை வாசனை தேவைப்படுமேயானால், அதற்கு அதிக விலை கொடுத்து அதைப் பெறட்டும் என்கிற வகையிலேயும் தான் அந்த வரி உயர்த்தப் பட்டிருக்கின்றதேயல்லாமல் வேறு அல்ல.

(பிற்பகல் 6-10)

சென்ற ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கையில் 59 பொருள்களின் மீது விதிக்கப்பட்டிருந்த பல மூளை விற்பனை வரியை ஒரு மூளை வரியாக நாம் மாற்றியமைத்தோம். அப்படி மாற்றியமைத்த நேரத்தில் இன்றைக்கு 4 சதவிகிதமாக ஆக்சி இருக்கின்ற பருப்பு, எண்ணெய், பிண்ணாக்கு இப்படிப்பட்ட சில பொருள்களுக்கு 3½ சதவிகிதமாகவே அமைந்தது. ஆனால் இந்தப் பலமூளை வரியை ஒருமூளை வரியாக மாற்றியமைக்கின்ற காலம் வரையில், பல கட்டங்களில், 7 சதவிகிதம், 8 சதவிகிதம் என்று இந்தப் பொருள்களுக்கு வரி செலுத்த வேண்டிய சங்கடம் இருந்தது. நாம் 59 பொருள்களுக்கு ஒரு மூளை வரியாக மாற்றி அமைத்த போது, பருப்பு, எண்ணெய் வித்துக்கள் போன்றவைகளுக்கு 3½ சதவிகிதமாக, அப்படியே இருக்கட்டும் என்ற விட்டுவிட்டோம். இப்பொழுது ½ சதவிகிதம் உயர்த்தி அதை 4 சதவிகிதமாக ஆக்கியிருக்கின்றோம். பலமூளை வரியின் படி 7 சதவிகிதம் தரப்படவேண்டிய வரி இன்றைக்கு 4 சதவிகிதம் ஆகியிருக்கிற நிலையில் 3 சதவிகிதம் இன்றையும் குறைவாகத்தான் இருக்கிறதேயல்லாமல், இந்த வரி உயர்ந்து விட்டதாக நாம் யாரும் கூறிட முடியாது என்பதையும் நான் சொல்லிக் கொள்ளேன்.

நிதி நிலை அறிக்கையிலே குறிப்பிட்டிருந்ததைப்போலவும், நேற்றைய தினம் பேரவையிலே பதிலளித்த நேரத்திலே எடுத்துக் காட்டியதைப் போலவும், விதிக்கப்பட்டிருக்கின்ற அல்லது உயர்த்தப்பட்டிருக்கின்ற இந்த வரிகள் எல்லாம், ½ சதவிகிதம், ¼ சதவிகிதம் என்று அல்லது கணக்கு ஒழுங்காக வரவேண்டும் என்ற சூழலில் இன்றைக்கு உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறதே அல்லாமல், அண்டை மாநிலங்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிற நேரத்தில், அதிகமாக ஒன்றும் இல்லை என்கின்ற எடுத்துக் காட்டுக் களையும் நான் தந்திருக்கின்றேன். சிக்கரி காபி, பிரன்ச் காபி போன்றவைகளுக்கு ஆந்திரத்திலே 6 சதவிகிதம் இருப்பதைப்போல, கேரளத்திலே 6 சதவிகிதம் இருப்பதைப் போல, கர்நாடகத்திலே 10 சதவிகிதம் இருந்தாலும் கூட, மராட்டியத்திலே இருப்பதைப்போல நாம் 5½ சதவிகிதத்தை

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1975 மார்ச் 11]

$\frac{1}{2}$ சதவிகிதம் உயர்த்தி 6 சதவிகிதமாகத்தான் ஆக்கியிருக்கின்றோம். தேயிலைக்கு ஆந்திரத்திலே 6 சதவிகிதம். கர்நாடகத்திலே 6 சதவிகிதம். மராட்டியத்திலே 6 சதவிகிதம். கேரளத்திலே மட்டும் தான் 5 சதவிகிதம். இங்கே $5\frac{1}{2}$ சதவிகிதத்தை 6 சதவிகிதமாக நாம் மாற்றியிருக்கின்றோம். இதைப் போலவே இந்த வரி உயர்வு என்பது மிகக் குறைவான சதவிகிதம் தான் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறதே அல்லாமல் பெரிதும் பாதிக்கக் கூடிய அளவுக்கு ஆக்கப்படவில்லை. அதிலே கூட பிண்ணைக்குக்குப் போடப்பட்ட $\frac{1}{2}$ சதவிகித வரியை ரத்து செய்திருக்கிறோம் என்ற அறிவிப்பை நான் பேரவையிலே தந்தேன். அதை மேலவையிலே தரவேண்டாமா என்று உறுப்பினர்கள் கேட்கக் கூடும் என்பதற்காக மீண்டும் அதனை இங்கேயும் அறிவிக்கின்றேன். அதற்காக பேரவையிலே கூட உடனடியாக நன்றி யெல்லாம் தெரிவிக்கப்பட்டது. அதுபோல நன்றியை யாரும் இங்கே தெரிவிக்க வேண்டாமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். மனதிற்குள்ளேயே எண்ணிக்கொண்டால் போதுமானதாகும்.

நம்முடைய நிதி நிலை, நமக்கு ஏற்படுகின்ற சங்கடங்கள் இவைகளை மனதிலே வைத்து ஒவ்வொரு முறையும், மத்திய திட்டக் குழுவிடத்தில் நாம் வாதாடிக்கொண்டிருக்கின்றோம். அப்படி வாதாடுகிற நேரத்தில், நம்முடைய மாநிலத்தினுடைய நிதி நிலை, வருவாய், இவைகளை உயர்த்துவதற்கு, நீங்கள் மேலும் முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் என்கின்ற வகையிலேதான் மத்திய திட்டக்குழுவினுடைய அறிவுரைகள் அமைகின்றன. இந்த மன்றத்திலேயே பல்முறை நான் அப்படி மத்திய அரசு அனுப்பிய தாக்கீதுகளையெல்லாம் படித்துக்காட்டியிருக்கிறேன். வேறு எந்த முறையிலும் வரி போட இயலாவிட்டால், விவசாய முனையிலே வரி போடுங்கள் அல்லது விவசாயத்திற்குத் தந்திருக்கிற சலுகைகளை யெல்லாம் ரத்து செய்யுங்கள், நிலவரிக்குத் தந்திருக்கிற சலுகையை ரத்து செய்யுங்கள், நிலவரிக்கு நீங்கள் இன்றைக்கு விலக்களித்திருக்கிறீர்கள் என்றால், மறுபடியும் போடுங்கள் என்கின்ற வகையிலே பல்வேறு விதமான தாக்கீதுகள் மத்திய அரசின் சார்பாகவும், திட்டக்குழுவின் சார்பாகவும் இந்த அரசுக்கு வந்துகொண்டிருக்கின்றன. நாம் அவ்வப் பொழுது இதற்கு மேல் விவசாய முனையிலே வரிகளைப் போட்டால், விவசாயத் துறை தாங்காது என்பதை எடுத்துரைத்து வந்திருக்கின்றோம். 1975-76 ஆம் நிதியாண்டில் வரட்சி நிவாரணத்திற்காக, திட்டத்திற்கு அப்பாற்பட்ட செலவாக, மேலும் 20 கோடி ரூபாய் ஒதுக்க வேண்டுமென்று அண்மையிலே டெல்லிக்குச் சென்றிருந்த போது, திட்டக்குழுத்தலைவ ரிடமும், உறுப்பினர்களிடமும் அரசின் சார்பிலே வாதாடியிருக்கின்றோம். அதற்கு மேலே 1975-76 ஆம் வருடத் திட்டத்தில் நமக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்ற பற்றாக்குறையை சரிக்கட்டுவதற்கு 15 கோடி ரூபாய் மத்திய அரசு நிதி உதவி அதிகமாகத் தர வேண்டும் என்று நாம் கேட்டிருக்கின்றோம். எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் இங்கே, மதுவிலக்கை நாம் நடை முறைக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிற காரணத்தால் எவ்வளவு இழப்புக்கு ஆளாகியிருக்கிறோம் என்று குறிப்பிட்டார்கள். அந்தக் கணக்கையும் நாம் மனதிலே பதியவைத்துக்கொள்ள வேண்டியது சிறப்புடையது என்று நான் கருதுகின்றேன். ஐந்தாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில், வருகிற நான்காண்டுகளிலே மாத்திரம் மதுவிலக்கை மீண்டும் நடைமுறைப்படுத்து கிற காரணத்தால், நமக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற இழப்புத் தொகை 234 கோடி

1975 மார்ச் 11]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

ரூபாய் ஆகும். இந்த 234 கோடி ரூபாயில் 50 சதவிகிதம் ஆன 117 கோடி ரூபாயை ஆண்டு ஒன்றுக்கு 29 கோடி ரூபாய் வீதம் எங்களுக்கு, மாநில அரசுக்கு, ஒரு கொள்கையின் காரணமாக மத்திய அரசு தர வேண்டும் என்று வலியுறுத்தி வருகின்றோம். இன்னும் அவர்கள் அதற்கு இணக்கம் தெரிவிக்கவில்லை. ஆனாலும் மேலும் நாம் வற்புறுத்தி வருகிறோம். இந்தத் திட்டம் குழுவினுடைய கூட்டத் திலேகூட சென்னை நகரத்தினுடைய வளர்ச்சிக்கு, பம்பாய், கல்கத்தா ஆகிய நகரங்களோடு, இதனை ஒப்பிட்டு திட்டத்திற்கு அப்பாற்பட்ட செலவுத் தொகையாக 10 கோடி ரூபாய் தரவேண்டுமென்று நாம் கேட்டிருக்கிறோம். திட்ட உதவிகள் எந்த அளவுக்கு வகுக்கப்படுகின்றன, இதிலே நம்முடைய மாநிலம் எப்படி பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதற்கான சில குறிப்புக்களை உங்களுக்கு நான் தர விரும்புகிறேன். 1975-76-ஆம் ஆண்டிற்கான பல் வேறு மாநிலங்களுடைய திட்ட அளவு எப்படி அமைந்திருக்கிறது என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும். நிதிநிலை அறிக்கையில் ஐந்தாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தைப்பற்றி நான் குறிப்பிட்டிருப்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் எல்லாம் எடுத்துக் காட்டினார்கள். நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் பேசுகின்ற நேரத்திலே கூட, “நான் சென்ற ஆண்டு சொன்னேன், ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்கு அல்லது பொதுவாக திட்டத்திற்கு விடுமுறை அளிக்க வேண்டும் என்ற கருத்தைச் சொன்னேன், அதை முதலமைச்சர் அவர்கள் பிற்போக்கு வாதம் என்று குறிப்பிட்டார். ஆனால் இப்பொழுது ஐந்தாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் எங்கே இருக்கிறது என்றே தெரியவில்லை” என்று அவர்கள் என்னைக் குத்திக் காட்டுவது போல் பேசினார்கள். அப்படிப் பேசுவார்கள் என்பதை நான் முன்பே அறிந்துதான், நிதிநிலை அறிக்கையிலே, திட்டத்திற்கு விடுமுறை அளிக்க வேண்டும் என்கின்ற வாதம் பிற்போக்கு வாதம் என்று கூறிக்கொண்டே, அப்படிப்பட்டவர்களுடைய அணியிலே சேர்ந்துவிட்டதைப் போல மத்திய அரசு ஐந்தாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைத்து, ஆண்டுத் திட்டமாவது ஒழுங்காக நடைபெறுமா என்கிற ஐயப்பாட்டிற்கு வந்திருக்கிறது என்று நான் குறிப்பிட்டிருக்கின்றேன். அப்படிப்பட்ட ஆண்டுத் திட்டத்திலும் நமக்கு எந்த அடிப்படையிலே திட்டத் தொகை அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். திட்டத் தொகை ஒதுக்கீட்டிற்கு, நபர்வாரி திட்ட அளவு, பெர் காபிடா என்கின்ற அளவிலே ஒரு முறையை வகுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதிலே ஆந்திரத்திற்கு 157 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு திட்டத் தொகை ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அங்கே உள்ள பெர் காபிடா நபர்வாரி திட்ட அளவு ரூபாய் 36.36. குஜராத்திற்கு 172.65 கோடி ரூபாய்க்கு திட்டம் ஒப்பளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதனுடைய பெர் காபிடா ரூபாய் 64.66 ஆக இருக்கிறது. ஹரியானா மாநிலத்திற்கு ஒப்புக்கொண்டிருக்கிற திட்டம் 92.25 கோடி ரூபாய். அதனுடைய பெர்காபிடா 92.52 ரூபாயாக இருக்கிறது. மக்கள் தொகையால் அந்தத்தொகையை வகுக்கின்றபே 92.52 ரூபாய் அளவுக்கு பெர் காபிடா திட்டம் ஹரியானாவிலே அமைகிறது. கருநாடகத்திலே, நம்மைவிட குறைவாகத் தோன்றினாலும், 139 கோடி ரூபாய்க்கு ஒப்பளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. என்றாலும் அதனுடைய பெர் காபிடா அளவு ரூபாய் 47.44 என்கிற அளவுக்கு உயர்ந்து காணப்படுகிறது. கேரளத்தில் நம்மைவிட குறைவான திட்ட ஒதுக்கீடு இருந்தாலும்,

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1975 மார்ச் 11]

90 கோடி ரூபாய் திட்டம் இருந்தாலும், பெர் காபிடா அளவு 42.25 ரூபாய் என்கிற அளவுக்கு உயர்ந்து நிற்கின்றது. மராட்டியத்திற்கு 350 கோடி ரூபாய்க்கு திட்டம் ஒப்பளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதனுடைய பெர் காபிடா திட்ட அளவு 69.58 ரூபாய் ஆகும். மத்தியப் பிரதேசத்திற்கு 215 கோடி ரூபாய்க்கு திட்ட அளவு ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அதனுடைய பெர் காபிடா 51.77 ரூபாய் ஆகிறது. பஞ்சாபுக்கு 169 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு திட்டம் ஒப்பளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதனுடைய பெர் காபிடா ரூபாய் 120.96 என்கின்ற அளவுக்கு உயர்ந்து நிற்கிறது.

(பிற்பகல் 6-20)

கிறது. இராஜஸ்தானுக்கு ரூ. 105 கோடி என்ற அளவிற்கு திட்ட ஒப்புதல் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. உத்திரப்பிரதேசத்திற்கு 388 கோடி ரூபாய் என்ற அளவிற்கு திட்டம் ஒப்புதல் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதன் பெர் கேபிடா ரூ. 43.89 என்ற அளவிற்கு உயர்ந்து நிற்கின்றது. மேற்கு வங்கத்திற்கு ஒதுக்கப்பட்டது ரூ. 170 கோடி. அதன் பெர் கேபிடா ரூ. 38.28 என்ற அளவிற்கு இருக்கின்றது. தமிழ்நாட்டிற்கு ரூ. 142.59 கோடி என்கின்ற அளவிற்கு திட்டத்திற்கான தொகை ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. நாம் பெறும் பெர் கேபிடா ரூ. 34.69 என்ற அளவில் தான் இருக்கின்றது. இப்படி 120, 92, 47, 64 என்கின்ற மாதிரி மற்ற மாநிலங்களுடைய பெர் கேபிடாவைப் பார்க்கும்போது, அந்த அடிப்படையில் பார்த்தாலும் நமக்கு ஒப்புதல் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்ற திட்டத் தொகை ரூ. 142 கோடி என்பது குறைவானதுதான் என்பதை நாம் திட்டக் குழுவின்மீடத்தில் பல நேரங்களிலே எடுத்துச்சொல்லி வருகின்றோம். ஆனால் மாநிலங்களுடைய குரலை, நமது நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் குறிப்பிட்டதைப் போல, இன்றைக்கு மத்திய திட்டக் குழுவில் இருக்கின்றவர்கள் சரிவரப் புரிந்துகொள்கின்றார்களா அல்லது புரிந்துகொண்டும் நம்முடைய தமிழகக் கழகத் தலைவர் சிலம்புச் செல்வர் அவர்கள் எடுத்துக் காட்டியதைப் போல, ஒரு நிதி ஆதிக்கம் அங்கே இருந்தே தீரவேண்டும் என்கின்ற அளவில் நடந்து கொள்கின்றார்களா என்கின்ற கேள்விக்குறி எழுகின்ற அளவில்தான் மாநிலங்களுடைய கோரிக்கைகள் எல்லாம் மத்திய திட்டக் குழுவிலாகட்டும் அல்லது மத்திய அரசுடைய நிர்வாக அமைப்புகளிலாகட்டும் உதா சீனப்படுத்தப்படுகின்றது.

நான் நேற்று பேரவையில்கூடக் குறிப்பிட்டேன், நெய்வேலி பழுப்பு நிலக்கரிச் சாங்கத்தில் இரண்டாவது சாங்கத்தை உடனடியாக அமைக்க வேண்டிய அவசியம்பற்றி நாம் நீண்ட நெடுங்காலமாக வலியுறுத்தி வருகின்றோம். இன்னும் சொல்லப்போனால், காங்கிரஸ் ஆட்சிக் காலத்திலேயே, அந்த இரண்டாவது சாங்கம், ஸெகண்டு மைன்கட் என்று சொல்லப்படும் அந்த இரண்டாவது சாங்கத்தை வெட்டுவதற்கான திட்டம், நிதி ஒதுக்கீடு, எப்போது வரும், எப்போது வரும் என்று பல முறை கோரி, அப்போதே அது வந்திருந்தால்கூட, இப்போதுதான் அதன் பலன்களை நாம் அனுபவித்திருக்க முடியும். இன்றைக்கு அதற்கு ஒப்புதல் அளித்தால், கூட, இன்னும் ஆறு அல்லது ஏழு ஆண்டுகாலம் கழித்துத்தான்

1975 மார்ச் 11]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

அதன் பலன்களை அடைய முடியும். இப்போது இந்தத் திட்டத்தை ஏற்று நடத்தினாலும், அதனால் நமக்குக் கிடைக்கும் ஒரு ஆயிரம் மெகாவாட் மின்சாரம் இன்னும் ஆறுண்டுகள் கழித்துத்தான் நமக்கு வரும். ஆனால் இந்தத் திட்டம் இன்னும் கேட்பாரற்ற சூழ்நிலையில்தான் இருக்கின்றது. இதற்கு மாறாக நாம் விரும்பத்தக்க அளவிற்கு 1974-75 ஆம் ஆண்டிற்கான நிதி ஒதுக்கீட்டில் நெய்வேலி சுரங்கத்திற்காக மத்திய அரசு மூலதனச் செலவு என்கின்ற வகையில் ரூ. 33 கோடி ஒதுக்கி, பின்னர் திருத்திய ஒதுக்கீட்டில் ரூ. 54 கோடி என்ற அளவிற்கு உயர்த்தி, இப்போது 1975-76-ல் ரூ. 15 கோடி என்கின்ற அளவிற்குக் குறைக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்றால், இந்த நெய்வேலி திட்டத்தின் மூலம் நாம் எதிர்பார்க்கும் பழுப்பு நிலக்கரி அல்லது மின் உற்பத்தி அல்லது உர உற்பத்தி இவைகளெல்லாம் எந்த அளவிற்கு நமக்குக் கிடைக்கும் என்பதை நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். இந்தக் கோரிக்கை, இரண்டாவது சுரங்கம் வெட்டப்பட வேண்டும் என்கின்ற இந்தக் கோரிக்கை என்னவாயிற்று என்பதுபற்றி நமக்குத் திட்டவட்டமான பதிலும் கிடையாது. வருமா வராதா என்கின்ற அந்தக் கேள்விக்குச் சரியான விடையும் கிடையாது. ஒதுக்கிய தொகை இந்த வரவு-செலவுத் திட்டத்தில், மத்திய அரசின் சார்பில் மேலும் மிக அதிகமாகக் குறைக்கப் பட்டிருக்கின்றது.

இவைகளைப் பார்க்கின்ற நேரத்திலே மாநிலங்களுடைய எண்ண அலைகளுக்கு மத்திய அரசில் வரவா மதிப்பு குறைந்து வருகிறது என்கின்ற குற்றச்சாட்டினைத்தான் நான் சொல்ல முடியும். நமது காங்கிரஸ் கட்சித் தலைவர் திரு. காமராஜர் அவர்கள் கூட இந்த ஆறேழு ஆண்டுகாலத்தில் விவசாயத் துறையில், விவசாயத்தைப் பெருக்கும் காரியத்தில் கழக அரசு தவறி விட்டது என்று மேடைகளில் பேசுகின்றதை பத்திரிகைகளின் வாயிலாகப் பார்க்கின்றோம் என்பது மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் அறிந்த ஒன்றுதான். ஆனால் அதே நேரத்திலே இரண்டு லட்சம் பம்புசெட்டுகள் இருந்த தமிழகத்தில், அதை ஏழு லட்சமாக உயர்த்திய பெருமை கழக அரசுக்குத்தான் உண்டு. பம்புசெட்டுகளின் எண்ணிக்கையைப் பெருக்கிடும் அதே நேரத்திலே மின் உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கான முயற்சிகளையும் இந்த அரசு எடுத்துக்கொள்ளாமல் இல்லை. சோழத்திபுழா நீர் மின் திட்டத்தினை 1968-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரித் திங்களிலிருந்து முயற்சித்து வருகிறோம். இதன் விளைவாக 60 மெகாவாட் திறனுள்ள மின்சாரம் நமக்குக் கிடைக்கும். 1968-லிருந்து இதற்காக நாம் முயற்சித்து வருகிறோம். அடுத்து, பரளியாறு திட்டத்திற்காக 1971-லிருந்து முயற்சித்து வருகிறோம். மதுரை மாவட்டத்திலுள்ள மேல மாவதி திட்டத்திற்காக ஜனவரி 1972-லிருந்து முயற்சித்து வருகிறோம். இன்னும் சண்முகாநதி திட்டத்தை 1972-லிருந்து கேட்டு வருகிறோம். மேல் தாமிரபரணி மற்றும் ஐந்து பகுதிகள் நெல்லை மாவட்டத்தில் இருக்கின்றன. இவற்றுக்காகவும் 1973-லிருந்து முயற்சித்து வருகிறோம். சேலம் மாவட்டத்தில் கீழ் மேட்டூர் திட்டம் 160 மெகாவாட்ஸ் திறனுள்ளது. இதையும் 1974 மே திங்களிலிருந்து முயற்சித்து வருகிறோம். இவைகள் மூலம் 535 மெகாவாட்ஸ் மின்சாரம் நமக்குக் கிடைக்கத்தக்க வாய்ப்பு இருக்கின்றது. இந்த அளவிற்கு மின்சக்தி கிடைக்கக்கூடிய இந்தத் திட்டங்களுக்கு இதுவரையில் ஒப்புதல் மத்திய அரசின்

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1975 மார்ச் 11]

சார்பில் நமக்கு வழங்கப்படவில்லை. இவைகள் அன்னியில் மேட்டூர் நீர் மின் திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு அக்டோபர் 1972-லிருந்து நாம் மத்திய அரசுக்கு மனுக்களைக் கொடுத்து வருகிறோம். இதன் மூலம் 330 மெகாவாட் திறனுடைய மின்சக்தி நமக்குக் கிடைக்கும். இதுவும் கவனிக்கப்படாமல் உள்ள சூழ்நிலையில்தான் இருக்கின்றது. ஆக நாம் ஒரு ஆயிரம் மெகாவாட் திறனுடைய நெய்வேலி திட்டத்தை வற்புறுத்தி வருகிறோம். இன்னும் நான் குறிப்பிட்ட பல்வேறு திட்டங்கள், மொத்தமாக 875 மெகாவாட் மின் திறனுடைய திட்டங்கள், இவைகள் அனைத்தும் மத்திய அரசின் ஒப்புதலுக்காகக் காத்துக் கிடக்கின்றன.

இந்த நிலையில் சேலம் உருக்காலைக்கும் ஆபத்து வந்திருக்கின்றது என்ற சூழ்நிலையில்தான் செய்திகள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. இந்த உருக்காலையின் அடிக்கல் நாட்டுவழியை மிகச் சிறப்பாக நடத்தியாகி விட்டது. தமிழ்நாட்டு மக்கள் அத்தனை பேரும் நீண்ட நெடுங்காலமாக நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்த மாபெரும் திட்டம்—இதற்கு பிரதமர் இந்திரா காந்தி அம்மையார் வந்து அடிக்கல் நாட்டித் தொடங்கி வைத்தார்கள். ரூ. 518 கோடிக்கு இந்தத் திட்டம் மதிப்பிடப்பட்டது. முதல் கட்ட வேலைகளைத் தொடங்க ரூ. 120 கோடி தேவை என்று கணக்கிடப்பட்டது. 1974-75-ஆம் ஆண்டு நிதி நிலையில் மத்திய அரசு இதற்காக ஒதுக்கிய தொகை 15 கோடி ரூபாய்தான். ஆனால் வந்து சேர்ந்த தொகை மூன்று கோடிதான். பதினைந்து கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டு மூன்று கோடி ரூபாய் வந்து சேர்ந்தது. இந்த ஆண்டும் மூன்று கோடி ரூபாய் என்கின்ற அளவில் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. எவ்வளவு வந்து சேருமோ நாமறியோம் பராபரமே என்றுதான் சொல்ல வேண்டியிருக்கின்றது. ஆக நேற்று நான் பேரவையில் தெரிவித்ததைப் போல, சேலம் உருக்காலை என்பது எழுத்தளவில், எட்டளவில் தான் இருக்குமா அல்லது நிச்சயம் வருமா என்கின்ற நம்பிக்கையற்ற சூழ்நிலை தான் சேலம் உருக்காலையைப் பொறுத்தவரையில் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. நான் நேற்றும் குறிப்பிட்டேன், இந்த அவையிலும் குறிப்பிட வேண்டியது இன்றியமையாதது என்று நான் கருதுகிறேன். நாடாளுமன்ற அவையில் பேசிய மதிப்பு மிக்க உறுப்பினர் திரு. அனுமந்தையா அவர்கள் ஒன்றைச் சொன்னார்கள். தென் பகுதியிலே உள்ள ரெயில் களுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட ரூ. 5.5 கோடி நிதி—தென் பிராந்திய ரெயில்வேயின் சீரமைப்பிற்காக அல்லது புதிதாக ரயில்களை அமைத்தல் ஆகிய காரியங்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட 5.5 கோடி ரூபாயை பீகார் மாநிலத்திற்குத் திருப்பிவிடப்பட்டிருக்கின்றது என்று. இந்தக் குற்றச்சாட்டை திரு. அனுமந்தையா அவர்கள் பாராளுமன்றத்தில் எழுப்பினார். அனைவருக்கும் நினைவிருக்கும், 1972-ஆம் ஆண்டு நீண்டகாலமாகச் சொல்லப்பட்டு வருகின்ற ஒரு கன்னியாகுமரி ரெயில் பாதை. அந்த மாவட்டத்தில் ரெயில் பாதையே கிடையாது. எப்படி தஞ்சை மாவட்டத்திலே மலைகளே இல்லையோ அதைப் போல கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் ரயில்களே கிடையாது. அந்தக் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் ரயில் போடப்படும் என்று பிரகடனம் செய்யப்பட்டது. எனினால் இதைச் சாதாரண அறிவிப்பாகச் சொல்ல முடியாது. எனவேதான் கூறினேன், பிரகடனம் செய்யப்பட்டது என்று. பிரதமர் இந்திரா காந்தி அம்மையார் அவர்கள் வந்து அந்த விழாவினைத் தொடங்கி வைத்தார்கள், அதோடு அந்த விழாவில்

1975 மார்ச் 11]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

பிரிந்தவர் கூடினால் பேசவும் வேண்டுமோ என்கின்ற அளவுக்கு, நமது மதிப்பிற்குரிய காமராஜர் போன்றவர்கள் கலந்து கொண்டு—பேசாதிருந்த காரணத்தினால், பேசவும் வேண்டுமோ, என்று கூறினேன்—அதை மிகச் சிறப்பாகச் செய்தார்கள். அப்படிப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் அங்கே நடைபெற்றிருந்தும், இன்னமும் அந்த வேலை அங்கே தொடங்கப்படாமல், 1976-லே அது முடிந்துவிடும், அனைவரும் இனி ரயிலிலே பயணம் செய்யலாம் என்கின்ற அளவிற்கு மக்களிடம் ஆர்வத்துடன் எடுத்துச் சொல்லப்படும் ஒருவேளை தமிழக அரசு தொடங்கி வைத்துள்ள கட்டபொம்மன் போக்குவரத்துக்கு வசூல் குறைந்து விடக்கூடாது என்கின்ற காரணத்தினாலோ என்னவோ, இன்னமும் அந்த ரயில்பாதை அமைக்காமலேயே இருக்கின்றார்கள். எதிர்பார்க்கின்ற ஒரு மாபெரும் திட்டத்தை இன்றைக்கும் மத்திய அரசு ஆரம்பித்துவிட்டு, அந்த வேலையைத் தொடங்காமலிருப்பது உள்ளபடியே விரும்பத்தக்கதா என்று கேட்கிறேன். கண்டிக்குத் தக்கது என்றுகூடச் சொல்லலாம். இதைப்போல் பல்வேறு சட்டங்கள், நிலச்சீர்த் திருத்தச் சட்டங்கள் இவைகளையெல்லாம் ஒப்புதலுக்கு ஷெட்யூலில் சேர்த்திடவேண்டும். இது நம் நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்களுக்குப் பிடிக்காது என்றாலும், நமது நண்பர் திரு. அறுமுகசுவாமி அவர்கள் வரவில்லை, அவர்களைப் போன்றவர்களுக்கு இது பிடிக்கும் என்கின்ற காரணத்தினால் சொல்லுகின்றேன். இந்த சமதர்மத் திட்டங்கள் எல்லாம் நிறைவேறுவதற்கு 9-வது ஷெட்யூலில் இந்தச் சட்டங்கள் எல்லாம் இணைய வேண்டும் என்று கடந்த இரண்டு மூன்று ஆண்டுக் காலமாக தமிழக அரசின் சார்பாக நாம் வலியுறுத்தி வருகின்றோம். அதையும் மத்திய அரசு கவனிக்க முன்வரவில்லை. மற்றொரு சமதர்மத் திட்டமாக தொழிலாளர்களுக்கு முதலீட்டிலே பங்குகொள்கின்ற, நிர்வாகத்திலே பொறுப்பேற்கின்ற ஒரு புதிய லட்சியத்திற்கு, இந்தியாவிலே வேறு எந்த மாநிலத்திலும் யாரும் தொடங்காத ஒரு லட்சியத்திற்கு, நாம் இங்கே செயல் வடிவம் கொடுத்துத் தொடங்கி, அதற்கு ஒரு திருத்தம் தேவை, அந்தத் திருத்தத்திற்கு ஒப்புதல் அளியுங்கள் என்று மத்திய அரசுக்கு கடந்த இரண்டாண்டு காலமாகக் கடிதம் எழுதியும், நேரிலே பேசியும், விண்ணப்பித்து வருகின்றோம். அதுவும் நமக்கு இன்னும் கிடைத்தபாடிಲ್ಲ. தேசிய மைய கொள்கையிலே அழுத்தமான நம்பிக்கையுள்ள இந்த அரசு மால்கோ நிறுவனத்தை, அந்த அலுவலினியத் தொழிற்சாலையை தேசியமயமாக்குவோம் என்று 1973-74-ஆம் ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கையிலேயே அறிவித்தது. அதற்குப் பிறகு, பல கடிதப் போக்குவரத்துக்கள் நடந்தும், பல நேரங்களிலே நானும் நம்முடைய முன்னாள் தொழில் அமைச்சர் திரு. மாதவன் அவர்களும் பிரதமரையும், மோஹன் குமாரமங்கலம் போன்றவர்களையும் சந்தித்தும், பல நேரங்களில் பேசியும், இதுவரையிலே, அதற்கான ஒப்புதலை, சமதர்மத்தை வளர்த்துக் கொண்டிருப்பதாகச் சொல்லுகின்ற டெல்லி பட்டணத்திலேயிருந்து நாம் அடைந்திட இயலவில்லை என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். சமூதாயத்தில், சமூகத்தில் புரட்சிகரமான மாறுதல்களை, பொருளாதாரத்துறையிலே மாத்திரமல்லாமல் சமூதாய அந்தஸ்திலே ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காக இரு அவைகளிலேயும் விவாதித்து நாம் 1971-ஆம் தமிழ்நாடு இந்து மத அறக்கட்டளைகள் திருத்தச் சட்டம் என்பதை நிறைவேற்றினோம். அதன்படி அர்ச்சகர்

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1975 மார்ச் 11]

ஆவதற்கு அந்தப் பயிற்சியிலே தேர்ச்சி பெறுகின்றவர்கள், எந்த வகுப்பாராக இருந்தாலும் அவர்கள் அனைவருக்கும் இந்து மதம் ஒப்புக் கொண்டிருப்பதற்கு இணங்க, அவர்கள் ஆண்டவன் பிள்ளைகள்தான் என்பதற்கேற்ப, சம வாய்ப்பு வேண்டும். ஏதோ அர்ச்சகர்களாக ஆகி விடுவதால் பெரிய அந்தஸ்து வந்துவிடுவதாக அர்த்தமல்ல. அரிசன சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த ஒரு நண்பர் ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரியாக ஆகிவிட முடிகிறது. ஆனால், ஒரு ஆலயத்திலே அர்ச்சகராக முடியாது என்றால், அந்தச் சமுதாயக் கொடுமையைத் தீர்த்துக்கட்ட வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் அடித்தளத்திலே சமுதாயக் கொடுமையைக் கிள்ளி எறிய வேண்டும் என்பதற்காகத்தான். நம்முடைய தமிழக அரசு அந்தச் தீட்டத்தை நிறைவேற்றியது. உச்ச நீதி மன்றத்திலே அளிக்கப்பட்ட சர்ப்பின் காரணமாக மூடக்கூப்பட்டுக் கிடக்கின்ற அதை எழுந்து நடமாடச் செய்வதற்கு அரசியல் சட்டத்திலே திருத்தம் தேவை என்று, மஹாத்மா காந்தியடிகளுடைய வாரிசுகள் மத்தியிலே ஆளுகிறார்கள் என்ற நம்பிக்கையோடு, நாம் நீண்ட நெடுநாட்களாக எடுத்துச் சொல்லி வருகின்றோம். அதற்கேற்ப அரசியல் சட்டத்தை மாற்றுவர்கள் என்று கேட்டோம். அதற்காகப் போராட்டம் நடத்தப்போகிறோம் என்று நான் குறித்த மதிப்புக்குரிய தந்தை பெரியார் ராமசாமி அவர்கள் அந்தப் போராட்ட நாளுக்கு முன்பு மறைந்து விட்டார்கள். அந்த மறைந்த நேரத்திலே கூட பெரியார் அவர்களுடைய நினைவாகவாவது இந்தச் சட்டத்தை உடனடியாக நிறைவேற்றுவதற்கு அரசியல் சட்டத்திலே மாற்றம் செய்யுங்கள் என்ற வேண்டுகோளை தமிழக அரசு சார்பாக நாம் விடுத்தோம். இன்னும் அது கவனிப்பாரற்றுக் கிடக்கிறது. இப்படி மாநிலங்களுடைய கோரிக்கைகள் மத்திய அரசால் அலட்சியப்படுத்தப்படுகின்ற தன்மைகளைத் தான் இங்கு நான் சுட்டிக்காட்டிய ஓரிரு எடுத்துக்காட்டுக்கள் மூலமாக விளக்கினேன். இதே சூழ்நிலை மராட்டிய மாநிலத்திற்கு ஏற்பட்டு, அந்த மாநிலத்தினுடைய முதலமைச்சர் நண்பர் திரு. நாயக் அவர்கள் பிப்ரவரி 11-ஆம் தேதி மராட்டிய மாநிலத்தினுடைய பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுடைய கூட்டத்தைக் கூட்டி, மராட்டியத்தினுடைய கோரிக்கைகள் எவை எவை மத்திய அரசினால் புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன, எந்தெந்தத் திட்டங்கள் தேங்கிக் கிடக்கின்றன என்கின்ற ஒரு பட்டியலைப் போட்டு. அது ஒரு புத்தகமாக அச்சடிக்கப்பட்டு, அதை மத்திய அரசுக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள். புத்தகம் போனது 11-ஆம் தேதி, 21-ஆம் தேதி பதவி போனது திரு. வி.பி. நாயக் அவர்களுக்கு என்ற செய்தியைத்தான் நாம் பார்த்தோம். ஆகவே, ஒரே கட்சியினுடைய ஆட்சியில் இப்படிப்பட்ட சங்கடங்கள். மத்தியிலே இருக்கிற கட்சிதான் எல்லா மாநிலங்களையும் சுற்றி வளைத்து ஆலவேண்டும் என்கின்ற எண்ணம் வருகிற நேரத்திலேதான் மத்தியிலே இருக்கின்ற கட்சியினுடைய தலைவர்கள்—பிரதமரோ மற்ற அமைச்சர்களோ—ஆட்டி வைத்த யடி ஆடுகின்றவர்களாக மாநிலத்தினுடைய முதலமைச்சர்கள் இருக்கின்ற ஒரு சூழ்நிலை இருக்கிறது. நண்பர் திரு. தாமோதரன் அவர்கள் பேசும்போது நம்முடைய நிதி அமைச்சர் அவர்கள் ஒன்பதாவது வரவு—செலவுத் திட்டத்தை இந்த அவையிலே வைத்திருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். இந்தியாவிலேயே ஒரு எதிர்க்கட்சி தொடர்ந்து 9 ஆண்டுகள் பரிபாலனம் செய்து தன்னுடைய நிதிநிலை அறிக்கையை வைக்கின்ற

1975 மார்ச் 11]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

ஒரேயொரு மாநிலம் நம்முடைய தமிழ் நாடு தான் என்று திரு. தாமோதரன் மகிழ்ச்சி பொங்க இந்த அவையிலே குறிப்பிட்டார்கள். 1967-ஆம் ஆண்டு இந்தியத் திருநாட்டில் பல மாநிலங்களில் அந்தந்த மாநிலக் கட்சிகளுடைய ஆட்சிகள் உருவாயின. ஒரிசாவிலே சிங் தேவ் அவர்களுடைய தலைமையிலே சுதந்திரா கட்சியினுடைய ஆட்சி, மேற்கு வங்காளத்திலே எதிர்க் கட்சியினுடைய ஆட்சி, கேரளத்திலே எதிர்க் கட்சியினுடைய ஆட்சி, குஜராத்திலே எதிர்க் கட்சியினுடைய ஆட்சி, இப்படி பல்வேறு பகுதிகளில் எதிர்க்கட்சிகளுடைய ஆட்சி, தமிழகத்தில் 1967-ல் எதிர்க் கட்சியினுடைய ஆட்சி—திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினுடைய ஆட்சி உருவாயிற்று. அந்த நேரத்திலே பொறுப்பேற்றுக் கொண்ட பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள், மற்ற முதலமைச்சர்களை எல்லாம் சந்திக்கிற நேரத்திலே அடிக்கடி ஒன்றைச் சொல்வார்கள், “தொடர்ந்து ஒரு கட்சியினுடைய ஆட்சி 20 ஆண்டுக் காலமாக இருந்ததைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாத இந்திய நாட்டு வாக்காளப் பெருமக்கள் 1967-ல் ஒரு புதிய மாற்றத்தைத் தந்திருக்கிறார்கள். இந்த மாற்றத்திற்கு நாம் அவர்களுக்கு ஏகப்பட்ட நன்மைகளைச் செய்கிறோம் என்பது இரண்டாவதாக இருந்தாலும் எதிர்க்கட்சிகளால் ஒரு நிலையான ஆட்சியை நடத்திக் காட்ட முடியும் என்பதை மெய்ப்பித்தாக வேண்டும்” என்ற கருத்தைத் தோழர் திரு இ.எம்.எஸ். நம்புதிரிபாடு அவர்களைச் சந்தித்த நேரத்திலும், திரு. சிங் தேவ் அவர்களைச் சந்தித்த நேரத்திலும் குறிப்பிட்டதை நாங்கள் எல்லாம் அருகிலிருந்து கேட்டிருக்கிறோம். ஆனால் என்ன காரணத்தினாலோ, மத்திய அரசின் தாக்குதல் அல்லது மாநில அளவிலே உள்ள கட்சிகளுடைய சூழ்ச்சிகள் இவைகளின் காரணமாக பல மாநிலங்களில் எதிர்க்கட்சி ஆட்சிகள் ஓராண்டுக்காலம், இரண்டாண்டுக் காலம்கூட தாக்குப் பிடிக்க முடியாமல் கவிழ்ந்து விட்டன; நம்முடைய தமிழ் நாடு ஒன்றிலே தான் இரண்டு பொதுத் தேர்தல்களிலே தொடர்ந்து வெற்றி பெற்று, எட்டாண்டு காலத்தைக் கடந்து, ஒன்பதாவது ஆண்டிலே அடியெடுத்து வைத்திருக்கின்ற ஒரு மாநிலக் கட்சி, எதிர்க் கட்சியான திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆண்டு கொண்டிருக்கின்ற பங்கினை நாம் காண்கிறோம். இதை எதோ திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு மாத்திரம் தனிப் பெருமையாக எடுத்துக் கொள்கிறோம் என்று மூலலீம் லகீனுடைய தலைவர் நண்பர் திரு. அப்துல் வகாப் அவர்களோ, தமிழரசுக் கழகத் தலைவர் திரு. ம.பொ.சி. அவர்களோ, பார்வார்ட் பிளாக் கினுடைய தலைவர்களோ, மற்ற கட்சிக்காரர்களோ கருதிக் கொள்ளக் கூடாது. தோழமைக் கட்சிகளுடைய நல்லெண்ணம் பொதிந்த அந்த உறவோடு திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினுடைய ஆட்சி கடந்த 8 ஆண்டுக் காலமாக நடைபெற்று வருகின்றது, 9-வது ஆண்டிலே அடியெடுத்து வைத்திருக்கின்றது இந்த 9-வது ஆண்டிலும் இங்கு மேலவையிலே பேசிய நமது எதிர்க் கட்சித் தலைவர் ஆனாலும், நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் ஆனாலும், சிலம்புச் செல்வர் திரு. ம.பொ.சி. ஆனாலும், திரு. வகாப் அவர்கள் ஆனாலும், மற்றும் திரு. ராமசாமி பண்டையாச்சி, திரு. சக்தி மோகனைப் போன்றவர்களானாலும், இவர்கள் எல்லாம் எடுத்துச் சொன்ன கருத்துக்களில் குற்றங்குறைகளைச் சுட்டிக் காட்டவும் அவர்கள் தவறவில்லை. அதே நேரத்தில் நல்லவைகளைப் பாராட்டவும் தவறவில்லை என்பதை எண்ணுகிற நேரத்தில், நான் அவர்

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1975 மார்ச் 11]

களுக்கெல்லாம் என்னுடைய நன்றியை. ஒன்பதாவது ஆண்டிலே அடியெடுத்து வைத்திருக்கின்ற இந்தத் திராவிட மூன்னேற்றக் கழக ஆட்சிச் சக்கரத்தை இயக்கிக் கொண்டிருக்கின்ற அத்தனை பேரின் சார்பிலும் மீண்டும் மீண்டும் தெரிவித்துக் கொள்ள பெரிதும் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். நீங்கள் ஆற்றியிருக்கின்ற உரைகள் எல்லாம் எங்களை மேலும் எங்களுடைய பணிகளிலே ஊக்கப்படுத்துவதற்கு மெத்தவும் பயன்படும் என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

நம்முடைய எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் ஒன்றைச் சொன்னார்கள். இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் கிராமங்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்கின்ற ஒரு குற்றச்சாட்டைச் சொன்னார்கள். இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்திலே ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிற தொகை குறைவு என்று தான் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். பத்திரிகைக்காரர்கள் வேண்டுமானால் தி.மு. கழக ஆட்சியில் கிராமங்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் சொன்னதாகப் போடலாம். அது அவர்களுக்குக் கூட நல்லது தான். ஆனால் அவர்கள் இந்த நிதி நிலை அறிக்கையில் கிராமங்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்ற தொகை குறைவாக ஆகியிருக்கிறது என்கின்ற கணக்கைச் சொன்னார்கள். சமுதாய நலத் திட்டம் என்கின்ற தலைப்பின் கீழ் செலவிடுவதற்காக இந்த ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்டத்தில் 180 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. அவர்கள் திருத்த மதிப்பீட்டில் அது ரூ. 148 லட்சமாக குறைத்து ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது, வரும் ஆண்டில் ரூ. 98 லட்சம் தான் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்கின்ற விவரங்களையெல்லாம் சொன்னார்கள். அதே நேரத்தில் ஒன்றை நான் நினைவுட்ட விரும்புகிறேன். உள்ளூர் மேல்வரி ஈட்டு மான்யம், அதாவது லோக்கல் செஸ், சர்-சார்ஜ், மேச்சிங் கிராண்ட் என்பதை 7 கோடி 1974-75-ல் ஒதுக்கியதற்குப் பதிலாக 1974-75 திருத்த மதிப்பீட்டில் 10 கோடியாக உயர்த்தியிருக்கிறோம் என்பதைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டால், நாம் பணத்தைக் குறைத்து விட்டோம் என்ற குற்றச்சாட்டு வராது என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

(மிற்பகல் 6-40)

பொதுவாக சிற்சில பகுதிகளில் நாம் சற்றுக் குறைவாக கிராமங்களுக்கு ஒதுக்கியிருக்கின்றோம் என்றாலும், சிறப்பாக இந்த ஆண்டு வறட்சி நிவாரணப் பணிகள் அனைத்தும் கிராமங்களைச் சுற்றிச் சுற்றித் தான் நடைபெற்றிருக்கின்றன. நடப்பு ஆண்டிலே 12 கோடி ரூபாயும், அடுத்த ஆண்டு ரூ. 20 கோடிக்கு மேலும் நாம் வறட்சிப் பணிகளுக்காக கிராமங்களிலே செலவிட இருக்கின்றோம் என்று கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டால், கிராமங்களை இந்த நிதி நிலை அறிக்கையில் புறக்கணித்து விட்டோம் என்று கருதுவதற்கு இடமில்லை.

இந்தக் கழக ஆட்சியைப் பொறுத்தவரையில், கிராமங்களுக்கு மூன்றாண்டுகளாக கொடுத்து பல காரியங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கின்றன. குடியிருப்பு மனைச்சட்டம் நகரத்திலே இருப்பவர்களுக்காக மட்டும் கொண்டு வரப்பட்டு நிறைவேற்றப்படும் சட்டம் அல்ல. இந்தக் குடியிருப்புச் சட்டத்தின் மூலமாக மாத்திரம் 31-12-1974 வரை கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்ற

1975 மார்ச் 11]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

குடியிருப்புப் பட்டாக்களின் எண்ணிக்கையை இங்கே கூறுகிறேன். புதுக் கோட்டை மாவட்டத்திலே, 2,913 விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கும், கோவில்பட்டியில் 1,311 விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கும், மதுரை மாவட்டத்தில் 155 விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கும், இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் 99 விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கும், தஞ்சை மாவட்டத்தில் 1,66,950 விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கும், நெல்லையிலே 1,014 பேர்களுக்கும், கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் 244 விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சில மாவட்டங்களிலே குறைவாக இருப்பதற்கும், சில மாவட்டங்களில் எண்ணிக்கை இல்லாமல் இருப்பதற்கும் காரணம் அங்கெல்லாம் இருக்கின்றவர்களுக்கு குடியிருப்பு மனையை சொந்தமாக்க வேண்டும் என்ற சூழ்நிலையில் உள்ள விவசாயத் தொழிலாளர்கள் இல்லாதது. அந்தக் காரணத்தினாலே அந்த ஏற்றத் தாழ்வுகள் இருக்கின்றன. ஆகமொத்தம் 1,73,748 குடியிருப்பு மனைகள் சட்டத்தின் மூலம் விவசாயத் தொழிலாளர்கள் பயன் பெற்றிருக்கின்றார்கள். அந்த 1,73,748 விவசாயத் தொழிலாளர்களில் 1,03,470 பேர் ஹரிஜனங்கள், 50,560 பேர்கள் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்கள் எல்லாம் கூட கிராமங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் தான். இந்தக் குடியிருப்புமனைச் சட்டத்தின் மூலம் விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுத்தது மட்டும் இல்லாமல், கடந்த 1967-ஆம் ஆண்டிலிருந்து இது வரையில் நிலமற்ற விவசாயிகளுக்கு பட்டா செய்து கொடுத்து, ஒப்படை செய்யப்பட்டு அதனால் பயனடைந்தவர்களுடைய எண்ணிக்கையைப்பார்த்தால், 1967-68-ல் 22 ஆயிரத்து சொச்சம் ஏக்கர், பயனடைந்தவர்கள் 7 ஆயிரம் பேர்கள். 1968-69-ல் 51 ஆயிரத்து சொச்சம் ஏக்கர், பயனடைந்தவர்கள் 24,600 பேர்கள். 1969-70-ல், 1,55,000 சொச்சம் ஏக்கர், பயனடைந்தவர்கள் 71 ஆயிரம் பேர்கள். 1970-71-ல், 1,73,558 ஏக்கர், பயனடைந்தவர்கள் 99 ஆயிரம் பேர்கள். 1971-72-ல் 1,25,414 ஏக்கர், பயனடைந்தவர்கள் 62,643 பேர்கள், 1972-73-ல் 85 ஆயிரம் ஏக்கர், பயனடைந்தவர்கள் 47 ஆயிரம் பேர்கள், 1973-74-ல் 61 ஆயிரம் சொச்சம் ஏக்கர்கள், பயன் பெற்றவர்கள் 31 ஆயிரம் பேர்கள், 1974-75-ல் ஜனவரி முடிய 28,815 ஏக்கர், பயனடைந்தவர்கள் 14 ஆயிரம் பேர்கள். ஆக 1967-லிருந்து, 1975 ஜனவரி முடிய 7 லட்சம் ஏக்கர், 3 லட்சத்து 61 ஆயிரம் விவசாயிகளுக்குச் சாகுபடி செய்ய பட்டா செய்து கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு முன்பு பல் ஆண்டுகள் ஆட்சியில் ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர்கள் தான் பல்லாயிரக்கணக்கானவர்களுக்குத் தரப்பட்டது என்பதைத் தவிர லட்சக்கணக்கிலே தரப்படவில்லை. இந்த 7 அல்லது 8 ஆண்டுக் கால ஆட்சியிலே தான் 3 லட்சத்து 61 ஆயிரம் பேர்கள் பயன் அடைந்தார்கள். அந்த வகையிலே 7 லட்சம் ஏக்கர் நிலம், நிலமற்ற சிறு விவசாயிகளுக்கு ஒப்படை செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இத்தனை சாதனைகள் கிராமங்களிலே நடைபெற்றிருக்கின்றன. அதைப் போலவே, ஒப்படை செய்யப்பட்ட குடியிருப்பு நிலங்கள், குடியிருப்பு மனைகள் தவிர்த்து, 1966-67-ல் 12 ஆயிரம் பேர்களுக்கும், 1968-69-லே 19,900 பேர்களுக்கும், 1969-70-லே 89 ஆயிரம் பேர்களுக்கும், 1970-71-லே 1,43,000 பேர்களுக்கும், 1971-72-லே 86 ஆயிரம் பேர்களுக்கும், 1972-73-லே 62 ஆயிரம் சொச்சம் பேர்களுக்கும், 1973-74-லே 50,600 பேர்களுக்கும், 1974-75-லே 29 ஆயிரம் சொச்சம் பேர்களுக்கும், ஆக மொத்தம் 4 லட்சத்து 94 ஆயிரம் பேர்களுக்கு குடியிருப்பு நிலம் பட்டா செய்து கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1975 மார்ச் 11]

இந்த 8 ஆண்டுக் காலத்திலேதான் சிறு பாசனக் குளங்கள், ஏரிகள் சீர்திருத்தப்பட்டவற்றின் எண்ணிக்கை 6,600 என்பதையும், கிராமங்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டுவிட்டனவா என்று யாராவது சந்தேகப்படுவார்களானால், அவர்களுக்கு விடையாகத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன், அவர்களுக்காக ஏறத்தாழ 30 கோடி ரூபாய் செலவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் பயன்பட்ட நிலங்கள் கிட்டத்தட்ட 10 லட்சம் ஏக்கர். புதிய சாகுபடி, அபிவிருத்தி, நிரந்தரப்படுத்துவது என்ற வகையில் 10 லட்சம் ஏக்கர் அதனால் பயன்பட்டது என்பதையும் நான் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

கிராமங்களுக்குக் குடி தண்ணீர் திட்டங்களின் மூலமாக, 1970-ஆம் ஆண்டிலே ஆரம்பித்த குடி தண்ணீர் வாரியத்தின் மூலமாக, கிட்டத்தட்ட 5 ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட ஊர்களுக்கு குடி தண்ணீர் வசதியை நாங்கள் அளித்திருக்கின்றோம். அதைப்பற்றி நான் இப்போது மிக விவரமாகச் சொல்ல விரும்பவில்லை. ஏற்கனவே ஒருமுறை அதைப்பற்றி விவரமாகத் தந்திருக்கிறேன்.

1,500-க்கு மேற்பட்ட மக்கள் வாழ்கின்ற கிராமங்களை மூக்கியமான சாலைகளோடு இணைக்க வேண்டும் என்று ஒரு திட்டம் தீட்டப்பட்டிருக்கிறது. 1972-73-ல் அதற்கு ரூ. 3 கோடி நிதி ஒதுக்கப்பட்டு, கப்பி போடப்பட்ட சாலைகள் அப்போது 668 கிலோ மீட்டர்கள், தார் போடப்பட்ட சாலைகள் 159 கிலோ மீட்டர்கள், மொத்தம் பயன் அடைந்த ஊர்கள் 610. 1973-74-ல் கப்பி போடப்பட்ட சாலை 1,131 கிலோ மீட்டர், தார் போடப்பட்டது 974 கிலோமீட்டர், 1974-75-ல் 3½ கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டு கப்பி போடப்பட்ட சாலை மூடிக்கப்பட்ட வேலை 535 கிலோ மீட்டர். தார் போடப்பட்ட சாலை மூடிக்கப்பட்ட வேலை 645 கிலோ மீட்டர், மொத்தம் பயன் அடைந்த ஊர்கள் 463. 1,500 மக்கள் தொகைக்குக் குறைவாக உள்ள கிராமங்களுக்கு செம்மண பரப்பப்படுகிற சாலைத் திட்டம் 1974-ல் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. இப்போது அவைகள் நடைபெற்று வருகின்றன. ஆகவே கிராமங்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டுவிட்டன என்று குறைகூறுவது சரியல்ல. இந்த அரசு வந்த பிறகு தான் எல்லா கிராமங்களுக்கும் மின் விளக்கு வசதிகளைச் செய்து தரவேண்டும் என்று திட்டமிட்டு இது வரையிலும் தமிழகத்திலே உள்ள குக்கிராமங்கள் உட்பட 61,209 கிராமங்களுக்கு மின் இணைப்பு தந்திருக்கிறோம். இன்னும் மின் இணைப்பு கொடுக்க வேண்டிய கிராமங்களுடைய எண்ணிக்கை 1,283 கிராமங்கள் தான். இந்தியாவிலேயே ஹரியானாவிலே 5 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே கொடுத்துவிட்டார்களே, என்று கேட்டார்கள். ஹரியானா என்பது நம்முடைய செங்கற்பட்டு மாவட்டம் போன்று ஒரு மாநிலம். பல செங்கற்பட்டுகள் உள்ளடங்கிய தமிழக மாநிலத்தில் 61,209 கிராமங்களுக்கு குக்கிராமங்கள் உட்பட நாம் மின் இணைப்பு தந்திருக்கிறோம். இன்னும் தரவேண்டியது 1,200. 23,897 ஹரிஜன காலனிகளுக்கு மின் இணைப்பு தந்திருக்கிறோம் அதிலே இன்னும் பாக்கி இருக்கிறது என்ற கணக்கும் நமக்குக் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது.

1975 மார்ச் 11]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

(பிற்பகல் 6-50)

பேரவையில் நான் சில அறிவிப்புகளை வெளியிட்டேன். அவைகளை மேலவையில் வெளியிடுவது முறை என்ற காரணத்தினால், அந்த அறிவிப்புகளை இங்கே வெளியிட விரும்புகின்றேன். வறட்சியின் காரணமாக கிணறுகளை ஆழப்படுத்த கூட்டுறவுக் கடன்களை வாங்குவதிலே உள்ள சங்கடங்களை உணர்ந்து மாநிலத்தின் பல்வேறு பகுதிகளில் இருந்தும் கிணறுகளை ஆழப்படுத்துவதற்கான “தக்காலி” கடன்கள் வர வேண்டுமென்று என்னிடம் பல முறையீடுகள் வந்தன. இன்றியமையாத தேவையை உணர்ந்து கிணறுகளை ஆழப்படுத்த ரூபாய் 500 முதல் ரூபாய் இரண்டாயிரம் வரை தக்காலி கடன் வழங்க அரசு முடிவு செய்திருக்கிறது. இதற்காக முதற் கட்டமாக ரூபாய் ஐந்து கோடியை அரசு ஒதுக்கீடு செய்திருக்கிறது என்பதையும் நான் மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு இந்த அவைக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன். நாவலர் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள் “இதுவும் கிராமத்துக்குத்தான்” என்று. (சிரிப்பு).

அகவிலைப்படி குழு அளிக்கப் பரிந்துரையில் இனிமேல் அகவிலைப்படி தரும்பொழுது அரசு ஊழியர்களுக்கு அளிக்கும் அகவிலைப் படியில் 33-80 பங்கை ஓய்வூதியம் பெறுபவர்களுக்கும் அளிக்க வேண்டுமென்று பரிந்துரை செய்துள்ளது. அரசு ஊழியர்களுக்கு நாம் தற்போது ரூபாய் 20 முதல் ரூபாய் 30 வரை அகவிலைப்படி உயர்வு வழங்கியிருப்பதை யொட்டி ஓய்வூதியம் பெறுபவர்களுக்கு 8 ரூபாய் கூடுதலாக வழங்க முடிவு செய்திருக்கின்றோம். பொங்கலின்போது அறிவிக்கப்பட்ட 5 ரூபாய் அகவிலைப்படி உயர்வுக்குப் பதிலாக இந்த 8 ரூபாய் உயர்வு கிடைக்கும். ஏற்கனவே அவர்கள் பெற்று வந்த இருபது ரூபாயோடு இந்த 8 ரூபாயும் சேர்ந்து 28 ரூபாய் அகவிலைப்படியாக ஓய்வூதியம் பெறுபவர்கள் அனைவரும் பெறுவார்கள். இதனால் ஓய்வூதியம் பெறும் 62,000 பேர் பயனடைவார்கள் என்பதையும் மகிழ்ச்சியோடு தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன். 14-1-1970க்கு முன்பு ஓய்வு பெற்ற நகராட்சி ஊழியர்கள் 25 ரூபாய் அல்லது அவர்கள் கடைசியாக வாங்கிய சம்பளத்தில் கால் பகுதி இவற்றில் ஏது அதிகமோ அதைத் தற்காலிக ஓய்வூதியமாக 14-1-1970 முதல் பெற்று வந்தார்கள். 1-4-1974 முதல் அவர்களுக்கு ரூபாய் 10 ஓய்வூதியம் உயர்த்தப்பட்டது. அரசு ஊழியர்களுக்கு அளிக்கப்படும் குறைந்த அளவு ஓய்வூதியம் 50 ரூபாய் என்று இருப்பதைப் போலவே ஓய்வு பெற்ற நகராட்சி ஊழியர்களுக்கும் 1-4-1975 முதல் குறைந்த அளவு ஓய்வூதியமாக ஐம்பது ரூபாய் அளிக்க அரசு முடிவு செய்திருக்கின்றது. (கைதட்டல்) நீலகிரி மாவட்டத்து விவசாயிகளுடைய கோரிக்கைக்கிணங்கி அவர்கள் செலுத்த வேண்டிய விண்ணப்பக் கட்டணம், பூச்சிக்கொல்லி மருந்துக் கட்டணம் ஏறத்தாழ 10 இலட்சம் ரூபாய் ஓராண்டுக்கு ஒத்தி வைக்கப்படும் என்றும் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. முன்னாள் இராணுவத்தினருக்கு வேலை வாய்ப்பு அளித்திடவும், உணவு வழங்கும் நிறுவனத்திற்குப் பயன்படும் வசையிலும், அரசின் பல்வேறு துறைகள் பொருள் போக்குவரத்திற்குத் தனியார் துறையை நம்பும் போக்கைப் படிப்படியாகக் குறைக்கவும் தமிழக அரசு “தமிழ் நாடு பொருள் போக்குவரத்துக் கழகம்” (தமிழ் நாடு கூட்டல் டிரான்ஸ்போர்ட் கார்ப்பரேஷன்) ஒன்றை நிறுவுவது என தீர்மானித்திருக்கிறோம். சில பத்திரிகை

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1975 மார்ச் 11]

களில் “புட் டிரான்ஸ்போர்ட்” என்று வந்திருக்கிறது. இது “புட் டிரான்ஸ்போர்ட்” அல்ல “தமிழ் நாடு கூட்ஸ் டிரான்ஸ்போர்ட் கார்ப்பரேஷன்” என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். தமிழ் நாடு பொருள் போக்குவரத்துக் கழகத்தின் முதலீடு 120 இலட்சம் ரூபாயாகும். ரூபாய் 40 இலட்சம் ஆரம்ப முதலாகவும், ரூபாய் 80 இலட்சம் வங்கிகள் மூலம் பெறும் கடனாகவும் இது அமையும். இந்த நிறுவனம் 100 லாரிகளோடு ஆரம்பித்து, படிப்படியாகத் தனது எண்ணிக்கையைப் பெருக்கிக் கொள்ளும். ஆரம்பத்தில் சுமார் 600 பேரும் இரண்டு மூன்றாண்டுகளில் சுமார் இரண்டாயிரம் பேரும் முன்னாள் இராணுவத்தினர் இதன் மூலம் பயன் பெறுவார்கள். “முதலீட்டில் பங்கு, நிர்வாகத்தில் பொறுப்பு” என்ற இந்த அரசின் கொள்கைக்கொப்ப, முதலீட்டில் 24 சதவிகிதம் தொழிலாளர்கள் பங்காக அமையும். நிர்வாகக் குழுவில் இரண்டு தொழிலாளர் இடம் பெறுவர். இதன் தலைமையகம் சென்னையில் அமையும். இந்தத் திட்டம் மேலும் வளர இந்திய அரசின் முன்னாள் இராணுவ மறுவாழ்வுத் துறை நிதி உதவியினை இதுவரையில் வழங்க முன் வரவில்லை என்றாலும், இனிமேலாவது வழங்குமென்று நம்புகிறேன். இந்த அறிவிப்புகளை இந்த மேலவையிலே நான் வைக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். சிலம்புச் செல்வர் அவர்கள் பேசுகிற நேரத்தில் தமிழுக்குத் தனித் துறை என்கின்ற ஒரு தலைப்பு இருந்தாலும், அதற்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்ற 1 கோடி ரூபாய் இதுவரையிலே செய்யப்பட்டு வருகின்ற செலவுகளின் அடிப்படையிலே அமைந்திருக்கிறது. புதிதாக என்ன செய்யப் போகிறோம் என்பதற்குத் தனியாகவே தமிழ் வளர்ச்சி சிறப்புத் திட்டத் துறை என்கின்ற வகையிலே ஒன்று அமைக்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். இந்த அரசின் சார்பிலே அவர்கள் குறைப்பட்டுக்கொண்டது போல் தமிழைப் பயிற்று மொழியாக ஆக்குவோமென்ற முயற்சியில் நாம் பெரு வெற்றியை, முழு வெற்றியைக் காண முடியாவிட்டாலும் தமிழ் ஆட்சி மொழியாக ஆவதற்கு வேண்டிய பல்வேறு முயற்சிகளை நாம் மேற்கொண்டிருக்கிறோம். ஆகவே பல்வேறு துறைகளிலே, குறிப்பாக கல்வி போன்ற துறைகளில், நாம் செலவழிக்கின்ற பணம் தமிழுக்காகவும் சேர்ந்துதான் பயன் படுகிறது என்பதை நாம் மறந்துவிடலாகாது. ஆகவே சிலம்புச் செல்வர் அவர்களும் மறித்திட மாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன். “தமிழுக்கு, தமிழ் இலக்கியத்தை வளர்க்க, தமிழர்களுடைய வரலாறுகளைப் புதுப்பிக்க, தமிழர்களுடைய வரலாறுகள் மங்கி மறையாமல் பாதுகாக்கப்பட அகர முதலி போன்ற காரியங்கள் இன்னும் மேலும் மேலும் வளர்ச்சியடைய திட்டங்களை சிறப்புத் திட்டங்களாக அமைக்க வேண்டுமென்ற பொருளிலே தான் அவர்கள் தமிழ் வளர்ச்சி சிறப்புத் திட்டத்துறை ஒன்று அமைக்க வேண்டும், சென்ற ஆண்டிலேயே சொன்னேன், எனக்கு அதிருஷ்டம் இருந்தால் அது முதலமைச்சருக்கு நினைவிருக்கும் என்று கருதுகிறேன்” என்று அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். எப்பொழுதுயே சிலம்புச் செல்வர் போன்ற பெரியவர்களுடைய எந்தச் சொல்லும் எங்களுடைய உள்ளத்திலே அழியாமல் நிலைத்து நிற்கும் என்பதை நான் அவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொள்வேன். இந்த அரசு தமிழுக்காக வாழ்கிற அரசு, தமிழைப் பாதுகாப்பதற்காகப் போராடியவர்களால் நடத்தப்படுகின்ற அரசு என்பதை

1975 மார்ச் 11]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

அவர்கள் நன்கு அறிவார்கள். ஆகவே இன்னும் எந்தெந்த வகையிலே இந்தச் சிறப்புத் திட்டத் துறையை வளர்க்கலாம் என்பவைகளுக்கான ஆலோசனைகளை அவர்களைப் போன்றவர்கள் வழங்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன். அதற்கேற்ற வகையில் அந்தத் துறையை நான் கல்வி அமைச்சராகும் மற்றும் இந்தத் துறை அதிகாரிகளோடும் கலந்து பேசி உருவாக்குவதற்காக எல்லாவிதமான முயற்சிகளையும் இந்த அரசு மேற்கொள்ளும் என்பதையும் நான் இங்கே தெரிவித்துக் கொள்வேன் (கைகட்டல்). நம்முடைய நண்பர் திரு. எஸ். ஏ. ராஜமாணிக்கம் பேசும்போது ஒன்றைக் குறிப்பிட்டார்கள். அதைப் போலவே திரு. சங்கரலிங்கம் அவர்கள் பேசுகிற நேரத்திலும் கன்னியாகுமரி முனையிலே அண்ணாவுக்கும் திருவள்ளுவருக்கும் சிலைகள் எல்லாம் வைக்கப்பட வேண்டுமென்றெல்லாம் எடுத்தச் சொன்னார்கள். அவைகளெல்லாம் படிப்படியாகச் செய்யப்பட வேண்டிய காரியங்கள் என்பதை இந்த அரசு நிச்சயமாக உணர்ந்திருக்கிறது. சிலை வைப்பதற்கு இப்பொழுது எங்கே இடமிருக்கிறது என்று நாம் தேடுகின்ற அளவுக்கு ஏற்கெனவே இருந்த அரசு விவேகானந்தருடைய அந்த மண்டபத்திற்கு அனுமதி கொடுத்து பிறகு தொடர்ந்து வந்த அரசு அனுமதியை நிறைவேற்றித் தரக்கூடிய கட்டத்திலே இருந்து இன்று நல்ல சுற்றுலா இடமாக அந்த விவேகானந்தர் பாறை அமைந்திருக்கிறது. எனினும் நம்முடைய தமிழகத்தினுடைய தலை சிறந்த மேதையின் திருவள்ளுவருடைய சிலை அங்கே வைக்கப்பட வேண்டுமென்றே கருத்தை இந்த அரசு ஏற்றுக் கொள்ளுகின்றது. “அண்ணா அவர்களுடைய சிலை கன்னியாகுமரி முனையிலே தான் வைக்கப்பட வேண்டுமா? அது நாகர்கோவிலில் இருப்பது போதாதா?” என்கின்ற கேள்விகளுக்கெல்லாம் நாம் பதிலளித்து ஆக வேண்டும். அது மாத்திரமல்ல அங்கே சிலைகள் வைப்பதற்குப் போதுமான இடங்கள் இருக்கின்றனவா என்பதையெல்லாம் நாம் எண்ணிப் பார்த்திடல் வேண்டும்.

தமிழ்த்தாய் கோயில் ஒன்றை காரைக்குடியில் அமைப்பதற்கு இந்த அரசு உதவி செய்வதாகத்தான் சொல்லியிருக்கிறதேயல்லாமல் சில பத்திரிகைகளில் வந்திருப்பதுபோல, தமிழ்த்தாய் கோயில் அமைப்பதை சில பேர் ஆட்சேபிக்கிறார்கள். சில பேர் மறுக்கிறார்கள் என்று யாரும் எண்ணிடத் தேவையில்லை. நானே காரைக்குடியைத் தேர்ந்தெடுத்து நானே போய் அங்கே தமிழ்த்தாய் கோயிலைக் கட்டவில்லை. இந்த அவையினுடைய உறுப்பினராக இருந்த, தமிழின்பால் மெத்த பற்றுடைய நம்முடைய பெரியவர் திரு. சா. கணேசன் அவர்கள் அங்கே தமிழ்த்தாய்க்கு என்று ஒரு கோயிலை உருவாக்கியிருக்கிறார்கள். அதற்கு அரசினுடைய உதவியை நாடினார்கள். நடத்தினால் அரசு தன்னால் முடிந்த உதவியைச் செய்யும் என்று வாக்களித்திருக்கின்றது. அந்த வகையிலேதான் அந்த உதவி செய்யப்படும் என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்ளுவேன்.

கடைசியாக, மேலவையிலும் பேரவையிலும் நீண்ட விவாதத்திற்கு பல நாட்களாக ஆளாகி வருகின்ற “மாநில சுயாட்சி”யைப் பற்றியும் சில கருத்துக்களைக் கூற வேண்டியது அவசியம் என்பதை நான் உணராமலில்லை. இப்போது இருக்கிற பிரச்சினையே மாநில சுயாட்சியை யாரிடம் கொடுப்பது என்பது தான். அது தான் பெரிய பிரச்சினை

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1975 மார்ச் 11]

இந்திரா காந்தி இதைச் சொன்னால், நான் ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றேன். உன்னிடம் கொடுக்க மாட்டேன், நாவலர் நெடுஞ்செழியனை உட்கார வை தருகிறேன், அல்லது காமராஜரை உட்கார வை தருகிறேன், அல்லது ராஜாராம் நாயுடுவை உட்கார வை தருகிறேன், அல்லது சிலம்புச் செல்வர் ம. பொ. சிவஞானத்தை உட்கார வை தருகிறேன், நீ மட்டும் உட்காரக் கூடாது என்று திருமதி இந்திரா காந்தி சொல்லி, அப்படி மாநில சுயாட்சி வருவதாக இருந்தால், இந்த நொடியிலேயே நான் இந்தப் பதவியிலிருந்து போகத் தயாராக இருக்கிறேன் (கரகோஷம்) என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். இன்றைக்கு மாநில சுயாட்சி தருவதாக வைத்துக் கொள்வோம் அல்லது நான் இருப்பதால் தர வேண்டாமென்று இருப்பவர்கள் தடுத்த திருமதி இந்திராகாந்தி சற்று பொறுத்துதிருப்போம், இவன் போன பிறகு அல்லது கழக அரசு அல்லது இந்த அரசு போன பிறகு, நாவலரோ அல்லது பேராசிரியரோ அல்லது மற்றவர்கள் எல்லாம் போன பிறகு, பிறகு வருகிறவர்களிடம் கொடுப்போம் என்று வைத்திருந்து, 1976லே கொடுப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். அப்படி வரது 1976ல். வருவதாக வைத்துக்கொள்வோம் கற்பனை செய்து. அப்படிக் கொடுத்தவிட்டு புதிதாக வருகிறவர்கள் மாநில சுயாட்சியை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும்போது மறுபடியும் 1981லே ஒரு தேர்தல் வந்து அந்தத் தேர்தலிலே மக்கள் வேறு விதமாக வாக்களித்து நாங்கள் வந்து விட்டால், மறுபடியும் மாநில சுயாட்சியைத் திரும்ப எடுத்துக்கொண்டு விடுவார்களா? எனக்குப் புரியவில்லை. எவ்வளவு வேடிக்கையான, கிண்டலுக்குரிய, கேலிக்குரிய வாதங்கள் எல்லாம் இன்றைக்கு நாட்டிலே நடத்தப் படுகின்றன என்பதை எண்ணிப் பார்க்கின்ற நேரத்திலே, எனக்கு உள்ள படியே வருத்தமாக இருக்கின்றது. ஒரு கொள்கையினுடைய அடிப்படையிலே நின்னு இன்றைக்கு இதைச் செய்து கொண்டிருக்கிறோம். திரு. ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயணன் அவர்களைப் பற்றியெல்லாம் பேசப்பட்டது. திரு. ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயணன் அவர்களிடத்திலே திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு என்ன உறவு? எப்போது அந்த உறவு ஆரம்பம்? எப்படி அந்தப் பிணைப்பு ஏற்பட்டது? திரு. ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயணன் அவர்கள் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சார்ந்தவர் அல்ல என்றாலும், வட பகுதியிலே மிகச் சிறந்த தலைவர், இந்தியா முழுமைக்கும் பெரிய தலைவர் என்கின்ற அந்தப் புகழொளி படைத்தவர் என்பதால், ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயணன் போன்ற பெரியவர்களிடத்தில் என்றைக்குமே மதிப்பும் மரியாதையும் வைக்கக் கற்றுக் கொண்டிருக்கும் ஒரு இயக்கம் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்.

(பிற்பகல் 7-00).

அதைத்தான் நாங்கள் அறிஞர் அண்ணா அவர்களிடத்தில் பெரியார் ராமசாமி அவர்களிடத்தில் பாடமாகப் பெற்றிருக்கின்றோம். மற்றவர்களை மதிக்கக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதைத்தான் பாடமாகப் பெற்றிருக்கிறோம். அந்த வகையிலே தான் நாங்கள் திரு. ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயணனை மதிக்கிறோம். இன்றல்ல நேற்றல்ல பல ஆண்டுக்காலமாக

1975 மார்ச் 11]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

நாங்கள் மதிக்கத்தகுந்த பெரியவர்களில் திரு. ஜெயபிரகாஷ் நாராயணன் அவர்கள் ஒருவர் ஆவார். மத்தியப் பிரதேசத்திலே துப்பாக்கிக்குப் பயப்படாமல், ராணுவத்திற்குப் பயப்படாமல், பீரங்கிக்குப் பயப்படாமல், பயங்கரக் கொள்ளைக்காரர்களுையெல்லாம் தன்னுடைய இதயத்தாலே மாற்றியமைத்த பெருங்குணசீலர், திரு. ஜெயபிரகாஷ் நாராயணன். இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்திற்காக அவர் ஆற்றிய பணிகள் சாதாரணமானவை அல்ல. அப்படிப்பட்ட திரு. ஜெயபிரகாஷ் நாராயணன் அவர்கள் இன்றைக்கு நடைபெற்றதாக அனைவரும் கிழ்ச்சி தெரிவித்துப் பேசினோமே.....

மாண்புமிகு மேல்வைத் தலைவர் : முதல்வர் உரை முடியும் வரை அவையின் கூட்ட நேரம் நட்டிக்கப்படுகிறது.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : திரு. ஷேக் அப்துல்லாவிற்கும் திருமதி இந்திரா கந்தி அவர்களுக்கும் இடையிலே ஏற்பட்ட சமரச உடன்பாடு ஏற்படவேண்டும் என்று 1974-ஆம் ஆண்டிலேயே “பீபிள்ஸ் ஆக்ஷன்” என்கின்ற ஒரு பத்திரிகையில் திரு. ஜெயபிரகாஷ் நாராயணன் ஒரு கட்டுரையில் தீட்டியிருக்கிறார்கள். இப்படி அச்சுறுத்துவதால், அடக்குமுறைக்கு ஆளாகுவதால், மிரட்டுவதால் காரியங்கள் நடைபெறுது. பேச்சு வார்த்தைகளின் மூலமாக இதைத் தீர்த்துக்கொள்ளுங்கள் என்று மத்திய சர்க்காருக்கு காஷ்மீர் பிரச்சினை குறித்து திரு. ஜெயபிரகாஷ் நாராயணன் அறிவுரை கூறினர். அப்படி அறிவுரை கூறி அதே கட்டுரையில் தான் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

“The only question that may still be considered to be relevant is that of the quantum of autonomy that Jammu and Kashmir should enjoy within the Union of India and Jammu and Ladakh regions, in their turn, should enjoy within the Constitutional framework of that State. But this is not a question in any way on peculiar to Jammu and Kashmir. There are several States in this country which have been demanding larger measure of autonomy. There is, for instance, the Rajamannar Committee's Report in regard to Tamil Nadu. But, at the same time, it must be recalled with pride the ringing words of Chief Minister Mr. Karunanidhi which he is recently reported to have spoken at a public meeting at Thanjavur; 'The demand for greater autonomy to the States' he declared 'was never meant to divide the country but only to promote the welfare of the people'”.

இப்படி திரு. ஜெயபிரகாஷ் நாராயணன் சொன்ன பிறகு, எதிர்க்கட்சித் தலைவருக்குச் சந்தேகம் ஏற்படலாமா? மாநில சுயாட்சி கேட்பது பிரிவினையாக இருக்கக்கூடாது என்கின்ற சந்தேகம் ஏற்படத் தேவையில்லை. திரு. ஜெயபிரகாஷ் நாராயணன் சொல்லுகிறார் அவரே குறிப்பிட்டதைப் போல எதிர்க்கட்சித் தலைவரோடு சிறைச்சாலையிலே உடனிருந்து இந்திய

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1975 மார்ச் 11]

நாட்டு விடுதலைக்குப் போராடிய சிலம்புச் செல்வர் திரு. ம. பொ. சி. அவர்கள் மாநில சுயாட்சியின் பக்கம் இருக்கிறார். அவர் அந்த முழக்கத்தை எழுப்புகிறார் என்றால், இதிலே பிரிவினை எங்கிருந்து வந்து விடும். அண்ணா அவர்கள் திராவிட நாட்டுப் பிரிவினையைக் கைவிட்டு விட்டேன் என்று திட்டவாட்டமாக அறிவித்து பொதுக் குழுவும் முடிவெடுத்த பிறகு, இன்றைக்கு மாநில சுயாட்சியை இந்தக் கட்சியிலே இருந்து வெளியேறியவர்கள் ஆனாலும், அல்லது எதிர்க் கட்சியிலே அல்லது மாற்றாக கட்சியிலே இருப்பவர்கள் ஆனாலும், இது ஒரு பிரிவினை வாதம் என்கின்ற ஒரேயொரு திரையைப்போட்டு மறுக்கிறார்கள் என்றால், அவர்கள் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் சொல்லி நாம் ஏற்றுக்கொள்வதா என்கின்ற வகையிலேதான் இதை எதிர்க்கிறார்களோ அல்லாமல் வேறு அல்ல என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

“மாநிலத்தில் வாழும் மக்கள் நல்வாழ்வுக்கு அத்தியாவசியமான எத்தனை அதிகாரங்களை மத்திய அரசாங்கம் மாநில அரசு செம்மையாக நிறைவேற்ற முடியுமோ அத்தகைய அதிகாரங்களை மத்திய அரசின் தலையீடும் குறுக்கீடுமின்றி பிரயோகிக்கும் மாநில அரசுக்குள்ள அரசரிமை என்பதற்குப் பெயர்தான் சுயாட்சி. பலமான மத்திய அரசு வேண்டுமென்ற கோரிக்கை பலமான மாநில அரசு வேண்டுமென்ற கோரிக்கைக்கு முரணானது அல்ல. மத்திய அரசும் மாநில அரசும் கூட்டாட்சியின் ஒரே அம்சங்கள்”, என்று சென்னையிலே 20-6-1974-ல் முன்னாள் சுப்ரீம் கோர்ட் தலைமை நீதிபதி திரு. சுப்பாராவ் அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள்.

கேரள காங்கிரஸ் கட்சித் தலைவர் திரு. ஜார்ஜ் அவர்கள் “பாதுகாப்பு, தகவல் ஒலிபரப்பு, வெளிநாட்டு விவகாரங்கள் ஆகிய அதிகாரங்களை மட்டும் மத்திய அரசு வைத்துக்கொண்டு மீதமுள்ள எல்லா அதிகாரங்களையும் மாநில அரசுகளுக்கு வழங்க முன்வரவேண்டும்” என்று 10-5-1974 அன்று கோட்டயத்திலே நிருபாகஸ்டத்திலே எடுத்துக்கூறியிருக்கிறார்கள்.

பழைய காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த திரு. வீரேந்திர பட்டில் இன்றைக்கும் ஸ்தாபன காங்கிரஸ் கட்சியிலேதான் இருக்கிறார். கருநாடக மாநிலத்தின் காங்கிரஸ் கட்சியின் தலைவர் அவர். அவர் 9-6-1974 அன்று சென்னையிலே பேசியபோது, “மாநில சுயாட்சி என்னும் புனிதப் போரில் தமிழக முதல்வர் நிச்சயம் வெற்றிவாகை சூடுவார். மாநில சுயாட்சிக்காக திரு. கருணாநிதி புனிதமிக்க போரைத் தொடர்ந்திருக்கிறார். மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் தேவை. பல்வேறு துறைகளில் அதிக சுயாட்சி தேவை. அப்போதுதான் தவறுகள் இழைக்கும் மத்திய அரசின் பிடியில் சிக்காமல் மாநிலங்கள் பாதுகாப்போடு இருக்க முடியும். இந்த விஷயத்தில் திரு. கருணாநிதி அவர்களின் வாதத்தை முழுவதும் ஒப்புக்கொள்கிறேன். இந்தப் புனிதப் போரில் அவர் வெற்றி பெறுவார் என்று நம்புகிறேன்” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

1975 மார்ச் 11]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

நேற்றைய தினம் பஞ்சாபிலே கூட திரு. குரு சரண்சிங் தாரா என்ற நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினுடைய மாநில சுயாட்சிக் கொள்கைக்கு தன்னுடைய முழு ஆதரவு உண்டு என்றும், தன்னுடைய கட்சியும் அந்தக் குரலை எழுப்பும் என்றெல்லாம் உறுதியாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்.

இன்றைக்கு 'வெள்ளையனே வெளியேறு' என்கின்ற தீர்மானத்தை நிறைவேற்றி இந்தியாவை விடுதலைபெற்ற நாடாக ஆக்கிய பெருமைக்குரிய காங்கிரஸ் கட்சி 1942ஆம் ஆண்டு அதனுடைய எ.ஐ.சி.சி. கூட்டத்தில் ஆகஸ்ட் மாதம் 8-ந் தேதி அன்று நிறைவேற்றிய தீர்மானம் :

"The constitution according to the Congress view should be a federal one, with the largest measure of Autonomy for the federating units with the residuary powers vesting in these units"

வெள்ளையனே வெளியேறு என்று சொன்ன நேரத்தில், இந்திய நாட்டு மக்கள் அத்தனை பேருக்கும், எல்லாப் பகுதிக்கும், காங்கிரஸ் கட்சி வழங்கிய உறுதிமொழி அந்தத் தீர்மானம். மத்திய அரசின் அந்த உறுதிமொழியைத்தான் நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று நாம் கேட்கிறோமேயல்லாமல் வேறல்ல. இதிலே "அண்ணா சொன்னாரா இல்லையா? அண்ணா என்ன சொன்னார்?" என்கின்ற வாதங்கள் எல்லாம் எழுந்து இப்பொழுது அண்ணா சொல்லவில்லை என்று சொன்னவர்கள் எல்லாம், "ஆமாம், அண்ணா சொன்னார்" என்கின்ற அளவுக்காவது ஒத்துக்கொண்டு வந்திருக்கின்றார்கள். அண்ணா போன்ற அறிஞர்கள் ஒரு கருத்தை எடுத்துச் சொல்கிறார்கள் என்றால், அதற்குப் பின்னால் அவர்களால் வளர்க்கப்பட்டு வருகின்றவர்கள் அதற்கு வடிவம் கொடுப்பதுதான் அவர்களால் நாங்கள் வளர்க்கப்பட்டோம் என்பதற்குச் சரியான சான்றே தவிர, அண்ணா எதற்கோ சொன்னார், எப்பொழுதோ சொன்னார் என்று உத்தி விடுவது என்பது அவர்களால் வளர்க்கப்பட்டவர்கள் என்பதற்கு அடையாளம் அல்ல. ஆகவே, அன்றைக்கு அவர்கள் தந்த அந்தச் சொற்களை யெல்லாம் இன்றைக்கு வடிவமாக ஆக்கி அந்தக் கொள்கையை திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் மக்கள் மத்தியிலே எடுத்து வைக்கின்றது. அதைத்தான் இந்த அரசின் சார்பிலே நாம் தீர்மானமாக நிறைவேற்றினோம். மேலவையிலும், பேரவையிலும் நீண்ட பெரும் வாதங்களை நடத்தி, அந்தத் தீர்மானத்தை அனுப்பி வைத்திருக்கின்றோம். அதுகூட இன்னும் தீவிரமாக இருக்க வேண்டும் என்கின்ற கருத்தை நமது சிலம்புச் செல்வர் அவர்கள் இங்கே எடுத்துரைத்தார்கள். அண்ணா அவர்கள் ஒன்று சொன்னார்கள். திராவிட நாட்டுக் கோரிக்கையை விட்ட பிறகு, முதலமைச்சராகவே இந்த அவையிலே பேசிய நேரத்தில் 1967 ஜூன் 27 ஆம் நாள் பேரவையிலே பேசும்போது அண்ணா அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள்.

"சிலர் ரொம்ப ஆராய்ந்து உண்மையை கண்டுவிட்டவர்கள் போலப் பேசுகிறார்கள். மூன்னாலே நாங்கள் கேட்டுக் கொண்டு வந்த திராவிட நாட்டைத்தான் இன்றைக்கு மத்திய சர்க்காரோடு போராடி பெற்றுவிட்ட சூற்றி வளைத்துக் கொண்டிருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள், அது தவறு."

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1975 மார்ச் 11]

அண்ணா யாருக்கு சொல்கிறார் என்று புரிந்து கொள்ளுங்கள். “நான் திராவிட நாட்டு கோரிக்கையை விட்டு விட்டேன். ஆனால் திராவிட நாடு கேட்பதற்கு என்ன என்ன காரணங்கள் இருந்தனவோ அவற்றில் ஒன்றைக்கூட விடவில்லை. அதில் ஒளிவு மறைவு இல்லை. அதைச் சொல்லிக்கொள்வதற்கு வெட்கப்படுவதற்கு ஒன்றும் இல்லை. திராவிட நாடு என்று தனியாக இருந்தால் நாம் தொழில் வளர்ச்சிபெற முடியும் என்று சொன்னோம். திராவிட நாடு வேண்டுமென்று கேட்டதற்கு காரணமே இங்கே தொழில்வளர்ச்சி ஏற்பட வேண்டும், அதை நாங்கள் விட்டுவிடவில்லை. அடுத்து மொழி பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்காக திராவிட நாடு கேட்டோம். அதை விட்டுவிடவில்லை. மத்திய சர்க்காரிடம் அதிகாரங்கள் குவியலாக இருக்கக்கூடாது என்பதற்காக கேட்டோம். அதை விட்டுவிடவில்லை. மாநில சர்க்கார் பல அதிகாரங்களை பல துறைகளிலும் பெறவேண்டும் என்பதற்காகக் கேட்டோம். அதை நாங்கள் விட்டுவிடவில்லை. பண்பாடு காப்பாற்றப்பட வேண்டும் என்பதற்காகக் கேட்டோம். அதை நாங்கள் விட்டுவிடவில்லை. ஆகவே, திராவிட நாடு நாங்கள் கேட்டதற்கான காரணங்களில் ஒன்றைக்கூட விட்டுவிடவில்லை. அதற்குக் காரணம் என்ன வென்றால் அவை நியாயமான காரணங்கள். மனமார்ப்ந்து ஏற்றுக் கொண்ட காரணங்கள். நாங்கள் திராவிட நாட்டை விட்டுவிட்டோம். திராவிட நாடு கிடைத்தால் என்ன என்ன பெறுவோமோ அவை ஒவ்வொன்றையும் இந்திய யூனியனின் உள்ளே இருந்தே பெறலாம். பெற வேண்டும், பெற முடியும் என்ற நம்பிக்கையிலேதான் இருக்கிறோமே தவிர திராவிட நாட்டுக்கான காரணங்கள் ஒன்றையும் நாங்கள் விட்டுவிடவில்லை. மாமியார் வீட்டை விட்டுவிட்டான் என்றால் மனைவியை உடன் அழைத்துச் சென்றுவிட்டான் அல்லது வியாழக்கிழமை வா என்று மனைவிக்கு சொல்லி விட்டுக் கிளம்பிவிட்டான் என்பதுதானே தவிர மனைவியையே விட்டுவிட்டான் என்பது அல்ல. நாடு பிளவுபடக்கூடாது என்றார்கள். ஒத்துக்கொண்டோம். தனித்திருந்தால் அன்னியர் தலையீடு ஏற்படும் என்றார்கள். உணர்கிறோம். திராவிட நாட்டைப் பெறுகின்ற காரணத்தினால் ஏற்படக்கூடிய நன்மைகளை உள்ளே இருந்தே பெறலாம் என்றார்கள். அதை நம்புகிறோம். திராவிட நாட்டைக் கைவிட்ட நீங்கள் சேலம் என்றும், தாத்தாக்குடி என்றும் பிரதேச மனப்பான்மை காட்டாதீர்கள் என்றால் நாங்கள் ஒத்துக் கொள்ள மாட்டோம். திராவிட நாட்டை கைவிட்ட நீங்கள் இந்தி படித்தால்தான் என்ன என்றால் நாங்கள் ஒத்துக் கொள்ளமாட்டோம். ஆந்திரப் பண்பாடு, கன்னடப் பண்பாடு, வடவர் பண்பாடு, தமிழர் பண்பாடு என்றெல்லாம் பிரித்துப் பிரித்துப் பேசலாபம் என்றால் நாங்கள் ஒத்துக்கொள்ள மாட்டோம். திராவிட நாடு எதற்காக வேண்டுமென்றோமோ அதற்கான காரணங்கள் ஒன்றையும் விட்டுவிடவில்லை. அப்படியே வைத்திருக்கிறோம். திராவிட நாடு பிரிந்துபோக வேண்டுமென்ற அளவில் நான் சொல்லவில்லை. இந்த மன்றத்தின் மூலமாக பொதுமக்களுக்கும், பொதுமக்களுக்கு மட்டுமல்லாமல் மத்திய சர்க்காருக்கும் தெளிவுபடுத்த விரும்புகிறேன். திராவிட நாட்டை விட்டு விட்டோம் என்றதாலே காரணங்களையும் விட்டுவிட்டோம் என்பது பொருள்

1975 மார்ச் 11]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

அல்ல. அந்தக் காரணங்கள் அப்படியே இருக்கின்றன. மத்திய சர்க்காரோடு போராடவில்லை. நமது அரசியல் சட்டத்தின் அடிப்படை பிரிவுகளிலே திருத்தங்கள் வேண்டுமென்பதற்கு வாதாடுகிறேன். அனுபவத்தின் காரணமாக எந்தெந்த வகையில் திருத்தப்பட வேண்டும், எந்தெந்த வகையில் மாற்றப்பட வேண்டும் என்பதை எண்ணிப் பார்க்கக் கட்டமைப்பட்டிருக்கிறோம்.”

(பிற்பகல் 7-10)

இதைத்தான் அண்ண அவர்கள் முதலமைச்சராகப் பொறுப்பு ஏற்ற பிறகு, 1967-ம் ஆண்டு பேரவையிலே ஆற்றிய சொற்பொழிவிலே மிகத் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டார்கள். இதற்காகப் போராட வேண்டாமா? போராட்டம் தேவையானா? இங்கே திரு. சக்தி மோகன் அவர்கள்கூட சொன்னார்கள். எனக்கே அச்சரியமாக இருந்தது. திரு. சுவாமிநாதன் போன்றவர்கள் சொன்னால் நான் ஆச்சரியப்பட்டிருக்கமாட்டேன். அவர் எதையும் சற்று நிதானமாகச் சொல்லுவார். ஆனால் இதிலே வேடிக்கை என்னவென்றால், நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் உடனே போராடவேண்டும் என்றும், திரு. சக்தி மோகன் அவர்கள் அவசரப்படக்கூடாது என்றும் சொன்னது சற்று வேடிக்கையாக இருந்தது. திரு. சக்தி மோகன் திரு. முத்துராமலிங்கத் தேவர் அவர்களால் வளர்க்கப்பட்டவர். நமது நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் ஓராஜாஜி அவர்களாலும் சிலம்புச் செல்வர் அவர்களாலும் வளர்க்கப்பட்டவர். இவர் திடீரென்று போராட வேண்டும் என்றும், அவர் சற்று நிதானமாகப் போகவேண்டும் என்றும் சொன்னதும் சற்று வேடிக்கையாக இருந்தது. ஆனாலும் என்னால் ஒன்றைப் புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது. பொறுமையாக இருப்பவர்கள்கூட போராட வேண்டிய கட்டத்திற்கு வந்துவிட்டார்கள் என்ற அளவிற்கு இன்றைய தினம் மத்திய அரசு மாநில அரசுகளை அவமானப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றது. எப்படி எப்படி அவமானப்படுத்துகின்றது? பேரவையில்கூட என் அண்ணன் திருப்பூர் மொய்தீன் அவர்கள் பேசியபோது, “இங்கே கோட்டை வெளியில் பூனைத்துக்கிடக்கிற புல் பூண்டுகளைச் செதுக்கக்கூட மத்திய அரசிடம் அனுமதி வாங்கவேண்டிய நிலைமை இருக்கின்றது” என்று மிக்க வேதனையோடு குறிப்பிட்டார். சிலர் கேட்டார்கள், “அந்தக் கோட்டை மத்திய அரசுக்குச் சொந்தம், எனவே அனுமதி வாங்கவேண்டாமா? நீங்கள் வாடகைதானே கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றீர்கள்” என்று. நான்கூடச் சொன்னேன், வாடகை வீட்டில் வசிப்பதாக இருந்தால் கூட, அந்த வீட்டை இடித்துப் புதிதாகக் கட்டுவதாக இருந்தால் அல்லது மிகப் பெரிய மாற்றத்தைச் செய்வதாக இருந்தால்தான், வீட்டிற்குரியவரிடம் அனுமதி வாங்கவேண்டும். ஆனால் வீட்டு வாசலில் உள்ள அழுக்கைப் போக்கக்கூட வீட்டு உரிமையாளரிடம் கேட்கவேண்டுமா? என்று. அதைப்போல இங்குள்ள புல்பூண்டுகளைச் செதுக்குவதற்குக்கூட அப்போது பாதுகாப்புத் துறை துணை அமைச்சராக இருந்த திரு. கிருஷ்ண அவர்களை நேரடியாக அழைத்து வந்து இந்த இடங்களைச் சற்றிக் காட்டி, “இவற்றைச் செதுக்கலாமா?” என்று கேட்டு, “கடிதம் எழுது, யோசிக்கிறேன்” என்று சொல்லி, பிறகு கடிதம் எழுதி, “சரி, செதுக்கு” என்று சொன்ன பிறகு இன்றைக்கு செதுக்கி சீராக்கப்பட்ட இடம்தான்

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1975 மார்ச் 11]

நீங்கள் கோட்டைக்குப் புறவெளியில் காண்கின்றீர்கள் என்று சொன்னால், இதைவிட அவமானம், இதைவிட அடிமைத்தனம், இதைவிடக் கேவலம் ஒரு மாநில அரசுக்கு இருக்குமா என்று எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

தஞ்சையில் கட்டப்பட்டுள்ள கோவிலில் அக்கோவிலைக் கட்டிய இராஜராஜ சோழனது சிலையினை வைக்க வேண்டுமென்று கேட்டோம். அனைவரும் கேட்டோம். தமிழ் உணர்ச்சிபடைத்தவர்கள் அனைவருமே கேட்டோம். ஆனால் அவர்கள் “உள்ளே வைக்கக்கூடாது, வேண்டுமானால் வெளியே வைத்துக்கொள்ளுங்கள்” என்று கூறிவிட்டார்கள். இன்னும் கூடச் சொன்னோம், அந்தக் கோவிலின் நுழைவாயிலிலாவது வைத்துக்கொள்ளலாமா என்று கேட்டோம். “முடியாது” என்று சொல்லி விட்டார்கள். மக்களை ஏமாற்றுவதற்கு அதற்காக என்ன காரணத்தினை அவர்கள் சொன்னார்கள்? “தொன்மையான இடங்களிலே அதனுடைய பழமை கெட்டுவிடக்கூடாது, புதிய சிலைகளை அப்படிப்பட்ட தொன்மையான இடங்களிலே வைத்தால் அதனுடைய வரலாற்றுத் தொன்மை ஊனமுற்றுவிடும், ஆகவே வைக்கக்கூடாது” என்று சொன்னார்கள். பிறகு நான் இந்த விஷயத்தைப் போய் ஒரு பெரிய போராட்டமாக நடத்த வேண்டுமா என்று பலரும் கருத்துக்களைத் தெரிவித்த பிறகு, இராஜராஜ சோழன் சிலையை உள்ளே கொண்டுபோய்த்தான் வைப்போம் என்ற உறுதியிலிருந்துகூட நாம் சற்றுத்தளர்ந்து, அவர்கள் சொன்ன இடத்திற்கும் இன்னும் வெளியிலேயேபோய் இராஜராஜசோழன் சிலையை வைத்தோம். விழா எடுத்தோம். அதற்குப் பிறகு என்ன நடந்திருக்கிறது? இன்றையதினம் வராகியம்மன் சிலை என்கின்ற சிலையை வைப்பதற்குப் புதிய கோவிலைக் கட்டியிருக்கின்றார்கள். அந்தக் கோவிலுக்குள் நான் பத்திரிகையாளர்களிடம், “அதைக் கட்டக்கூடாது” என்றுகூடச் சொல்லவில்லை, “இப்படித் தொன்மை கெடக்கூடாது என்று சொன்னவர்கள், இன்றைக்கு உள்ளேயே ஒரு புதிய கோவிலைக் கட்டியிருக்கின்றார்களே, பின்னர் சோழனுடைய சிலையை வைத்தால் என்ன கெட்டுவிடும்” என்று பத்திரிகையாளர்களிடம் அந்தப் படத்தையும் கொடுத்தேன். உடனே அவசரம் அவசரமாக மத்திய அரசின் தொல் பொருள் துறையைச் சேர்ந்த அதிகாரிகள் பத்திரிகையில் மறுப்புவிடும் முறையில் அறிக்கைகளைவிட்டு, பெரிய பெரிய விளம்பரங்களை யெல்லாம் கொடுத்து, “இதைப் புதிதாகக் கட்டவில்லை. அது பழைய கோவில்தான்” என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். நான் உடனே நம்முடைய மாநில தொல் பொருள் ஆய்வுத் துறை இயக்குநர் திரு, நாகசாமி அவர்களை நேரில் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வாருங்கள் என்று அனுப்பிவைத்தேன். அவர் எனக்கு 8-3-1975-ல் அனுப்பிய தகவலைப் படிக்கின்றேன்:

தமிழக முதலமைச்சர் அவர்களின் ஆலோசனைப்படி 7-3-1975 அன்று தஞ்சை சென்று, பெரிய கோவிலில் உள்ள வராகி சிற்றாலயத்தைப் பார்வையிட்டேன். கோவிலின் நிழற்படம் எடுக்கப்பட்டது. பெரிய கோயில் பரம்பரை தர்மகர்த்தா இராஜாராம் அவர்களையும் நிர்வாக அதிகாரிகளையும் கண்டு சம்பந்தப்பட்ட கோர்வைகளையும் பார்வையிட்டேன். அதன் படி கீழ்க்கண்ட அறிக்கையை மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களின்

1975 மார்ச் 11]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

பார்வைக்குச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்:— “இப்பொழுது புதிதாக எடுக்கப்பட்டுள்ள வராகி கோவில் இருக்கும் இடத்தில் முன்னர் ஒரு செங்கற்சுவர் தான் இருந்தது. இங்கே சுவாமி சன்னதித் தோப்பு இருந்தது. தோப்பின் கீழ்ப்புறத்தில் இச்சுவர் இருந்தது. இச்சுவரில் ஒரு பிறை போன்ற கோட்டத்தில் உடைந்த வாராகி சிலை வைக்கப்பட்டு இருந்தது. அப்பொழுது இவ்வாராகிக்குச் சிறப்பு வழிபாடுகள் எதும் இல்லை. பின்னர் தோப்பில் இருந்த மரங்கள் எலத்தில் விடப்பட்டு அகற்றப்பட்டன. செங்கற்சுவர் இடிந்து இருந்ததால் சுவரும் அகற்றப்பட்டது. வாராகி சிலை இருந்த இடத்திலேயே சிறியதாக தகரக் கொட்டகை போன்ற சதுரமான ஒரு அமைப்பும், சுற்றிவர ஒரு மேடும் அமைக்கப்பட்டன. அந்தக் கோவில் தான் இப்போது கருங்கல்லால் புதியதாகக் கட்டப்பட்டுள்ளது. இக்கோவிலைப் புதிய கற்களைப் பயன்படுத்திக் கட்டியுள்ளார்கள். கோவில் அமைப்பிற்குத் தேவையான பகுதிகள் இதில் இடம் பெறவில்லை.” என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். இந்த வாராகிச் சிலைக்கு சிறப்பு வழிபாடுகள் அப்போதும் இல்லை, இப்போதும் இல்லை. நான் சொன்னதைப்போல, மத்திய தொல்பொருள் கழகத்தினர் “இது புதிதாகக் கட்டப்படவில்லை, பழைய கோவில்தான்” என்று அறிக்கை விட்டார்கள். நமது மாநில அதிகாரி நேரில் சென்று பார்த்தவிட்டு இந்த அறிக்கையினைத் தருகின்றார். நானும் அந்தக் கோவிலுக்குப் பலமுறை போயிருக்கின்றேன். நமது நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் தஞ்சாவூரைச் சேர்ந்தவர்தான். இந்தக் கோபுரத்திற்குப் பக்கத்தில் இப்படி ஒரு கோவில் என்றைக்காவது அங்கே இருந்ததாக யாராவது பார்த்திருக்கமுடியுமா? இல்லை. புதிதாகக் கட்டியிருக்கின்றார்கள். 1973-74-ல் கட்டியிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் வைத்துள்ள சிலை இதுதான் (நிழற் படத்தினைக் குறிப்பிட்டு). இராஜராஜ சோழன் சிலையை வைக்கக்கூடாதாம். ஆனால் இந்தப் பன்றி முக உடைந்துபோன சிலை அங்கே வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

பாராண்ட மன்னன் இராஜராஜ சோழன் சிலைக்கு அங்கே இடம் கிடையாது. ஆனால் பன்றி முக உடைந்துபோன சிலை அங்கே இடம் பெற்றிருக்கின்றது என்றால், இதைவிட மாநில அரசினை அவர்கள் கேவலப் படுத்துவதற்கு வேறு என்ன ஆதாரம் வேண்டும்? திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் மாநில சுயாட்சிக்காக எந்த கையில் போராடும் என்றால், நாங்கள் பாராளுமன்ற முறைப்படி அமைதியான முறையில் அணுகுவோம். அது சரியான ஆயுதம் இல்லை என்கின்ற அளவிற்கு மத்திய சர்க்கார் எங்களைத் தள்ளிவிடுமானால், அப்போது இராஜராஜ சோழன் சிலையைத் தூக்கிக்கொண்டு போய் தஞ்சாவூர் கோவிலுக்குள்ளே நுழைவோம். மாமல்லபுரத்திலே இருக்கின்ற மத்திய சர்க்காருடைய தொல்பொருள் ஆராய்ச்சிக் கழகத்தினர் அதை விட்டு வெளியேற வேண்டும் என்று சொல்லுவோம். கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திலே இன்றைக்கு இடிபாடுகளுக்கு இடையிலே உள்ள அந்தக் கோவில் இன்னும் பத்தாண்டு காலமானால், அது இருந்த இடமே தெரியாமல், புல் முளைத்துப்போய், இருக்குமிடம் தெரியாமல், எதிர்காலச் சந்ததியினர், பேரன், பேத்தி இவர்களுக்கும் தெரியாமல், இந்த இடம்தானா கங்கை கொண்ட சோழ புரம், இதுதானா கங்கைகொண்ட சோழன் கட்டிய கோவில் என்று எண்ணி, இதைக்கூட நமது மூதாதையர்களால் காப்பாற்ற முடிய வில்லையா, இப்படிப் பாழாவதையெல்லாம் அவர்கள் பார்த்துக் கொண்டு

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1975 மார்ச் 11]

இருந்தார்களா என்று நம்மைச் சபிக்கும். ஆகவே மாநில சபாட்சி என்றால் மாமல்லபுரம்தான், கங்கைகொண்ட சோழபுரம்தான், வேலூர் கோட்டைதான், தஞ்சை கோவில்தான் என்று வேண்டுமானால் யாராவது நம்மைக் கிண்டல் செய்வதற்குப் பயன்படுத்தலாம். இது தமிழர் களுடைய தன்மானப் பிரச்சினை, எனவேதான் இதை முதலில் வற்புறுத்துகின்றேன். இப்படிப்பட்ட இடங்களையெல்லாம் கூட இன்றைக்கு மத்திய அரசு தங்கள் கையில் வைத்துக்கொண்டு, அவற்றின் சரித்திரம் பற்றிக் கவலைப்படாது உள்ள நிலையில், அவற்றை மாநில அரசிடம் ஒப்படைப்பவர்கள் என்று கேட்டால், அதை இங்குள்ள சக்கிராச்சாரியார்கள் தடுக்கிறார்கள். நான் வேறு யாரையும் சொல்லுவதாகக் கருதிவிடக் கூடாது. நல்லதைச் செய்வதைத் தடுப்பவர்கள் அவர்கள் என்ற முறையில் குறிப்பிட்டேன். நாம் மாமல்லபுரத்தை ஒரு ஆண்டுகாலத்திற்கு எங்க ரீடம் கொடுத்துப்பாருங்கள் என்று கேட்கிறேன். நாங்கள் அதை ஏதாவது தொன்மை கெடுப்படிச் செய்தால் திரும்ப எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று கேட்டால், ஒரு யானையைப் போட்டு அதன் மேலே கருணாநிதியின் சிலையை வைத்து, இவர்களிடம் விட்டால், இப்படியெல்லாம் மாறிலிடம் என்று பத்திரிகையில் படம் போடுகின்றார்கள். கட்டபொம்மன் கோட்டையைக் கட்டினோமே, அங்கே என்ன கருணாநிதியின் சிலையையா வைத்தார்கள்? நாவலர் அவர்களுடைய சிலையையோ அல்லது அன்பழகன் அவர்களுடைய சிலையையா வைத்தார்கள்? அல்லது கட்டபொம்மனின் சரித்திரத்தை நாட்டிலே பரப்பிய சிலம்புச் செல்வர் அவர்களுடைய சிலையையா வைத்திருக்கின்றார்கள்? மாமல்லபுரத்தை எங்கலிடம் கொடுத்தால் அதன் தொன்மையைக் காப்பாற்ற மாட்டோமா? நாங்கள் இப்படிச் சொல்லுவதை சிலர் கிண்டலுக்கு எடுத்துக்கொண்டாலும், நான் முன்பே குறிப்பிட்டபடி, இது தமிழர்களுடைய மானப் பிரச்சினை. மற்ற அதிகாரங்கள் தொடர்ந்து வரவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் இன்றைக்கு திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இதை அழுத்தம் திருத்தமாக எடுத்துக்கூறுகிறது. இந்தக் கருத்துக்களுக்கு ஆதரவு தெரிவித்துப் பேசியவர்களையும் அக்கருத்துக்கு மேலும் வலிவு தந்த வகையில் மேலும் பல கருத்துக்களை வழங்கியவர்களையும் பாராட்டி இந்த நிதி நிலை அறிக்கையின் மீது சீரிய கருத்துக்களைச் சொன்ன அவ்வளவு பேருக்கும் நன்றிகூறி இந்த அவலில் அமருகின்றேன்.

மாண்புமிகு மேல்வைத் தலைவர் : இன்றைய நிகழ்ச்சிகள் இத்துடன் முடிவுற்றன. அவை மீண்டும் 22—3—1975, சனிக்கிழமை மாலை 4 மணிக்குக் கூடும்.

பின்னர், அவை ஒத்திவைக்கப்பட்டது.

(பிற்பகல் 7-20).